

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 219

פְּרֻשַׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ

שְׁנַת תשפ"ג ל"ב"ק

לזכר עולם יהודה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאֵתְגַלֵּיָא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800
B48148@gmail.com

פֶּרֶשֶׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ

[א] שִׁישְׁמֹר אֶת־עַצְמוֹ מִלְּהוֹצִיא 'שָׁקֶר' מִפִּיו.

[ב] וַיְהִי־לֹו 'יִרְאֵת־שָׁמַיִם' שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'חֹטֵם', בְּבַחֲיִנַת (ישעיה יא, ג): "וַהֲרִיחוּ בִּירְאֵת ה'".

[ג] וַיְהִי־לֹו 'אֲמוֹנַת־חֲכָמִים' הַתְּלוּי בְּ'אֲדָנִין', בְּבַחֲיִנַת (משלי כב, יז): "שִׁמְעֵ דְבַרֵי חֲכָמִים".

[ד] וַיַּעֲצִים עֵינָיו מִרְאוֹת בְּרַע (על־פי ישעיה לג, טז).

כִּי הֵן הֵן מְעוֹרְרִין אֶת 'שִׁפְעֵ אֱלֹקֵי הַנֶּל' לְבוֹא - כִּי ה'פֶּה' וְה'חֹטֵם' וְה'עֵינַיִם' וְה'אֲזַנַיִם' - תְּלוּיִים ב'מֶח', וְהֵן מְעוֹרְרִין אֶת ה'מֶח' שִׁיְהִיָּה בְּבַחֲיִנַת 'קָדָם' בְּבַחֲיִנַת 'פְּנִיִם'.

וְהֵן הֵן "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" (במדבר ח, ב) - כִּי "פֶּה, וְתָרִין נִקְבֵּא חֲטָמָא, וְתָרִין עֵינַיִן, וְתָרִין אֲדָנִין" (תקוני־זהר יג); הֵם בְּבַחֲיִנַת "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" שֶׁעַל־יָדָם הָאָדָם מְשִׁיג "פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" (במדבר שם).

ו"מְנַרְתָּא, דָּא רִישָׁא" (תקוני־זהר שם) - הֵינֵנו ה'מֶח'. ו"פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" - הֵינֵנו: 'שִׁפְעֵ אֱלֹקֵי הַנֶּל'.

ו'שִׁפְעֵ־אֱלֹקֵי הַזֹּאת - הוּא בְּחִינַת 'סִפָּה', רִוּח־הַקֹּדֶשׁ וְכוּ', וְהוּא בְּחִינַת 'מְקִיפִין', שֶׁה'שִׁכְל' הַזֶּה הוּא גָדוֹל עַד לְמָאֵד, עַד שֶׁאֵין הַמֶּח יָכוֹל לְסַבְּלוֹ וְאֵין נִכְנָס בְּמֶח, אֲלָא הוּא מְקִיף אֶת הָרֵאשׁ וְכוּ'.

"בְּהַעֲלוֹתְךָ אֶת הַנְּרוֹת - אֶל מוֹל' פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" - יֵאִירוּ 'שִׁבְעַת הַנְּרוֹת'. וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנֶרֶת, מְקַשָּׂה זֶהב, עַד יִרְכֵּה עַד פְּרָחָה מְקַשָּׂה הוּא" (במדבר ח, ב־ד)

"וּבְמְנַרְתָּא טַבְתָּא, דְּנַהֲרָא עַל רִישֵׁין" (זְמִירוֹת לֵיל־שַׁבַּת)

"בְּהַעֲלוֹתְךָ" - צְרִיךְ לְהַדְלִיק עַד שֶׁתֵּהא שְׁלֵהֶב 'עוֹלָה' מֵאֲלִיָּה. (רש"י; שַׁבַּת כ.א. ספרא אָמור יג, ז)

"מְנַרְתָּא" - דָּא רִישָׁא. ו"שִׁבְעָה נְרוֹתֶיהָ" עֲלֶיהָ - אֵינֵן תָּרִין אֲדָנִין, וְתָרִין עֵינַיִן, וְתָרִין נִקְבֵּי חוֹטָמָא, וּפּוּמָא. (תקוני־זהר יג)

יֵשׁ 'צְדִיקִים הַרְבֵּה' - אֲבָל יֵשׁ בְּחִינַת 'נְקֻדוֹת־הָאֵמֶת בֵּין הַצְּדִיקִים', שֶׁכְּשֶׁרוֹצִים לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו, שִׁבְעָה תְּלוּי הַפֶּל וְכוּ'. (לקוטי־מוה"ר ח"א סו, ד)

א.

(ח"א ח, ח)

"רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זֶהב בְּלֶה וְגִלָּה עַל רֵאשָׁה, וְשִׁבְעָה נְרוֹתֶיהָ עֲלֶיהָ, שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְנְרוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה" (זכריה ד, ב) - נִמְצָא לְהֵלֶן בְּהַפְטָרָה.

ב.

(ח"א כ.א, א־ב־ג־ד־ה־בסוף)

יֵשׁ 'שִׁכְל' שֶׁבָּא לְאָדָם בְּלֵא שׁוּם 'הַקְּדָמָה', אֲלָא עַל־יְדֵי 'שִׁפְעֵ אֱלֹקֵי', וּמְכַנֶּה בְּשֵׁם 'קָדָם' בְּשֵׁם 'פְּנִיִם', שֶׁאֵין צְרִיךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם 'הַקְּדָמָה'.

וְעַל־יְדֵי זֹאת ה'מְהִירוֹת' - "שְׁלֵהֶבַת הַלֵּב עוֹלָה תָּמִיד מֵאֲלִיָּה" (על־פי

ספרא, וִיקְרָא יג, ז; ורש"י במדבר ח, ב).

וְאִי־אֶפְשָׁר לְבוֹא לָזֶה - אֲלָא שִׁיקְדֵּשׁ אֶת פִּיו וְחֲטָמוֹ וְעֵינָיו וְאֲזַנָּיו - וְהֵן הֵן מְאִירִין לֹו 'שִׁפְעֵ אֱלֹקֵי הַנֶּל'. הֵינֵנו:

ועל-ידי שמקדשין "שבעת הנרות",
זוכין להכניס ה'מקיפין' לפנים.

וזה בחינת 'קדושי'ן' בחינת 'חפה'
'מקיפין'. וזה בחינת 'שבעת ימי'
המשטה' שאחר ה'חפה' - הינו: בחינת
"שבעת הנרות" הנ"ל - שעל-ידם יכנס
ה'מקיף' לפנים.

וזה בחינת 'שבעת ימי אבלות' רחמנא-
לצלן - שמתאבלין עליו על שנסתלק
נשמתו, בדי שיעלה נשמתו ל'אורי-הפנים'
הנ"ל, על-ידי 'שבעה ימים' אלו.

ג.

(ספר-המדות, פבד ח"ב ב)

כל ה'פבד' של כל ה'מלכויות', נכללים
ב'ארבע מלכויות'. ועל-ידי "מעשה
מנורה" (שמות כה, לא-מ; לו, יזכד; במדבר ח, א-ד),
ו'קדושי-החדש', ו'קטרת', ו'שמירה מן
מאכלים-טמאים' - כל ה'ארבע-מלכויות'
מחזירים את ה'פבד' שבתוכם להשם-
יתברך.

ד.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, מד-מה-מו - על-
פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, נ"ד מיני פדינות;
ועל-פי ח"ב ד, ואת הערבים צויתי לכלבלב')

"מעשה המנורה ונרותיה" - הם עקר
'אורי-הרצון' שהיה מאיר
ב'משכן' ו'בית-המקדש' - שעל-ידי-זה
עולים מכל מיני חשך שבעולם, בבחינת
(תהלים יח, כט): "כי אתה תאיר גר".

כי כל אחד מישראל נקרא 'צדיק' וכו',
ובפרט מי שרוצה להתקרב אליו
יתברך, ובהכרח שיעבר עליו פמה וכמה
מיני חשך כמעט בלי שעור.

וכל קיומו בכל מיני נפילות חסו-שלום -
הוא על ידי ה'רצון' שנקרא (שם כ, כז):
"גר ה'", שכלול מבחינת "שבעת הנרות"
שמאיר בכל המדות הכלולים ב'שבעה',
לעלות מכל הנפילות, מחשך לאור גדול,
בבחינת: "כי שבע יפל צדיק וקם" וכו'.

ועקר 'קדשת הנשמה' ב'שרשה', שנקראת
בשביל-זה 'נר' - כי היא מאירה כמו
'נר' ממש, שמאיר בכל מיני חשך. וזה
בחינת "שבעת הנרות" - כי ה'נשמה'
כלולה מכל ה'שבע מדות', כידוע.

וזהו (במדבר ח, ב): "בהעלתך את הנרות, אל
מול פני המנורה יאירו שבעת
הנרות".

"בהעלותך את הנרות" - פשתרצה
להדליק ולהעלות ה'נרות'
הקדושות, בחינת 'נפשות-ישראל', שיבערו
להשם-יתברך, ונרם יהיה הולך ומאיר בכל
מיני חשך.

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת
הנרות". "פני המנורה" - זה בחינת
ה'צדיק' שהוא בחינת 'משה', שכל ה'מנורה'
הטהורה' שהם 'כלל נשמות ישראל',
מאירים ממנו, כי "הוא שרש כלם" (לקוטי-
מוהר"ן ח"א לה, ב), ועל-כן נקרא "פני המנורה"
- כי 'פנים' לשון רצון'.

שיכוננו תמיד: להעלות ולקשר את
"שבעת הנרות", שהם כלל
הנשמות הכלולים ב'שבעה פתות', וכל
נשמה ונשמה כלולה מ'שבע מדות' -
שיעלה ויקשר כלם "אל מול פני המנורה",
שהוא ה'צדיק' בחינת 'משה', שמכניס 'תקף'
הרצון-דקדשה' בלב כל אחד, לבל יניח את
ה'רצון הטוב' לעולם.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יַעֲלוּ וַיְדַלִּיקוּ וַיֵּאִירוּ, וְשׁוּם חֶשֶׁךְ לֹא יוּכַל לְהַחֲשִׁיךְ לָהֶם, כִּי נֵרָם לֹא תִכְבְּהוּ, כִּי מִקְשָׁרִים בְּהַצְדִּיק' בַּחֲנִינָת 'מֹשֶׁה', שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'מֹשִׁיחַ' שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו (בְּרַפְת הַפְטָרָה): "כִּי בְשֵׁם קִדְשֶׁךְ נִשְׁבַּעְתָּ לֹא שֶׁלֹּא תִכְבְּהוּ נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד".

וְעַל-כֵּן הֵם בַּחֲנִינָת "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת" - כִּי צְרִיכִין לְהֵאִיר בְּכָל מִינֵי 'חֶשֶׁךְ' שֶׁכְּלוּלִים בְּ"שְׁבַעַת", שֶׁמִּשֵּׁם כָּל הַנְּפִילוֹת' שֶׁבְּעוֹלָם חֲסִי-וְשָׁלוֹם, בְּבַחֲנִינָת (מִשְׁלֵי כד, ז): "כִּי שְׁבַע יִפּוֹל צְדִיק וְקָם".

וּבְשִׁבְלִי-זֶה "נִתְקַשָּׁה מֹשֶׁה מְאֹד עַל מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מְנַחוֹת כט), וּבִיּוֹתֵר מִבְּאֵר בְּמִדְרַשׁ-רַבָּה פְּרָשַׁת בְּהַעֲלֹתְךָ (בְּמִדְרַשׁ-רַבָּה טו, י): "שֶׁנִּתְקַשָּׁה בֵּה מְאֹד. וְאִפְלוּ כְּשֶׁהֲשִׁימ-יִתְבָּרַךְ גְּלָה לּוֹ, חָזַר וְשָׁכַח מַעֲשֵׂיָהּ כְּשִׁירָד. וְחָזַר וְעָלָה וְשָׁאֵל, וּפָרַשׁ לּוֹ. וְחָזַר וְשָׁכַח. וְכֵן כְּפֹה פְּעָמִים.

עַד שֶׁאָמַר לּוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: לֵךְ אֲצֵל בְּצִלָּל, וְהוּא יַעֲשֶׂה אוֹתָהּ וְכוּ'. וּמִיָּד עָשָׂה אוֹתָהּ בְּצִלָּל.

הַתְּחִיל תְּמָה וְאָמַר: 'אֲנִי, כְּפֹה פְּעָמִים הִרְאָה לִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְנִתְקַשִּׁיתִי לַעֲשׂוֹתָהּ, וְאִתָּה שֶׁלֹּא רָאִיתָ, עֲשִׂיתָ מִדַּעְתְּךָ; בְּצִלָּל - בְּצֵל אֵל' הֵייתָ עוֹמֵד כְּשֶׁהִרְאָה לִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲשִׂיתָהּ?"; עַד-כִּאֵן-לְשׁוֹנוֹ.

וְכָל רוֹאֵה יִשְׁתוּמַם עַל הַמְּרָאָה הַזֹּאת: אֵיךְ יִתְכּוֹן שֶׁמֹּשֶׁה לֹא יָדַע וְנִתְקַשָּׁה כְּפֹה פְּעָמִים עַל עֲשִׂיתָהּ, וּבְצִלָּל עָשָׂה אוֹתָהּ מִיָּד?

וְאִם מִחֲמַת שֶׁהִיָּה עוֹמֵד בְּצֵל אֵל' כְּשֶׁהִרְאָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה עֲשִׂיתָהּ - הֲלֹא מֹשֶׁה בְּעַצְמוֹ בּוֹדָאי עֹמֵד שָׁמָּה, וְהִשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּעַצְמוֹ לְמַד עִמּוֹ וְגָלָה לּוֹ עֲשִׂיתָהּ פַּעַם אַחֵר פַּעַם, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן נִתְקַשָּׁה כְּל-כָּף. וּבְצִלָּל שֶׁעֹמֵד רַק מִצְדּוֹ 'בְּצֵל אֵל', הִשִּׁיג לַעֲשׂוֹתָהּ מִיָּד. "אִם רַבִּי לֹא שָׁנָה, הֵיא מְנַלִּיָּה"?! (עַרוּבִין צב).

אֵךְ מַה שֶׁאִפְשָׁר לְהַבִּין בְּזֶה מְרַחֵק - אֲנִי מַחֲבִיבִים לְחַתֵּר וּלְפָרֵשׁ דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הַקְּדוֹשִׁים הָעֹמְקִים מְאֹד מְאֹד.

כִּי בּוֹדָאי: מֹשֶׁה נִתְקַשָּׁה מְאֹד מְאֹד כְּפֹה פְּעָמִים בְּ"מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה", שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת לַעֲשׂוֹת כְּלֵי קְדוּשָׁה וְנִרְאָה כְּזֹאת, שֶׁיּוּכַל לְהֵאִיר עַל-יְדֵהּ 'הָאֶרֶת הַרְצוֹן דְּקִדְשָׁה' בְּכָל יִשְׂרָאֵל, בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, בְּכָל מַה שֶׁיַּעֲבֹר עָלָיו כָּל יְמֵי חַיָּיו.

שֶׁבְּכָל מִינֵי 'חֶשֶׁךְ', וּבְכָל מִינֵי 'יְרִידוֹת וְנְפִילוֹת' שֶׁיַּעֲבְרוּ עָלָיו - בְּכָלם יִתְגַּבֵּר בְּ"תַקְוַת-הַרְצוֹן" שֶׁיֵּאִיר לּוֹ, לַעֲלוֹת מִכָּלם.

כִּי בּוֹדָאי קָשָׁה מְאֹד לְהִשִּׁיג הַשְּׂגַת עֲשִׂית כְּלֵי נְפִלָּאָה כְּזֹאת, בְּפָרֵט שֶׁכְּבֵר רָאָה מֹשֶׁה בְּעֵינָיו מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּזֶה הָעוֹלָם - שֶׁאֲחֵרֵי כָּל הָאוֹתוֹת נִרְאוֹת שֶׁעָשָׂה עִם יִשְׂרָאֵל בִּיצִיאַת-מִצְרַיִם וּקְרִיעַת יַם-סוּף וּמִתְנַתְּוֵרָה וְכוּ', אַחֲרֵי-כֵן עָשׂוּ מַה שֶׁעָשׂוּ. וְהַבִּין וְרָאָה: כְּפֹה וְכְפֹה קָשָׁה לְעִזֵּר לְבַעַל-בַּחֲרָה!

עַל-כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לְהִשִּׁיג וּלְהַכְנִים בְּדַעְתּוֹ 'עֲשִׂית הַמְּנוּרָה', שֶׁהִיא בַּחֲנִינָת 'הָאֶרֶת-הַרְצוֹן', בְּתַקוּנִים נְפִלָּאִים כְּאֵלֶּה הַמְּרַמְזִים בְּ"שְׁבַעַת קְנֵי הַמְּנוּרָה",

וְאֶחָד־עֶשֶׂר כַּפֹּתוֹרַיִם, וְיִתְשַׁעַה פְּרָחִים,
וְעֶשְׂרִים־וּשְׁנַיִם גְּבִיעִים.

שְׁכֶלֶם עוֹלִים 'אַרְבָּעִים־זֹתְשָׁעָה' - כָּנָד
'אַרְבָּעִים־זֹתְשָׁעָה יְמֵי הַסְּפִירָה'
שָׁעֲבְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, וְאַחֲר־כֵּן קָבְלוּ אֶת
הַתּוֹרָה בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים, כַּמְבָּאָר כְּלִזָּה
בְּכֹונֶת־הָאֲרִיז"ל.

וּמוֹבָא: "שֶׁהוּא 'שֶׁר־שֶׁהַתּוֹרָה, בְּחִינַת
'שֶׁעֲר־הַחֲמִשִּׁים", "שֶׁלֹא הִשְׁיִגוּ
מִשָּׁה בְּחִי"ו" (ראש־הַשָּׁנָה כא:), "רַק בְּעֵת
הַסְּתַלְקוֹתוֹ נִסְתַּלַּק לְשָׁם" (לקוטי־תּוֹרָה וְאַתְחַנֵּן).

כִּי שָׁם הוּא בְּחִינַת רְצוֹן־הַעֲלִיּוֹן, בְּחִינַת
'רְצוֹן־שֶׁבְרַצוֹנוֹת' - שְׁמִכְנִים 'תִּקְוָה
הַרְצוֹן דְּקִדְשָׁה, בְּלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל, שִׁיאִיר
לָהֶם בְּכָל מִינֵי 'חֲשָׁד' וְכו', ל' וְעַל־כֵּן
נִתְקַשָּׁה עַל־זָה מְאֹד.

אַבְל 'בְּצִלְאֵל' שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'תְּלִמִיד
הַהַגּוֹן' - הַבֵּין וְרָאָה: שְׁמָה שְׁנַתְקַשָּׁה
'מִשָּׁה' כְּל־כָּךְ, הוּא מִחֲמַת עֵצֶם עֲנוּתָנוֹתוֹ
הַגְּדוּלָּה, שֶׁהִיָּה "עָנּוּ מְאֹד" (בַּמִּדְבָּר יב ג), וְלֹא
רָצָה לְהַחֲזִיק טוֹבָה לְנַפְשׁוֹ.

וְעַל־כֵּן נִתְקַשָּׁה כְּל־כָּךְ, וְלֹא הַבֵּין: "אִיךָ
יַעֲשֶׂה מְנוּרָה בְּתַקוּנִים כְּאֵלוֹ,
שִׁיאִיר הַרְצוֹן לְנִצָּח"? - מִחֲמַת שֶׁהַבֵּין:
שֶׁהַדָּבָר תְּלוּי בּוֹ, שֶׁצָּרִיךְ שִׁיְהִיָּה נִכְלָל כְּל־כָּךְ
בְּרְצוֹן־הַעֲלִיּוֹן, עַד שִׁיּוּכַל לְהַכְנִים הַרְצוֹן'
לְנִצָּח, בְּכָל יִשְׂרָאֵל.

וְהוּא בְּעֲנוּתָנוֹתוֹ, לֹא הָיָה יָכֹול לְהַשְׁיִג:
'שִׁיְהִיָּה לוֹ בַּח כְּזָה' - עַל־כֵּן נִתְקַשָּׁה
מְאֹד מְאֹד עַל־זָה.

אַבְל 'בְּצִלְאֵל' תְּלִמִידוֹ, הַבֵּין מִרְחוּק
'גְּדֹלַת רַבּוֹ מִשָּׁה' - שֶׁאֲדַרְבָּא: מִחֲמַת
עֲנוּתָנוֹתוֹ הַגְּדוּלָּה כְּל־כָּךְ, הוּא נִכְלָל בְּתַכְלִית

הַבְּטוּל בְּרְצוֹן־הַעֲלִיּוֹן, כִּי שָׁם אִי־אֶפְשָׁר
לְהַכְלִל בְּשִׁלְמוֹת, כִּי־אִם עַל־יְדֵי תַכְלִית
הַעֲנָוָה וְהַבְּטוּל כְּמוֹ מִשָּׁה.

עַל־כֵּן 'בְּצִלְאֵל', בְּחִינַת ה'תְּלִמִיד' - הַשְּׁיִג
מִיָּד עֲשִׂיתָהּ, כִּי הוּא אָמַר: "אֲנִי
בְּטוֹחַ בְּכַחוֹ שֶׁל זְקֵן, שֶׁהוּא מִשָּׁה רַבֵּנוּ,
שֶׁבּוֹדָאִי אַעֲשֶׂה אוֹתָהּ, וְאֶגְמַר אוֹתָהּ כְּרֵאוּי,
כִּי אֲנִי מֵאֲמִין בְּכַחוֹ שֶׁל רַבִּי, שֶׁבּוֹדָאִי יִגְמַר
וְיִגְמַר, וְיִכְנִים 'הָאֲרַת־הַרְצוֹן' בְּזֶה־הָעוֹלָם,
עַד שִׁיאִיר לָהֶם בְּכָל מִינֵי חֲשָׁד!"

כִּי ה'צְדִיק־הָאֱמֶת' אֵינּוּ יָכוֹל לִידַע מְגֹדֶלֶת
עֲצָמוֹ כְּל־כָּךְ, מְגֹדֶל הַבְּטוּל וְהַעֲנָוָה שֶׁלוֹ
- כְּמוֹ שִׁיּוּכַל לְהַשְׁיִג מִרְחוּק, בְּחִינַת
ה'תְּלִמִיד'.

כִּי הַבֵּין: שְׁמִחֲמַת־זָה בְּעֵצְמוֹ שְׁנַתְקַשָּׁה
כְּל־כָּךְ עַל עֲשִׂיתָהּ, שְׁזָה מִחֲמַת
'עֲנוּתָנוֹתוֹ' - עַל־יְדִי־זָה דִּיקָא יִגְמַר ה'תְּקוּן
שֶׁל הַמְּנוּרָה' הַנִּ"ל, שֶׁהוּא 'הָאֲרַת־הַרְצוֹן'.

וְעַל־כֵּן 'בְּצִלְאֵל' דִּיקָא, עָשָׂה אוֹתָהּ
כְּרֵאוּי, וְהַכְלִיל בְּכַחוֹ שֶׁל 'מִשָּׁה
רַבּוֹ, וְכַנִּ"ל.

ה.

(לקוטי־הַלְכוֹת, קְרִיאַת־שְׁמַע ה, יט)

כָּל בְּחִינַת 'הַתְּעוֹרְרוֹת שְׁלֵנוּ', הוּא רַק
כַּמְדְּלִיק נֵר, שִׁיאֵינוּ עוֹשֶׂה כְּלוּם, רַק
שְׁלוּקַח נֵר וּמְדְלִיק בּוֹ גֵרוֹת אַחֲרִים לְאֶלְפִים
וְרַבְבוֹת כְּמוֹ שִׁירְצָה.

וּבַאֲמֶת: אִם לֹא הָיָה לוֹ אֵלּוֹ הַנֵּרוֹת אוֹ
הַדְּבָרִים שְׁמְדְלִיקִין - בּוֹדָאִי לֹא
הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְהַדְּלִיק אֲבָנִים וְעֶפֶר, וְכֵן אִם
לֹא הָיָה לוֹ נֵר לְהַדְּלִיק מִמֶּנּוּ אוֹ אֵיזָה דְּבָר
לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ אֵשׁ, בּוֹדָאִי גַם־כֵּן לֹא הָיָה
אֶפְשָׁר לוֹ לְהַדְּלִיק.

המנוחה, וזה יהיה נחשב להתעוררות שלנו, אף-על-פי שבאמת הכל מאתו יתברך, כי "ממנו הוא מתחיל, ובו היה מסים".

וזהו בחינת "מעשה המנוחה", שהיה בלה 'מקשה' - "עד ירכה עד פרוחה מקשה הוא" (במדבר ח, ד) - דהינו: שכלה נעשית מעשת אחת, מראשה עד סופה, עם כל הכפתורים והפרחים וכו', הכל נעשה מחתיכה אחת, "עד שנתקשה משה הרבה איך לעשותה, ואמר לו השם-יתברך: הטל את העשת לתוך האש, ותצא המנוחה" (מנחות כט; במדבר-רבה טו, י).

הינו: שכל המנוחה, שהיא 'כלל הארת-התורה', הוא רק מחתיכה אחת מיניה וביה, שבאמת נעשית מאליה.

כי היה בלתי אפשר לאדם לעשותה, כי קשה וכבד להאדם שיתעורר ויאר מעצמו, ואף-על-פי-כן צריכין לעשות המנוחה למטה דיקא.

ועל-כן "באמת נתקשה משה הרבה על-זה" (מנחות כט. במדבר-רבה טו, י) - כי סוד זה נוגע ב'שערי-החמשים', שבאמת: הכל כאשר לכל ממנו יתברך, ואף-על-פי-כן צריכין רק התעוררות ורצון ותשוקה אל האמת, וזה נחשב להתעוררות שלנו.

וזהו בחינת מה שראה זכריה סוד הגאלה שלמה על-ידי המנוחה שראה, כמבאר שם בהפטרות בהעלותך ושבת חנפה, שהוא (זכריה ה, ב): "ראיתי מנורת זהב בלה, וגלה על ראשה" וכו'.

ובכל הענין: שהשמן היה נמשך מאליו כמו ממעין, כמו שכתוב: "וגלה על

נמצא: שהכל מאתו יתברך, האש וה'נר, וה'שמן וה'פתילה, ה'מדליק' וה'נדלק' - הכל מאתו יתברך. ואף-על-פי-כן, אם לא יעשה האדם המעשה כל שהוא, לקח הנר ולהדליק בו אחרים, בודאי לא יהיו נדלקים מעצמם.

כי כך ברא השם-יתברך הבריאה: שהכין הכל כאשר לכל בחכמתו, ואף-על-פי-כן רוצה דוקא, שאנחנו נעשה ונגמור על-ידי התעוררותנו מלמטה, אף-על-פי שבאמת הכל מאתו יתברך.

כי כל עבודת האדם את השם-יתברך - הוא בבחינת 'הדלקת והארת אור הנשמה', כמו שכתוב בזהר-הקדוש (שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נורא, מבטשין ליה, גופא דלא סליק נהורא דנשמטא" וכו' [מבטשין ליה].

[תרגום: עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמזכרן גוף שלא עולה בו אור-הנשמה - כותשים אותו ביסורים, עד שיעלה בו אור-נשמתו].

וזה בחינת "נר המערבי, שהוא עדות שהשכינה שורה בישראל, כי ממנו היה מתחיל ובו היה מסים" (מנחות פו:).

הינו: שה'התחלה' וה'סיום', הכל ממנו יתברך לבד, כי "נר המערבי היה דולק בגס" (יומא לט), ועל-כן בודאי היה יכול הוא יתברך להדליק בעצמו את כל נרות המנוחה, וכמו שאמרו רז"ל (מנחות פו:): "וכי לאורה הוא צריך" וכו'.

אך צוה לנו והזהיר מאד על 'הדלקת נרות המנוחה' - להורות: שאף-על-פי שהכל מאתו יתברך כנ"ל, אף-על-פי-כן אנו מחיבים על-כל-פנים להדליק את נרות

ראשה", וכמו שפרש רש"י שם, וס"ם שם:
"לא בחיל ולא בכח פי אם ברוחי" וכו'.

הינו כל ענין הנ"ל: שעקר ה'תשובה'
 שהיא עקר ה'גאולה', הוא **"לא בחיל
 ולא בכח פי אם ברוחי" וכו',** פי הכל מאתו
 יתברך.

והעקר תלוי בבחינה הנ"ל - שגזפה
 שיהיה נמשך בחינת הארת
 שעריהחמשים' כנ"ל, ששם כלולים יחד
 בקשר אחד אתערוותאדלעלא'
 ואתערוותאדלתתא' - שזה זוכין על-ידי
 אמירת תהלים, ו'התבודדות' ושיחה בינו
 לבין קונו' יתברך תמיד - יהיה איד שיהיה.

ואז אף-על-פי שיודע בעצמו שבודאי
 אינו יוצא ידי חובתו כלל - אף-על-
 פייכן באמת זהו סוד נפלא שאי אפשר
 להשיג, פי נמשך מ'שעריהחמשים',
 שנמשך על 'שבעה קני המנורה', שהם
 כלולים כל אחד מ'שבעה', בחינת (שם):
"שבעה ושבעה מוצקות" וכו'.

שכל-זה סוד "שבע שבתות תמימת"
 (ויקרא כג, טו), שסופרין קדם יום
 החמשים' שהוא 'שבועות'.

שכל-זה כלול ב'אמירת תהלים', שכולל
 כל ה'חמשים שערי-תשובה' -
 שהם תשובתנו אליו, ותשובתו אלינו, כולל
 כלם יחד, פי הכל אחד כנ"ל. ועל-ידי-זה
 תהיה הגאולה על-ידי משיח צדקנו שהוא
 דוד וכנ"ל. ועל-כן רמז הגאולה ב'מעשה
 המנורה', וכנ"ל.

ו.

(לקוטי-הלכות, בציעת-הפת ה, כה)

**"בהעלותך את הנרת, אל מול פני
 המנורה יאירו שבעת הנרות"**

(במדבר ח, ב), הינו: שהזכיר אהרן-הכהן -
"שעוסק לקרב ישראל להשם-יתברך" (אבות
 פ"א מ"ב), על-ידי שממשיך עליהם הארת
 הצדיק-האמת'.

"בהעלותך את הנרת" - כשתרצה
 להעלות ולהאיר את "שבעת
 הנרות", שהם בחינת 'כלל נשמות ישראל'.

"אל מול פני המנורה" - שהוא בחינת
 ה'צדיק-האמת', בחינת 'משה',
 שהוא בחינת "פני המנורה", פני התורה,
 כי הוא כלול מכל ה'שבעים-פנים לתורה',
 ועל-כן הוא יכול להאיר כל 'שרשי נשמות
 ישראל'.

ועל-כן הזהירו: **"אל מול פני המנורה
 יאירו שבעת הנרות" -** ש'כל
 הכתות שב'ישראל' שכלולים ב'שבע כתות'.

כלם "יאירו אל מול פני המנורה" -
 שכלם יכנו דעתם אל הארת
 הצדיק-האמת' שממש מאיר נשמותיהם.

ז.

(לקוטי-הלכות, סימני-בהמה וחייה-טהורה ד, ל - על-
 פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יז, ו'יהי הם מריקים טויהם')

**"בהעלותך את הנרות, אל מול פני
 המנורה יאירו שבעת הנרות."**
 וזה מעשה המנורה מקשה זהב, עד ירכה
 עד פרוחה מקשה היא" (במדבר ח, ביד).

"אור המנורה" - זה בחינת 'אור הצדיק-
 האמת', שהוא עקר אור המאיר בכל
 העולמות, מכל שכן בעולם-הזה, וכל
 האורות שבעולם כלם נמשכין ממנו.

"פני המנורה" - זה בחינת 'הצדיק-
 האמת' הרב-האמת שבדור'.

בחינת 'שרש תכלית האמת' - שעל-ידי-זה עקר 'בטול-השקר' בשרשו.

ועל-כך מזהיר הכתוב: שכל "שבעת הנרות יאירו אל מול פני המנורה" - שכל השתדלותם של כל הצדיקים והכשרים הכלולים ב"שבעת הנרות", שהם בחינת 'שבעת ימי הבנין' וכו'.

כלם יהיו עבודתם: "להאיר אל מול פני המנורה" - להמשיך אור פני המנורה בעולם, שהוא בחינת 'אור הצדיק', שהוא נקודת 'עצם האמת', שעל-ידו עקר 'בטול השקר' לגמרי עד קצה אחרון.

וזהו: "וזה מעשה המנורה מקשה זהב, עד ירכה עד פרוחה מקשה היא". ופרש רש"י: "שלא תעשנה איברים איברים על-ידי חבור, כי אם עשת של פפר זהב היתה" וכו'.

הינו: כי ה'מנורה' היתה בתכלית האחדות מחתיכה אחת - כי "אמת הוא אחד" (לקוטי-מוהר"ן ח"א נא; סו, ד; רנא). ואף-על-פי שיוצאין ממנה "כפתורים ופרחים וגביעים משקדים הרבה וירך ופרחים וקנים" - אף-על-פי-כן הכל נמשך מעשת זהב אחד.

כי עקר האמת, הוא אחד בתכלית האחדות. ואף-על-פי שמה'אמת' נמשכין התורה והמצוות וכל העולמות שיש בהם גוונים ושנויים לאין מספר - אף-על-פי-כן בשרש הכל כלא אחד.

בחינת: "עד ירכה עד פרוחה מקשה היא" - שהכל מעשת אחד - כי כלא אחד, שזה עקר האמת שהוא אחד.

"שבעת הנרות" - הם 'שאר הצדיקים-אמתיים' הנמשכים ממנו פענפים מאילן, שהם בחינת תלמידיו, כמובא בזהר-הקדוש (פנחס רנו): "לענין דבי שמעון בר יוחאי והחבריא".

לשון הזהר שם: "אתו אבהו, ורעיא מהימנא, ואהרן ודוד ושלמה, וברכו ליה, ואמרו ליה: אנת בוצינא קדישא, וחבריא דילך דאינון שית, לקבל אינון זי. ואנת בוצינא קדישא גר מערבי באמצע, דכל שית נרות נהרין מנה. בכל חד אתמר ביה, (משלי כ, טז): 'גר ה' נשמת אדם'. ורעיא מהימנא נהיר בה, ואנת בחבריא דילך, וכלא חד, בלא פרוחא כלל. ומתמן ואילך מתפשטין ענפין לכל מארי חכמתא".

וזהו: "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" - שכל "שבעת הנרות", שהם בחינת 'כלליות כל הצדיקים שבדור' - כלם יהיה השתדלותם להאיר: "אל מול פני המנורה" - להמשיך אור הצדיק-האמת בעולם, שהוא היחיד בדורו, שהוא בחינת "נקודת-האמת שבין הצדיקים" (לקוטי-מוהר"ן ח"א סו, ד) - שהעקר להמשיך אורו בעולם, שעל-ידי-זה יתתקן הכל.

כי יש כמה צדיקים-אמתיים, וכלם אמת. אבל "יש צדיק שהוא בחינת נקודת-האמת שבין הצדיקים" (שם), שהוא עקר 'עצם האמת', בחינת 'אבן טוב', שהוא עקר האור המאיר האמת בכל העולמות, וכל מי שצריך לקבל אמת צריך לקבל ממנו.

כי 'שאר כל הצדיקים', מכל-שכן 'שאר הכשרים והעולם' - כלם הם בחינת 'חלונות' אצלו וכו' (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט; קיב).

כי ה'צדיק' בחינת 'נקודת-האמת' הנ"ל, הוא ממשיך 'אמת פזה' בעולם, שהוא

ת.

(אוצר-נחמני מז)

פעם-אחת התועדו בחדרו של רבנו ז"ל, מגדולי תלמידיו, והיו 'שבעה' במספר, ואלו הם:

(א) רבי שמעון ז"ל, תלמידו הראשון.

(ב) רבי אהרן ז"ל, הרב דברסלב.

(ג) הרב המקבל רבי יודל מדאשיב ז"ל.

(ד) הצדיק רבי שמואל אייזיק מדאשיב ז"ל.

(ה) תלמידו המבוק מוהרנ"ת ז"ל.

(ו) הרב רבי נפתלי מנעמרוב ז"ל.

(ז) והשביעי במדמה היה הרב רבי יצחק ז"ל, חתן הרב הצדיק רבי יקותיאל הפגיד מטיריהאוויצע ז"ל; או הרב רבי ישעיה שלום ז"ל ממעדוועדיבקע, בנו של רבי יודל ז"ל הנ"ל.

ורבנו ז"ל בהיותו נח על יצועו, נכנס אתם בשיחה עמוקה ונפלאה מאד, עד אשר קצרה בינתם מלהשיג עמק דבריו הקדושים, ורבנו ז"ל הרגיש זאת ברוח-קדשו, וענה ואמר להם:

"איר זענט דאך זיבן" - זייט מקיים (במדבר ח, ב): 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' - וועט איר בעסער פארשטיין! [הרי אתם 'שבעה' - תקימו: 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' - אז תבינו יותר טוב]. ורבנו ז"ל המשיך בדבריו. (מוכן על-פי לקוטי-הלכות הנ"ל).

ט.

(טובות-זכרונות ה)

מוהרנ"ת ז"ל נתקרב ובא לרבנו ז"ל, ב'פרשת נצבים', סוף אלו שנת תקס"ב.

וזה שבת-קדש, קדם ראשי-השנה היה, ששמע מוהרנ"ת ה'זמירות' ו'אשת-חיל', פעם ראשונה מאדמו"ר ז"ל, שנתפעל מזה עד למדי על כל ימי חייו - כי נפל עליו על מוהרנ"ת אז בעת סעודת שבת-קדש של הלילה, מורא ופחד גדול וכו'.

ובפרט שבערב-שבת-קדש הזה עת הצהרים, נכנסו שניהם הרב נפתלי ז"ל ומוהרנ"ת ז"ל לרבנו ז"ל, ודבר עמהם הרבה, ואז אמר להם רבנו ז"ל בזה-הלשון: "איך וועל אייך פירן גאר שוין אויף א נייעם וועג!" (כבר אוליך אתכם בדרך חדשה. תיי-מוהרנ"ן רסד; שצב).

ואחר-כך בהזמירות של "אזמר בשבחין" - היה רבנו ז"ל מתחיל כל חרוז, והמסובין של המקורבין היו גומרין החרוז.

וכשהגיע רבנו ז"ל להחרוז של: "נזמין לך השתא בפתורא חדתא" - היה מושך החרוז של אלו התבות: "נזמין לך" וכו', כפה פעמים. ונזכר מוהרנ"ת ז"ל: שהיום אמר להם: "שיוליכם בדרך חדש לגמרי!" - ונתלהבו המסבין.

ומוהרנ"ת ורבי נפתלי ענו: "ובמנרתא טבתא" - בקול גדול - "דנהרא על רישין!" - כי זה שיך מה שאמר להם מקדם בניסת שבת-קדש.

וכון מוהרנ"ת ז"ל: "במנרתא טבתא" - זה רבנו ז"ל, שיאיר להן מעתה בראשנו ובמוחינו. (עיין-שם ובעוד מקומות המשך הספור הנפלא).

[אוצר-נחמני פא; שיח שרפי קדש ח"ב יט; החדש ח"ב תשפא: ספר רבי נפתלי: "שבשבת הראשונה שהיה אצל רבנו ז"ל ושמע ממנו את הנגון של

"אָזמֶר בְּשִׁבְחֵיךָ" - הַתְּלַחֵב בְּדַבְּרוֹת נִוְרָאָה כְּלִיכָּךְ, עַד שֶׁקֶשֶׁר אֶת רֵאשׁוֹ בְּמִטְפַּחַת, כִּי חֲשַׁשׁ שֶׁמֶרֶב הַהִתְלַחְבוֹת שִׁקְדָה בְּתוֹכוֹ, יִפְגַּע מִזַּחַו חֲסִי-וְשָׁלוֹם!"

"בְּשַׁעַת אֵיךְ הָאֵב גָּעַהֲעֶרֶט פְּרִיטָאגִצִּי-נֶאֱכַט דְּעַם עֲדָשְׁטֵן מֶאֱל פּוֹן רַבִּי'ן זִינְגֶען דְּעַם 'אָזמֶר בְּשִׁבְחֵיךָ' - בֵּין אֵיךְ אַרִיין אֵין אַ מוֹרָא דִּינֶע הַתְּלַחְבוֹת, מִיט אַזאַ דְּבִיקוֹת - אַז אֵיךְ הָאֵב גָּעִמוֹזֶט פֿאַרְבִּינְדֵן דְּעַם קֶאָפּ מִיט אַ 'פֿאַטְשִׁילֶע'. אֵיךְ הָאֵב מוֹרָא גָּעֵהֶאט, אַז דְּעַר קֶאָפּ זֶאָל מִיר נִישֶׁט פֿלֶאצֶן, פּוֹן דְּעַם בְּרַעַן מִיטֵן פֿלֶאם וְוֶאָס הָאָט מִיר אִינגֶאנְצֵן אַרוֹמְגֶענוֹמֶען. אֵיךְ בֵּין מִקְשׁ אַרִיִּים פּוֹן דִּי כְּלִים"!

(כְּשֶׁשְׁמַעְתִּי פֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה מְרַבְּנוּ ז"ל שֶׁזָּמַר "אָזמֶר בְּשִׁבְחֵיךָ" - נִכְנַסְתִּי לְהַתְּלַחְבוֹת נִוְרָא וְדַבְּרוֹת כְּזֹה, שֶׁהֲצַרְכְּתִי לְקֶשֶׁר רֵאשִׁי בְּמִטְפַּחַת - וְיִרְאֵתִי שְׂרָאשִׁי לֹא יִפְקַע מִהַתְּבַעְרָה וְהַהִתְלַחְבוֹת שֶׁכַּבְּהָ אֹתִי, יִצְאֵתִי מִקְשׁ מִהַכְּלִים).

וְעַל-כֵּן עֶקֶר 'אַחִיזַת הַטְּמָאָה', הוּא מִבְּחִינַת 'שְׂמֵאלָא', כִּי 'שְׂמֵאל' הוּא בְּחִינַת ה'טְהָרָה', שֶׁמֶשֶׁם עֶקֶר 'אַחִיזַת הַטְּמָאָה' כַּנ"ל.

"וְהַבְּדִלְתָּ אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּים" (בְּמִדְבָּר ח, יד)

יא.

(חֲיִי-מוֹהֲר'ן טַצְה)

וְכֵן 'יַעֲקֹב' הָיָה גַם-כֵּן עוֹסֵק בְּזֵה, לְקַרֵּב בְּנֵי-הַנְּעוּרִים לְהַשְׂם-יְתֻבְּרָה, וְחִבֵּר בְּפֹה אֲלֵפִים סְפָרִים בְּעֵינֵן הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, גְּזֵמָאוֹת סְפָרִים, וְהוּא לְמַד עִם כָּל בְּנָיו דְּרַכֵּי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי הָיוּ כָּלֶם צְדִיקִים.

אֵיךְ אַף-עַל-פִּי-כֵן חָקַר בְּדַעְתּוֹ לְמִי לְמָסַר כָּל חֲכָמָתוֹ, עַד שֶׁמָּסַר כָּל חֲכָמָתוֹ לְלוֹי, וְלִכְלָם מָסַר רֵאשִׁי-פְּרָקִים.

וְעַל-כֵּן 'שֶׁבֶט לְוִי' - הָיוּ דְבוּקִים וְחֲזָקִים בְּהָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה יוֹתֵר מִכָּלֶם, וְעַל-כֵּן "לֹא טָעוּ בְּעֵגֶל" (שְׁמוֹת לֵב, כו; יוֹמָא סו: רש"י בְּמִדְבָּר א, מט; בְּמִדְבָּר-רַבָּה א, יב), וְגַם "לֹא הָיָה עֲלֵיהֶם שׁוֹם עֲבוֹדַת מִצְרַיִם" (שְׁמוֹת-רַבָּה ה, טז) - כִּי הָיוּ חֲזָקִים בְּהָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה יוֹתֵר מִכָּלֶם.

"קַח אֶת הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְטַהַרְתָּ אֹתָם" (בְּמִדְבָּר ח, ו)

י.

(ח"א נא)

"עֶקֶר אַחִיזַת הַטְּמָאָה, מִסְטָרָא דְשְׂמֵאלָא" (זַהַר בְּרֵאשִׁית מַח. וְעוֹד), כִּי ה'טְהָרָה' מְרַמְזֶת שִׁישׁ 'טְמָאָה', וְהוּא סִימָן שִׁישִׁתְלִשָּׁל עַד שִׁיחֵיהָ 'טְמָאָה'.

וְעַל-כֵּן אֶפְשָׁר לְזַבֵּךְ וְלַהֲעֵלוֹת ה'טְמָאָה' ל'טְהָרָה', כִּי הִיא בְּעֵצְמָה נִשְׁתַּלְשָׁלָה מ'טְהָרָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יְחִזְקֵאל לו, כה): "וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם".

נִמְצָא: שֶׁעֶקֶר 'אַחִיזַת הַטְּמָאָה', מִבְּחִינַת ה'טְהָרָה' שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'בְּחִירָה'. וְה'טְהָרָה' הוּא בְּחִינַת 'שְׂמֵאל', בְּחִינַת 'לוֹי' (זַהַר קְרַח קַעוּ:), בְּחִינַת "וְטַהַרְתָּ אֶת בְּנֵי לְוִי" (בְּמִדְבָּר ח, ו - לְשׁוֹן הַפְּסוּק: "קַח אֶת הַלְוִיִּים וְכו') וְטַהַרְתָּ אֹתָם", וְ'לוֹי' הוּא בְּחִינַת 'שְׂמֵאל', כִּי דוּעַ.

"אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם, לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקָּרִיב אֶת קֶרְבֵּן ה' בְּמַעַדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טָמֵא לְנַפְשׁ אוֹ בְּדַרְךְ רַחֲקָה וְגו'. בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּאַרְבַּעַת-עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעֶרְבִים יַעֲשֶׂה אֹתוֹ" (במדבר ט, זי"א)

- ענין 'פסח שני' -

לרוץ למחר ולתקן אפלו כשהיננו טמאים ונזופים ובדרך רחוקה - וישש תקנה בכל פעם שהצדיק יודיע לו תקונו

ואמר לאנשיו בזה הלשון: "איר דארפט זיך זיער יאגן, איר זאלט נאך קענען עפעס כאפן!" [אתם צריכים למחר מאד, שתוכלו עדין לחטף משהו].

יג.

(לקוטי הלכות, ברפת הפרות ה, טז - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ו, קרא את יהושע; ועל-פי ח"ב פת, 'יש דברים אבודים')

אלו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח (במדבר ט, ו), שבאו לשאל: "למה נגרע!" (שם) - תקנו בזה הרבה מאד - כי נתגלגל זכות על-ידם, שנתגלה על-ידי זה למשה 'דין פסח-שני', שהוא 'תקון גדול', בחינת 'המשכת דרך-התשובה'.

כי זה עקר 'שלמות התשובה': שאפלו כשרואה האדם את-עצמו שהוא רחוק מאד מהשם-יתברך, 'וטמאתו עליו' ממעשיו הרעים - אף-על-פי-כן יחזק עצמו, ויבוא בקידה והכנעה לפני הצדיק האמת ולפני השם-יתברך, וישאל על נפשו כמו ששאלו אלו האנשים שהיו טמאים: "למה נגרע להקריב את קרבן ה'" וכו' (שם).

כמו-כן ישאל כל אחד על נפשו, אם יודע בעצמו טמאתו ממעשיו, שיבוא וישאל: 'ואם נפשי מטמאה במעשי הרעים, אף-על-פי-כן למה אנרע להקריב קרבן ה' - דהינו להתקרב להשם-יתברך לעסק בתורה ולהתפלל' וכו'?! - שהוא בחינת 'קרבנות' - כי בודאי יש לו תקנה גם-כן להתקרב להשם-יתברך.

ואז בודאי ימצא לו השם-יתברך תקון, ויודיע להצדיק כמו שהודיע למשה תקון ה'פסח-שני', שהוא פליאה נשגבה.

יב.

(ח"א מט, בסוף)

"ישיש כגבור לרוץ ארח" (תהלים יט, ו) - כי צריך 'התגברות' כדי לרוץ 'ארח' הזה שהיו יכולים לילך "בזמן הזה שהיו ישראל נזופים" (יבמות עב.), ועכשו רצים במהירות גדול זה ה'דרך'.

אמר בפרוש ענין זה הנ"ל, לענין בני-אדם הזוכים לעשות 'תשובה' על העבר: שאף-על-פי שזוכים לתקן מה שעבר - אף-על-פי-כן, עדין היכן הוא אותו הזמן שהיו 'רחוקים' מהשם-יתברך, שהיו יכולים לעבד השם-יתברך באותו הזמן?!

ובודאי צריכים לתקן זאת - דהינו: להשלים ולמלא את העבודה שהיו יכולים לעבד השם-יתברך, בכל אותו העת "שהיו נזופים" מלפניו יתברך ו'רחוקים' ממנו.

על-כן אחר שזוכין להתעורר לתשובה, צריכין זריזות גדול בעבודתו יתברך, ולרוץ מאד מאד! - כדי שיזכה על-ידי זריזות עבודתו, לתקן ולהשלים גם הסרון העבודה של הימים שעברו.

כי עכשו צריך לרוץ במהירות גדול, זה ה'דרך' שהיה יכול לילך בזמן שהיה 'רחוק' מהשם-יתברך.

בְּמוֹעֲדוֹ" - שְׁאִינוּ זֹכָה לְעֵבֶד עֲבוֹדָתוֹ
תָּמִיד כַּסֵּדֵר "בְּמוֹעֲדוֹ וּבְזִמְנוֹ" כְּרֹאֵי לְאִישׁ
יִשְׂרָאֵל.

אֲהֲ-עַל-פִּי-יָכֵן, אִם אֵינוּ מֵיֵאֵשׁ עֲצֵמוֹ
מִחֲמַת זֶה, וְהוֹלֵךְ אֶל
הַצְּדִיקֵי-הָאָמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', לְדַרְשׁ
אֶת הַשֵּׁם, וְשׂוֹאֵל וּמְבַקֵּשׁ: "לָמָּה נִגְרַע
לְהַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה'" וכו'.

כִּי אֲהֲ-עַל-פִּי שִׁטְמָאֵתִי אֶת נַפְשִׁי וְנִתְרַחֲקֵתִי
מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, אֲהֲ-עַל-פִּי-יָכֵן אֲנִי שׂוֹאֵל
עֲצָה וְתַחֲבוּלָה אֵיךְ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ -
כִּי בּוֹדְאֵי יֵשׁ עֲצָה גַם בְּשִׁבְלֵי אֵיךְ לְהִתְקַרֵּב
לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, אֲהֲ-עַל-פִּי שֶׁהֵייתִי טָמֵא
וּבְדֶרֶךְ רְחוּקָה מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

וְאֲזִי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מָלֵא רַחֲמִים עָלָיו,
וְזֹכָה עַל-יְדֵי-זֶה לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה,
וְזֹכָה עַל-יְדֵי-זֶה לְהוֹסִיף פְּרִשָּׁה בַתּוֹרָה.

כִּי עַל-יְדֵי שִׁמְבֻקְשִׁין וּמְחַפְשִׁין: "אִיָּה
מְקוֹם כְּבוֹדוֹ" (קַדְשֵׁת פְּתָר; זֵהר וְתַקְוֵי-זֵהר) -
שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִינ׳ לְבַחֲנֵת אִי"ה' שֶׁהוּא
תַּכְלִית הָעֲלִיָּה' (לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן ח"ב יב) - עַל-
יְדֵי-זֶה זֹכִינ׳ אַחֲרֵי-כֵן לְהַמְשִׁיךְ מִשֵּׁם
'חֲדוּשֵׁי-תּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קַבְלַת-
הַתּוֹרָה', שֶׁנִּמְשָׁךְ מִשֵּׁם מְבַחֲנֵת אִי"ה'.

שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת פְּרִשַׁת פְּסַח-שְׁנִי, שֶׁנִּתֵּן
דִּיקָא עַל-יְדֵי מֹשֶׁה, עַד שֶׁשִּׂאֲלוּ
הַטְּמָאִים (בַּמִּדְבָּר ט, ז): "לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי
הַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה'" וכו'.

הֵינּוּ: שֶׁזֶה מְרַמְזִין: "שֶׁאֵין שׁוּם יָאוֹשׁ
בְּעוֹלָם!" - כִּי אִפְלוּ "מִי שֶׁהוּא
טָמֵא, אוּ בְדֶרֶךְ רְחוּקָה" מְאֹד מֵהַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ, וְאֵינוּ יָכוֹל "לְהַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה'

כִּי עַקֵּר זְמַן הַפֶּסַח, הוּא רַק בְּשַׁעַת יְצִיאַת-
מִצְרַיִם' - שֶׁאֵז דִּלְג הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ עַל
הַקָּץ וּגְאָלָם. וְאֵז עַקֵּר זְמַן הַקְרַבַת הַפֶּסַח.

וְעַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָא 'פֶּסַח', לְשׁוֹן 'פְּסִיחָה'
וְדְלוּג', שֶׁדִּלְג עַל הַקָּץ - כִּי
הָאִיר עֲלֵיהֶם אֵז הָאָרֶה נִפְלְאָה. אֲבָל מִי
שֶׁהָיָה טָמֵא וְלֹא קָרַב הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ, אֵיךְ
יִזְכֶּה לְהַקְרִיב פֶּסַח עוֹד?!

אֲבָל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו גָּלָה הַסּוּד
לְמֹשֶׁה, עַל-יְדֵי 'שְׂאֵלַת הַטְּמָאִים'
דִּיקָא, וְהוֹדִיעַ לוֹ: "שֶׁהַטְּמָאִים יִקְרִיבוּ
'פֶּסַח-שְׁנִי' בְּאִיר בִּימֵי הַסְּפִירָה!"

וּבְזֶה הוֹרָה לָנוּ דֶרֶךְ הַתְּשׁוּבָה: "שֶׁאֵין
שׁוּם יָאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל!" - כִּי אֲהֲ-
עַל-פִּי שֶׁעֲבַר זְמַן שֶׁל עַקֵּר הַתְּקוּן, וְאִנְחָנוּ
טְמָאִים בְּמַעֲשֵׂינוּ - עֲדִין יֵשׁ תְּקוּהָ אִפְלוּ
שְׂלֵא בְּזִמְנוֹ.

כִּי יֵשׁ תְּקוּנִים נִפְלְאִים וְנַעֲלָמִים מְאֹד,
שֶׁיָּכוּלִים לְתַקֵּן אוֹתָנוּ גַם עֵתָה וּבְכָל
יוֹם וַיּוֹם. וּבְלִבְד שְׂלֵא נִיֵּאֵשׁ עֲצֵמָנוּ מִצְעָקָה
וְתַפְלָה, לְשָׂאֵל בְּכָל-פַּעַם: "לָמָּה נִגְרַע
לְהַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה'"! - וְכַנ"ל.

יד.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, גְּבִיַת-חֹב-מֵהִיתוּמִים ג, יח - עַל-
פִּי לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן ח"ב יב, אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ)

וְזֶה בְּחִינַת 'פֶּסַח-שְׁנִי' - שֶׁמִּצְוָה זֶה לֹא
נִתְּנָה עַל-יְדֵי מֹשֶׁה, עַד שֶׁשִּׂאֲלוּ
הַטְּמָאִים (בַּמִּדְבָּר ט, ז): "לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי
הַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה'" וכו'.

הֵינּוּ: שֶׁזֶה מְרַמְזִין: "שֶׁאֵין שׁוּם יָאוֹשׁ
בְּעוֹלָם!" - כִּי אִפְלוּ "מִי שֶׁהוּא
טָמֵא, אוּ בְדֶרֶךְ רְחוּקָה" מְאֹד מֵהַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ, וְאֵינוּ יָכוֹל "לְהַקְרִיב אֶת קָרְבַּן ה'

טו.

(שיח-טרפיקדש ח"ה קנב)

ספר רבי ישראל וויינבערג ז"ל: שפעם כשבא לציון רבנו הקדוש, שמע את רבי נחמן מטולטשין ז"ל, שעומד וחוזר בין דברי תפלותיו ובקשותיו על התבות: "למה נגרע" - עם גגון הטעמים שעליה, בנעימה ובהתעוררות נפלאה, כמה וכמה פעמים ובהשתפכות-הנפש.

והוא על-פי המבאר בספר לקוטי-הלכות

(ברכת-הפרות ה, טז; גבית-חוב-מהיתומים ג, יח

- המובאים לעיל): ענין צעקת "למה נגרע".

"על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט, כ-כג)

טז.

(שיחות-הר"ן פה)

כשרואה אדם נסיעה לפניו, אין לו להתעקש למנע מזה לישוב בביתו דוקא! - כי בכל-מקום שנוסע לשם, מתקן שם איזה דבר, רק שיזהר להיות שמור מן העברה חס-ושלום.

אבל כשהוא רק שמור מן העברה חס-ושלום - אזי כל אדם מתקן בכל מקום שהוא נוסע לשם, אפלו איש פשוט לגמרי.

כי בכל מקום שבא לשם, עושה שם בודאי איזה דבר-שבקדשה על-כל-פנים, כי מתפלל שם, ואוכל שם ומברך על אכילתו לפניו ולאחריו, וכיוצא בזה.

כי בודאי איש-ישראלי, אפלו ה'פחות-שבפחותים' - על-כל-פנים הוא עושה כמה דברים-שבקדשה בכל מקום אשר הוא שם.

ועל-כן בודאי האדם מברח מן-השמים, להיות שם באותו מקום דוקא, כדי שיתקן שם, מה שהוא דיקא צריך לתקן שם.

על-כן הוא טובה לפניו מה שנגזמן לו נסיעה לשם, כי אולי יהיה מברח לבוא לשם "בשלאות של ברזל", וכמו שאמרו רז"ל על 'יעקב אבינו' (שבת פט:).

ז.

(לקוטי-הלכות, ערובי-תחומין ה, יח - על-

פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

צריכין להמשיך בכל-פעם מחדש - רוחניות אלקות לתוך צמצומים חדשים (שם אות ג) - מחמת שנתקלקלו צמצומים הראשונים על-ידי חטא אדם-הראשון וכל הדורות.

ובשביל-זה צריכין 'דרכים וטלטולים' לילך ממקום למקום - כי עקר תכלית ושרש הצמצומים, היא הארץ הגשמי הזאת, ועל-כן פאן בארץ הזאת היא עקר 'שלמות-האמונה', כי עקר ה'אמונה' היא בבחינת 'עשיה גשמיית', ששם 'תכלית הצמצום'.

ומחמת ש'שרש גדלת האמונה' נמשך מבחינת 'המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים' - על-כן צריכין 'דרכים וטלטולים', לילך ממקום זה למקום אחר ששם 'נקודה אחרת' של הארץ, ששם מסגל לעשות 'צמצום חדש', כפי אותה הנקודה של הארץ שהולך עתה עליה.

וזה בחינת כל הנסיעות של ישראל שהלכו במדבר ארבעים שנה, והמשכן והארון הלך לפניהם, ו"על פי ה' יחנו, ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט, כ-כג) - שהכל

הָיָה כְּפִי מֵה שֶׁהָיוּ צָרִיכִין בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם לְהַמְשִׁיךְ רוּחַ חַיִּימוֹת אֱלֹקוֹתָיו לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים חֲדָשִׁים, בְּדִי לְגִלּוֹת אֱלֹקוֹתָיו, לְהַמְשִׁיךְ אֱמוּנָה, לְתֵקֵן חֲטָא הָעֶגְלָה.

וּכְמוֹ-כֵן צָרִיךְ שִׁיְהִיו כָּל הַדְּרָכִים וְהַנְּסִיעוֹת שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, "עַל-פִּי ה'" - "עַל-פִּי ה' יַחְנֶנּה וְעַל-פִּי ה' יִסַּע" מִמְּקוֹם לְמְקוֹם - כְּפִי הַמְּשַׁכֵּת רוּחַ חַיִּימוֹת אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים שֶׁצָּרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל-פַּעַם, בְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֱמוּנָה.

[לְקוֹטֵי-הַלְכוֹת הַנֶּ"ל, עֲרוּבֵי-תַחֲוּמִין ה, טז: עֲנִין הַמְּשַׁכֵּת רוּחַ חַיִּימוֹת אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים לֹא פָּרַשׁ לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל הֵיטֵב בְּאוּרוֹ, וְלִפִּי עֲנִיּוֹת-דְּעַתִּי פְּרוּשׁוֹ בַּפְּשִׁטוֹת הוּא: כִּי עַל-יְדֵי כָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַתּוֹרָה, בַּפְּרָט כְּשׂוֹכִין לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה הַדּוּשִׁינְדְּאוּרִיטָא אֲמֵתִים - עַל-יְדֵי-זֶה מְמַשְׁכִּיךְ רוּחַ חַיִּימוֹת אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה בּוֹרְאִין בְּרִיּוֹת רַבּוֹת וְנִפְלְאוֹת. (עִירֶשׁם בַּפְּנִים בְּאֲרִיכוֹת גְּדוֹל, נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת הַדְּבָר הַזֶּה שֶׁל הַמְּשַׁכֵּת רוּחַ חַיִּימוֹת אֱלֹקוֹת לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים)].

**- שְׂאֵר עֲנִינֵי נְסִיעוֹת וְטִלְטוּלִים -
נִמְצְאִים בַּפְּרָשָׁת "אֵלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**

"וּבִיּוֹם שִׁמְחַתְּכֶם" (בַּמִּדְבָּר י, י)
- הָעֲנִין לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת-קֹדֶשׁ -
"וּבִיּוֹם שִׁמְחַתְּכֶם" - אֵלֶּה שַׁבָּתוֹת. (סְפָרֵי בְּהַעֲלוֹתְךָ יט)

יח.

(ח"ב יז)

צָרִיךְ לְזַהַר מְאֹד: לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב בַּשַּׁבָּת!

כִּי מַעֲלוֹת וּקְדָשׁוֹת שַׁבָּת, גְּדוֹלָה וִיקָרָה מְאֹד, בַּמּוּבָא, וּבַפְּרָט בְּ"רֵאשִׁית-חֲכָמָה" בְּשַׁעֲרֵי-הַקְּדוּשָׁה בְּתַחֲלָתוֹ, עֵין-שֶׁשׁ.

וְרֵאוּנִי וְנִכּוֹן לְלַמֵּד בְּ"רֵאשִׁית-חֲכָמָה" בְּשַׁעַר הַנֶּ"ל, וְלִשְׂוֹם לָבוֹ הֵיטֵב עַל

כָּל הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים שָׁם בְּעֲנִין קֹדֶשׁת וּמַעֲלוֹת שַׁבַּת-קֹדֶשׁ.

כִּי יֵשׁ שָׁם בְּמָה דְּבָרִים פְּרָטִיִּים יְקָרִים מִקְדָּשַׁת וּמַעֲלוֹת שַׁבָּת. כִּי כָּל עֲנִין וּמַעֲלָה הַנֶּאֱמָר שָׁם עַל שַׁבָּת, הוּא דְּבָר בַּפְּנִי-עַצְמוֹ.

וְהֵבֵן שָׁם הֵיטֵב - בְּדִי שִׁיתְּלֶהֱב לָבוֹ לְקַבֵּל שַׁבָּת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה כְּרֵאוּנִי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה ה' יֵרְאֶה בְּשַׁלְמוֹת, דְּהִינּוּ עִם דְּעַת'.

כִּי בָחַל - אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה ה' יֵרְאֶה עִם 'פְּסִילוֹת' וְכוּ'. וְעַקֵּר ה' פְּסִילוֹת, הוּא מַחְמַת ה' שְׁעֵבוּד' שִׁישׁ בָּחַל, כִּי עַל-יְדֵי ה' שְׁעֵבוּד' אֵין ה' דְּעַת' שְׁלָם וְכוּ'. כִּי עַל-יְדֵי 'שְׁעֵבוּד' וְגִלּוֹת, ה' דְּעַת' מְבַלְבֵּל.

אַבֵּל בַּשַּׁבָּת - הוּא 'חֲרוּת', וְכִשְׁשֵׁי 'חֲרוּת' וְאֵין 'שְׁעֵבוּד' וְגִלּוֹת, אֲזִי ה' דְּעַת' שְׁלָם.

וְעַקֵּר ה' חֲרוּת, עַל-יְדֵי ה' תַּעֲנוּג' וְה' שִׂמְחָה' שֶׁל 'שַׁבָּת', בְּחִינַת (לְשַׁעֲנָה נח, יד): "אֲזִי תַתְּעַנֵּג עַל ה'", הַנֶּאֱמָר בְּ"שַׁבָּת'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה 'חֲרוּת', בְּבַחֲינַת (שָׁם נח, יב): "כִּי בְשִׂמְחָה תִּצְאוּ" - שְׁעַל-יְדֵי 'שִׂמְחָה', יוֹצֵאִין לְ"חֲרוּת" וְכוּ'.

וְהַכֹּל: שֶׁצָּרִיךְ לְנַהֵג 'שִׂמְחָה גְּדוֹלָה' בַּשַּׁבָּת-קֹדֶשׁ, וְלִבְלִי לְהִרְאוֹת 'שׂוֹם עֲצָבוֹת וְדָאָה' כֹּלל.

רַק לְהַתְּעַנֵּג עַל הַשֵּׁם, וְלְהִרְבּוֹת בְּתַעֲנוּגֵי-שַׁבָּת, בְּכָל מִינֵי תַעֲנוּג, הֵן 'אֲכִילָה' וְשִׁתְּיָה, הֵן 'מְלַבּוּשִׁים' - כְּפִי מַה שֶׁיִּכּוֹל.

כִּי 'אֲכִילַת שַׁבָּת' - הִיא 'פְּלֵה רוּחַ חַיִּימוֹת', כְּלֹא קֹדֶשׁ, וְעוֹלָה לְמְקוֹם-אַחַר לְגַמְרֵי

מִן 'אֲכִילַת הַלֵּל, כַּמְבֹאֵר בְּמִקּוֹם-אַחֵר (לקוטי-
מוֹהַר"ן ח"א נז; ח"א רעז).

י.ט.

(שיחות-הַר"ן קנה - שִׁיב לַח"ב יז הנ"ל)

כָּל-זֶה (התורה ח"ב יז הנ"ל, צריך לזַהר מאד להיות
בשְׂמֹחָה בַשַּׁבָּת) אָמַר בְּלֵיל שַׁבַּת-קֹדֶשׁ.

וּבַתְּחִלָּה שָׁאַל אוֹתִי: "הֲאֵתָה שָׂמַח
בַּשַּׁבָּת?! - הַשַּׁבָּתִי: "אֲנִי
לַפְעָמִים נִתְעוֹרֵר עָלַי אֵיזָה 'יִרְאָה' בַּשַּׁבָּת,
שְׁקוֹרֵיךְ: 'פְּרוּם'! - וְאִמְרַתִּי לוֹ בְּזוֹ-הַלְשׁוֹן:
"אֵיךְ בֵּין אִמְאֵל פְּרוּם! - וְהַשִּׁיב: "לֹא כָּךְ
הוּא, הָעֵקֶר הוּא שְׂמֹחָה!"

וְאִז הוֹכִיחַ אוֹתִי הִרְבֵּה לְהִיזוֹת בַּשְּׂמֹחָה
דִּיקָא בַּשַּׁבָּת.

וְאִז אָמַר כָּל הָעֵנָן הַנִּדְפָּס (ח"ב יז הנ"ל)
מֵעֵנָן מַעֲלַת הַשְּׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת. וְנִכְלָל
שָׁם: שְׁגָם ה'יִרְאָה', עֵקֶר עֲלִיָּתָהּ עַל יְדֵי
ה'שְׂמֹחָה שֶׁל שַׁבַּת' דִּיקָא. הֵינּוּ: שְׂעֵקֶר הוּא
רַק ה'שְׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת', וְאִז דִּיקָא עוֹלָה
ה'יִרְאָה' שֶׁהוּא בְּחִינַת מַה שְׁקוֹרֵיךְ 'פְּרוּם'.

וְהֶאֱרִיךְ הִרְבֵּה בְּשִׂיחָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת,
וְהוֹכִיחַ אוֹתָנוּ, וְאוֹתִי בְּיֹתֵר:
"לְהַתְּגַבֵּר לְהִיזוֹת שְׂמֵחַ וְטוֹב־לֵב בַּשַּׁבָּת,
וְלְהִרְבּוֹת בְּתַעֲנוּגֵי שַׁבַּת" וְכוּ', כַּנִּדְפָּס שָׁם.

וְאָמַר: הֲלֹא "כָּל הוֹצָאוֹתֶיךָ שֶׁל אָדָם
קְצוּבִין, חוּץ מִהוֹצָאוֹת שַׁבָּתוֹת
וְיוֹם-טוֹב" וְכוּ' (בִּיצָה טז).

וְאָמַר: "הֲלֹא גַם 'בְּעַל־הַבַּיִת פְּשׁוּט', הוּא
שְׂמֵחַ בַּשַּׁבָּת בְּהַדְּגִים וְהַזּוֹפִיעָא
[מִלְבוּשׁ חָשׁוּב] שְׁלוֹ!"

וְאַחֲרֵי-כֵן אָמַר לִי: "עֲתָה יֵחָא לָךְ מִמָּה
לְהִיזוֹת בְּמִרְה־שְׁחוֹרָה!"

כּוֹנְנָתוֹ: "כִּי מֵאַחַר שֶׁהוֹכִיחַ אוֹתִי הִרְבֵּה
לְהִיזוֹת בַּשְּׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת, יְכוּל

לְהִיזוֹת שְׂאֵהֶיָה חֶסֶד-וְשְׁלוֹם בְּמִרְה־שְׁחוֹרָה
בְּיֹתֵר, מְזַה בְּעַצְמוֹ, מִחֲמַת שְׂצָרִיכִין לְהִיזוֹת
בַּשְּׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת, וְאִינִי זוֹכֵה לְזֶה!"

וּבַאֲמַת כּוֹן מְאֹד לְמַחְשַׁבְתִּי בְּזֶה - כִּי תִכְפֵּה
בְּעַת אֲמִירָתוֹ כָּל הַנִּלְכָּל, הַתְּחִיל
לְעֹלוֹת עַל מַחְשַׁבְתִּי 'דְּאָגוֹת': "אֵיךְ זוֹכִין
לְשְׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת!"

וּבְזֶה שָׁאֵמַר דְּבוּרָיו הַקְּדוּשִׁים הָאֵלּוּ:
"עֲתָה יֵהִי לָךְ" וְכוּ'! - בְּזֶה נָחַם
וְחִזַּק אוֹתִי הִרְבֵּה: "שְׂעַל-כָּל-פְּנִים לֹא יֵהִי
לִי מִרְה־שְׁחוֹרָה, מְזַה בְּעַצְמוֹ שְׂאֵנִי מְחִיב
לְשְׂמֹחַ בַּשַּׁבָּת", וְכַנִּל.

גַּם בְּעַת שִׂיחָה מְרַבָּה לְהוֹכִיחַ אוֹתִי עַל-זֶה
לְהִיזוֹת שְׂמֵחַ בַּשַּׁבָּת - אִז עָנִיתִי
וְאִמְרַתִּי: "אֲנִי חָפֵץ וְרוֹצֵה מְאֹד לְהִיזוֹת
בַּשְּׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת!"

וְכוֹנְנָתִי הָיָה: "אִם אֵינִי זוֹכֵה לְשְׂמֹחָה
בַּשַּׁבָּת, עַל-כָּל-פְּנִים אֲנִי רוֹצֵה
מְאֹד לְהִיזוֹת בַּשְּׂמֹחָה!"

וְכַבֵּר שְׂמַעְתִּי הִרְבֵּה מִמֶּנּוּ, מֵאֲדָל מַעֲלַת
הַרְצוֹן וְהַפְּסוּפִין' וְכוּ'.

עָנָה וְאָמַר לְהַעוֹלָם: "הַשְּׂמֵעָתֶם מַה
שֶׁהוּא אוֹמֵר? - הֵיטֵב אֲשֶׁר דְּבַר!"

גַּם הוֹכִיחַ אוֹתָנוּ אִז: "לְזַמֵּר זְמִירוֹת בַּשַּׁבָּת
הִרְבֵּה, וְלִבְלִי לְהַסְתַּפֵּל עַל שׁוֹם מוֹזֵעַ
מֵאֵיזָה בְּנֵי-אָדָם הַיּוֹשְׁבִים עַל הַשְּׁלָחַן,
שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁאֵין רְצוֹנָם בְּזֶה! - רַק לְהַתְּחַזֵּק
לְזַמֵּר זְמִירוֹת בַּשְּׂמֹחָה, וְלְהַנְהִיג הַשְּׁלָחַן כָּל
יוֹם הַשַּׁבָּת בַּשְּׂמֹחָה גְּדוּלָה, כִּי עֵקֶר הוּא
הַשְּׂמֹחָה בַּשַּׁבָּת."

כ.

(שיחות-הַר"ן רנד)

לְעֵנָן 'קֹדֶשׁת שַׁבַּת', אָמַר: שִׂשְׁבַּת'
דְּזָמָה, כְּמוֹ שִׂישׁ 'חַתְּנָה גְּדוּלָה

מֵאֵד, וּשְׂמֵחִים וּמְרֻקְדִים שָׁם הִרְבֵּה מְאֹד
מֵאֵד, בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה. וְעוֹמֵד אֶחָד,
וּמְלַבֵּישׁ עֲצָמוֹ בְּבִגְדָיו הַיְקָרִים, וְרֵץ מְהֵרָה
וְרוֹצֵה לְכַנֵּס וּלְשִׂמַח שָׁם.

אָבֵל צְרִיכִים זְכוּיָה, שְׂיוֹכֵל לְרֵאוֹתוֹ מִן
הַחֲרָבִים, מֵתוֹךְ סֶדֶק קָטָן, שְׂקוֹרֵיו:
שְׂפֹאֲרֵינֵעוּ.

”מַחְנֶה בְּנֵי דָן מֵאַסְף לְכָל הַמַּחְנֹת” (בַּמִּדְבָּר י, כה)

כ.א.

(ח"א נו, ה)

בַּנֶּגֶד מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה יֵשׁ מְלָכוֹת־
הִרְשָׁעָה, הֵינּוּ: מְלָכוֹת הַמֶּן־עַמְלֵק
- וְזֶה לְעַמַּת זֶה” (קֹהֶלֶת ז, יד).

כִּי מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה הוּא בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר י,
כה): **”מֵאַסְף לְכָל הַמַּחְנֹת”**, כְּמוֹ
שְׂפָתוֹב (קֹהֶלֶת יב, יג): **”סוֹף דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמָע
אֶת הָאֱלֹקִים יִרָא”**, זֶה בְּחִינַת מְלָכוֹת, כְּמָה
שְׂפָתוֹב (אָבוֹת פ”ג מ”ב): **”אֲלֹמְלֵא מוֹרָאָה שֶׁל
מְלָכוֹת”**.

הֵינּוּ: שְׂמְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה הִיא בְּחִינַת
”סוֹף דָּבָר”, בְּחִינַת **”מֵאַסְף לְכָל
הַמַּחְנֹת”** דְּקַדְשָׁה, בְּחִינַת **”מַחְנֶה דָן שֶׁהוּא
מֵאַסְף לְכָל הַמַּחְנֹת”** (בַּמִּדְבָּר שָׁם), כִּי **”דִּינָא
דְּמְלָכוֹתָא דִּינָא”** (גִּטִּין י: וְעוֹד).

וּמְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אֲחָרָא הוּא מֵאַסְף
מְמוֹן, כִּי מַחְמַת שֶׁהוּא יִרָא
שֶׁלֹא יוֹצִיאוּ בְלָעוּ מִפִּי, הַנִּיצוּצוֹת
הַקְדוּשׁוֹת שֶׁיֵּשׁ אֲצֵלוֹ - עַל־כֵּן מֵתַנַּבֵּר
וּמֵאַסְף מְמוֹן, שֶׁהֵם נִיצוּצֵי־הַקְדְּשָׁה. וְזֶה
בְּחִינַת תְּאוֹת־עֲשִׂירוֹת, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת.
וְעַל־כֵּן עַמְלֵק שֶׁהוּא מְלָכוֹת־הִרְשָׁעָה,
רוֹדֵף **”מַחְנֶה דָן”** שֶׁהוּא בְּחִינַת

מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים כה, יח):
”וַיִּזְנֵב בָּהּ וְכוּ' וְלֹא יִרָא אֱלֹקִים”, דִּהְיֵנוּ: בְּעַת
שְׂאִין לָהֶם כַּח מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה, שֶׁהִיא
בְּחִינַת **”יִרָא אֱלֹקִים”**.

כִּי מְלָכוֹת הַמֶּן־עַמְלֵק מְלָכוֹת־הִרְשָׁעָה,
הוּא הַפּוֹךְ מְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה, בְּחִינַת
”מֵאַסְף לְכָל הַמַּחְנֹת” דְּקַדְשָׁה - שֶׁהוּא
בְּחִינַת **”מֵאַסְף מְמוֹן”** - כִּי מֵתַנַּבֵּר בְּתֵאוֹת־
מְמוֹן, כִּדִּי לְתַפֵּס כָּל הַנִּיצוּצוֹת־הַקְדְּשָׁה.

אֲךָ אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵינּוּ מוֹעִיל לוֹ כְּלָל - כִּי
יֵשׁ כַּח בְּמְלָכוֹת־דְּקַדְשָׁה שֶׁהוּא
בְּחִינַת **”מְרַדְּכִי”**, לְהוֹצִיא מֵאֵתוֹ כָּל הַמְמוֹן
וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים שֶׁבָּלַע.

”וְעַנְנָה ה' עֲלֵיהֶם יוֹמָם” (בַּמִּדְבָּר י, לד)

שְׂבַעַה עַנְנִים כְּתוּבִים בְּמִסְעֵיהֶם וְכוּ'. (רש"י)
”וְעַנְנָה ה' עֲלֵיהֶם יוֹמָם” - מִכָּאן אָמְרוּ ז' עַנְנִים
הֵם. א. ”וְעַנְנָה ה' לָהֶם יוֹמָם” (בַּמִּדְבָּר י, לד). ב.
”וְעַנְנָה עִמָּד עֲלֵהֶם” (שָׁם יד, ד). ג. ”וּבְעַמְד עַנְנָה
אֶתְהָ הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם” (שָׁם טו, יד). ד.
”וּבַהֲאָרִיף הָעַנְנָה” (שָׁם טו, יט). ה. ”וּבַהֲעֹלוֹת הָעַנְנָה”
(שָׁמוֹת מ, לו). ו. **”וְאֵם לֹא יַעֲלֶה הָעַנְנָה”** (שָׁם טז, לו).
ז. **”כִּי עַנְנָה ה' עַל הַמִּשְׁכָּן”** (שָׁם טז, לח).

ז' עַנְנִים הֵיוּ: ד' מֵאַרְבָּעָה רוֹחוֹתֵם; וְאַחַת לְמַעְלָה;
וְאַחַת לְמַטָּה; וְאַחַת מִלְּפָנֵיהֶם, הַגְּבוּהָ מִנְּמִיכּוֹ,
וְהַנְּמוּךְ מִגְּבוּהוֹ, וּמִכַּבֵּד אֶת הַנִּחְשִׁים וְאֶת
הַעֲקוּרִים וּמִכַּבֵּד וּמִרְבִּץ לִפְנֵיהֶם. (סְפָרִי בַּהֲעֹלוֹתֶיךָ כה)

כ.ב.

(ח"א כא, א-ב-ג-ד)

יֵשׁ שְׂכָל שֶׁבֵּא לְאָדָם בְּלֹא שׂוּם
הַקְדְּמָה, אֶלֹא עַל־יְדֵי שְׂפַע אֱלֹקִי.
וְאִי־אֶפְשָׁר לָבוֹא לָזֶה, אֶלֹא שִׂיקְדֵשׁ אֶת
”שְׂבַעַת הַנִּירוֹת” (בַּמִּדְבָּר ח, ב).

כִּי **”פֶּה, וְתִרְיָן נִקְבָּא חֲטָמָא, וְתִרְיָן עֵינָיו,
וְתִרְיָן אֲדָנִיו”** (תַּקוּנֵי־זוֹהַר יג) - הֵם בְּחִינַת
”שְׂבַעַת הַנִּירוֹת” (בַּמִּדְבָּר ח, ב).

"וַיְהִי בְּנִסְעֵי הָאָרֶץ, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ה' וַיִּפְצוּ אֵיבֵיךָ וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאֵיךָ מִפְּנֵיךָ. וּבִנְחָה יֹאמַר שׁוֹבָה ה' רַבּוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר י, לו-לז)

נג.

(לקוטי הלכות, נטילת ידים לסעודה, ו, סו)

"נו"ן בחינת נפילה" (ברכות ד:). ונו"ן בחינת משיח' ששיג' שער הנו"ן, שאי אפשר לעלות שם, כ"אם על ידי בחינת (תהלים עב, יז): **"לפני שמש יגון שמו"**.

שזהו בחינת **"הנונין הפוכין שפביב פרשת ויהי בנסע"** וכו' (במדבר י, לה - שבת קטו:), **כפזבא** (זהר בהעלותך קנה:).

וזו בחינת **"ה'נונין הפוכין שבקפיטיל ק"ז בתהלים במזמור הודו"** - שמדבר מכל הגליות שנפלו בנסת ישראל בהם, שתקונם על ידי בחינת ה'נו"ן של משיח'.

שהם בחינת הצדיקיאמת שבכל דור, שמכניסין בישראל לצעק בכל פעם להשם, ולהודות לו יתברך על חסדיו ונפלאותיו שעושה עמנו בכל עת, בתוך עמק מרירות הצרות בגוף ונפש ומזון וכו'.

נד.

(לקוטי הלכות, ברפת המזון ומים אחרונים ה, הו - על פי לקוטי מוהר"ן ח"א כח, בני לן ביתא')

כשאדם נע ונד בדרך, כשזוכה אז, הוא מברר על ידי זה את הטובה הגנוז בה'תורות הנפולות' וכו'.

שזהו בחינת **"הליכות ישראל במדבר"**, במקום הקלפות, מקום **"נחש שרף ועקרב וצמאון"** (דברים ח, טו) - הכל כדי לברר הניצוצות משם, לברר הטוב של התורות הנפולות.

"מנרתא דא רישא" (תקוני אהר שם) - הינו: ה'מח'.

"פני המנורה" (במדבר שם) - הינו: **'שפע אלקי הנ"ל'**. (ה'מקפיו' - עין לעיל בפסוק: **"בהעלותך את הנרות"**).

ו'שפע אלקי הזאת - הוא בחינת **'ספה'**, **'רוח הקדש'**. ובא על ידי **"שבעה עננים"** (רש"י במדבר י, לד; ספרי בהעלותך כח) - הינו: בחינת **"שבעת הנרות"**, שעל ידם האדם משיג **"פני המנורה"**.

וזו שאמרו חז"ל (ספה יא:): **"מנין שאין מסככין אלא בדבר שאין מקבל טמאה ובדבר שגדולו מן הארץ, שנאמר (בראשית ב, ו): 'ואד יעלה מן הארץ וכו'"**.

"ואד" - הן הן אלו ה'עננים' הנ"ל, והן בחינת **'קדש'**, **'וגדליו מן הארץ'** - כי צריך המקבל הזה להיות **'חכם'**, כי הקדוש ברוך הוא **"יהב חכמתא לחכימין"** (דניאל ב, כא), בבחינת (שמות לא, ו): **"ובלב כל חכם לב נתתי חכמה"**.

וזו בחינת (במדבר יב, יד): **"ואביה ירק ירק בפניה, הלא תכלם שבעת ימים"** - הינו: בחינת **"שבעה עננים" הנ"ל שעל ידם מאיר "פני המנורה" וכו'**.

ו'מרים' שפגמה בכבוד משה' שהוא בחינת **'שפע אלקי'**, ופגמה בבחינת **"שבעת הנרות" שהיה בו** - בשביל זה נצטרעה - **"דא סגירו דנהורא עלאה"** (זהר תזריע מט:), הינו: **'אור הפנים'**, וכתוב בה (במדבר שם, טו): **"תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים"**.

וְעַל־כֵּן עָשׂוּ שֵׁם אֶת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא
 בחינת ה'בית־המקדש'. אבל עדין
 לא נקבע על מקומו, רק הכרחו בכל־פעם
 לפרקו ולהקימו - כדי לברר ולהעלות על־
 ידייזה את ה'תורות־הנפולות' הנ"ל.

כִּי זֶה כָּלֹל: "שֵׁאִין הַדִּין נִמְתַּק אֶלֶּא
 בְּשִׂרְשׁוֹ". על־כֵּן דִּיקָא עַל־יַדֵּי שְׁהִיָּה
 הַמִּשְׁכָּן עִם הָאָרוֹן וְהַלְוִחוֹת בְּעֶצְמָן עִם כָּל
 יִשְׂרָאֵל, נָעִים וְנָגִידִים בַּמִּדְבָּר - עַל־יַדֵּי־זֶה
 דִּיקָא בְּרָרוּ וְהָעֵלוּ בְּכָל־פַּעַם אֶת הַתּוֹרוֹת־
 הַנְּפֹלוֹת לְשִׂרְשׁוֹ, עַד שֶׁנִּתְתַּקְנוּ וְנִעְשׂוּ
 'תורה אמתית'.

שְׂזָהוּ בחינת כל מצוות התורה הקדושה,
 שנצטוו בכל־פעם במדבר באהל
 מועד, שזכו לזה בכל־פעם, על־ידי שבררו
 והעלו בכל פעם 'תורות־הנפולות' לשרשן.

וְעַל־כֵּן נִכְתְּבוּ כָּל מִסְעוֹת שְׁלָהֶם בַּתּוֹרָה,
 כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (במדבר לג, א): **"אֵלֶּה**
מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - כִּי מִכָּל הַמִּסְעוֹת'
שְׁלָהֶם נַעֲשֶׂה 'תּוֹרָה', כִּנ"ל.

וְעַל־כֵּן בְּכָל הַמִּסְעוֹת שְׁלָהֶם, הִכְנִיעוּ
'הַאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים', שֶׁהֵם
 בחינת 'המתנגדים אל האמת' - כי על־ידי
 המסעות שנסעו במדבר בקדשה בזאת,
 והמשכן והארון הלך לפניהם, על־ידי־זֶה
 הכניעו כל הקלפות היונקים מה'תורות־
 הנפולות, ובררו והעלו הטוב־הגנוז שם.

וְכַמוֹכָא בְּזִהְרֵי־הַקְדוּשׁ (תְּרוּמָה קנז): "שַׁעַל־
יְדֵי הַלִּיכְתָּם בַּמִּדְבָּר דָּרְכוּ עַל
הַקְּלָפוֹת".

וְאַחֲרֵי־כֵן בְּשַׁחְנוּ, וְהַקִּימוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן,
 והעמידוהו על מכוננו, והכניסו
 הארון עם התורה למקומו - אז הקימו ובנו
 את התורה שלקטנו ובררו בנסיעתם.

וְשֵׁם שָׁבוּ וְחָזְרוּ ה'אֲלֵפֵי־ן', שֶׁהֵם בְּחִינַת
 התורות הנ"ל, על מקומם - כי חזרו
 ונתבררו ועלו לשרשם, וחזרו ונכללו
 בהתורה־הקדושה שנצטוו בכל־פעם במדבר
 באהל מועד, כנ"ל.

וְזָהוּ (במדבר י, לה): "וַיְהִי בְּנִסּוֹעַ הָאָרוֹן
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, קוּמָה ה' וַיִּפְצוּ אִיבֵיהּ,
וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאִיךָ" וכו' - הִינּוּ: 'הַאוֹיְבִים
וְהַשׁוֹנְאִים' הַנ"ל, שֶׁהֵם 'הַמִּתְנַגְּדִים אֶל
הָאֱמֶת', שְׁיוֹנְקִים מֵה'תּוֹרוֹת־הַנְּפֹלוֹת' כִּנ"ל.
כִּי נָסִים וְנִתְבַּטְּלִים עַל־יַדֵּי נְסִיעַת־
הָאָרוֹן, שֶׁעַל־יַדֵּי־זֶה נִתְבַּרְרוּ וְעָלוּ
הַתּוֹרוֹת הַנ"ל, וְנִתְבַּטְּלַת 'יְנִיקַת הַשׁוֹנְאִים
וְהַאוֹיְבִים' מִמִּילָא כִּנ"ל.

וְזָהוּ (שם פסוק לו): "וּבְנַחַה יֹאמֶר שׁוֹבָה ה'
רַבְבוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל" - "אֲלֵפֵי"
דִּיקָא, בְּחִינַת 'אֲלֵפֵי־ן' הַנ"ל, שְׁחֹזְרִין וְשׁוֹבִים
וְנָחִים בְּשֶׁהָאָרוֹן נָח עַל מְקוֹמוֹ, שְׂאֵז חֹזְרִין
וְשׁוֹבִין ה'אֲלֵפֵי־ן' שֶׁנִּתְבַּרְרוּ וְנָחוּ עַל מְקוֹמָם
בְּשָׁלוֹם, כִּי חָזַר וְנִעְשֶׂה מֵהֶם תּוֹרָה קְדוּשָׁה,
כִּנ"ל.

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה בְּעֶצְמוֹ: עֵקֶר הַתְּקוּן לְהַעֲלוֹת
ה'תּוֹרוֹת־הַנְּפֹלוֹת' הַנ"ל -
הוא על־ידי 'הַכְּנַסְת־אוֹרְחִים צְדִיקִים, כִּנ"ל.

כִּי הַצְּדִיק הָאוֹרַח שֶׁהוֹלֵךְ וְנוֹסֵעַ בְּדֶרֶךְ
וְהוּא נֵעַ וְנָד וּמְטַלְטֵל - כָּל טַלְטוּלוֹ הוּא
בְּשִׁבְלֵי בְּחִינָה הַנ"ל, לְבַרֵּר וּלְתַקֵּן בְּחִינַת
ה'תּוֹרוֹת־הַנְּפֹלוֹת' הַנ"ל.

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה בְּזֶה הָאוֹרַח הַצְּדִיק,
 ומכניסו לתוך ביתו ומכבדו כראוי
 - הוא נוֹתֵן מְנוּחָה לְה'תּוֹרוֹת־הַנְּפֹלוֹת' הַנ"ל
 שֶׁעַסֵּק הַצְּדִיק לְבַרְרֵם בְּדֶרֶךְ הַלּוֹכֵה וְטַלְטוּלוֹ.
כִּי עִבְשׁוּ בְּשִׁנְכֵנְס לְבַיִת, וּמוֹצֵא מְקוֹם
לְנוּחַ, אֵז הוּא בּוֹנֵה בְּשִׁלְמוֹת בְּנִינִים

נפלאים מה'תורות-הנפולות' שלקט וברר
בדרךכו.

והוא ממש כמו במנוחת הארון והמשכן,
שאז נאמר: "שובה ה' רבבות, אלפי
ישראל", כנ"ל.

כי בכל מקום שהולך הצדיק - הולכת עמו
השכינה והתורה כמו שהלכה עם
ישראל ועם הארון במדבר.

נמצא: זה שמכנים האורח הזה לתוך
ביתו, הוא נותן מקום מנוחה ממש
לבחינת ה'תורות-הנפולות' שנתבררו על-
ידו, כנ"ל. ועל-כן על-ידי-זה דיקא הוא
מתקן ומעלה ה'אלפי'ן הנפולין, כי הם
בחינה אחת ממש כנ"ל.

נה.

(לקוטי-הלכות, פקדון וארבעה-שומרים ה, כ"א -
לט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

ה'ארון הקדוש' נסע לפניהם, עם
הכהנים והלוויים שסביביו, וכל
ישראל נסעו אחריו, ודבקו מחשבתם
בהארון והלוחות, "אתר דכל רעותין
תקועין תפון" (זהר ויקהל ריג: פקודי רמד:),
ונכללו בשעת נסיעתם בבחינת 'קדשי'
קדשים, בחינת "לחת האבן" (שמות כד, יב),
שהוא ה'ארון' שנסע לפניהם.

ועל-כן "היה הארון מקדים לפניהם"
(במדבר י, לג; בבא-בבבא יד), כי על-ידו
עקר תקון הנסיעות. ועל-ידי-זה זכו:
שנעשו מכל הנסיעות שלהם 'ספר-תורה' -
כי נכללו כל המקומות של נסיעתם,
בה'תורה', בבחינת 'קדשי-קדשים'.

ועתה תבין ותראה נפלאות: שזהו בחינת
מה שאמרו חז"ל (שבת קטו:):

"ש'ויהי בנסע הארון' (במדבר י, לה), נחשב
לספר מיחד בפני עצמו".

והוא פלא מאד: מדוע זאת הפרשה
הקטנה תהיה נחשבת יותר לספר
אחד מספרי-התורה, יותר משאר כל
פרשיות התורה שיש בהם מצות רבות? -
והלא גם 'עשרת-הדברות' אינם נחשבים
לספר בפני-עצמו, רק הם נכללים בספר
שמות או דברים!?

אך - כי כל התורה כלולה ב'אמונת-
הכמים' שזכו לתקן על-ידי נסיעתם
דיקא, על-ידי שנסעו אחרי הארון שהלך
לפניהם וכו', שעל-ידי-זה נתוספו ספרים
הרבה. ועל-כן בכל המקומות שבאו לשם,
קבלו שם תורה הרבה. ועל-כן נעשו
מהנסיעות בעצמם 'ספר-תורה'.

ועל-כן נחשב "ויהי בנסע הארון" לספר
מיחד - כי כל התורה תלויה בזה,
דהינו ב'אמונת-הכמים' שזכו על-ידי
הנסיעות (עין בפנים). ועל-כן "פרשת ויהי
בנסע הארון, הוא ספר בפני-עצמו", כי על-
ידי ה'נסיעות' שהוא 'תקון אמונת-הכמים',
נעשה 'ספר'.

וזהו (שם): "ויהי בנסע הארון ויאמר
משה קומה ה' ויפצו אויביך" וכו' -
כי אז בשעת הנסיעה, צריכין בכח ה'ארון-
הקדוש, להכניע ולהפיץ את האויבים
והשונאים היונקים מהצמצומים והדינים
הבאים מהמצרים, שיתבטלו כלם על-ידי
שיכללו ב"לוחות האבן" שבארון.

וזהו (שם שם, לז): "ובנוחה יאמר שובה ה'
רבבות אלפי ישראל" - זה בחינת
'כלליות ישראל' באהבה ואחדות, בחינת (זהר
נשא אדרא-רבא קכת): "אנן בחביבותא תליא".

הֵינּוּ: פְּשֵׁמֶת־קַבְצִין יַחַד רַבּוֹת וְאַלְפִים מִיִּשְׂרָאֵל, אִז עֵקֶר הַתְּקוּן וְהַמְנוּחָה וְהַמְרוּגֹעַ - בְּחִינַת "שׁוֹבֵה ה' רַבּוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל" - בְּחִינַת "אֲנִי בַחֲבִיבוֹתָא תִלְיָא" - שְׁנִכְלָלִין כָּל הַנְּפָשׁוֹת, בְּחֶכֶם־הַכּוֹלָל, בְּשִׁכְל־הַכּוֹלָל.

וְזֶה בְּחִינַת (משלי ו, כב): "בְּהַתְּהַלֵּכְךָ תִנְחָה אוֹתְךָ" - שְׁצַרִיךְ הָאָדָם בְּנִסְיַעְתּוֹ, לְקַדֵּשׁ מַחֲשַׁבְתּוֹ לְקִשְׁרָה אֶל ה'תּוֹרָה, לְכוּן בְּנִסְיַעְתּוֹ: "שְׁנוּסַע בְּשִׁבִיל אֲהַבָה וְשָׁלוֹם, לְהַתּוֹעֵד עִם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, לְעֶסֶק בְּדַבְרֵי־תּוֹרָה בְּאַמֶּת!" - כְּדֵי שֶׁהַתּוֹרָה תִלְכֵךְ לְפָנָיו וְתִנְחָהוּ, בְּחִינַת: "בְּהַתְּהַלֵּכְךָ תִנְחָה אוֹתְךָ".

שְׁזָהוּ בְּחִינַת ה'אֲרוֹן עִם לִוְחֹת־הָאֲבֹן, שֶׁהִיא נוֹסַע לְפָנָיו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת: "וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאֲרוֹן", כַּנ"ל.

כו.

(לקוטי־הַלְכוֹת, פְּקֻדוֹן וְאַרְבַּע־שׁוּמְרִים ה, מב - על־פִי לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א סא, 'חֲדֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן')

מִבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הָיוּ צְרִיכִים לְהוֹדִיעַ אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, לְכָל הַרְחוֹקִים מְאֹד מְאֹד. כִּי עֵקֶר הַהוֹדָעָה לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, הוּא מִהֲבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, מִבֵּית קִדְש־קִדְשִׁים - עַל־יְדֵי 'שְׁלֵמוֹת סְפָרֵי־הַתּוֹרָה' שְׁנִכְלָלִין שָׁם.

וְעַל־כֵּן הָיוּ צְרִיכִין "נְטִילַת לִוְלָב בַּמִּקְדָּשׁ שְׁבַע־יָמִים" (סְפָה מֵא). - כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַאִיר ה'דְּעַת־הַקְדוֹשׁ, בְּכָל בְּחִינַת 'שְׁבַע־יָמִים', בְּכָל אֶקְלוּמִים, וּבְכָל 'שְׁבַע־יָמִים אֲרָצוֹת', וּבְכָל מֵה שְׁנִבְרָא ב'שְׁבַע־יָמִים בְּרֵאשִׁית'.

וְהַכֹּל נִמְשָׁךְ מ'שְׁלֵמוֹת סְפָרֵי־הַתּוֹרָה' שְׁנִשְׁלָם בְּאֵלוֹ הַיָּמִים, "שֶׁהֵם שְׁבַע־יָמִים סְפָרִים עִם פְּרִשְׁת 'וַיְהִי בְּנִסְעַ הָאֲרוֹן'

(בַּמִּדְבָּר י, לז), בְּחִינַת (משלי ט, א): 'הַצָּבָה עִמּוּדֵיהָ שְׁבַע־יָמִים" (שַׁבַּת קטז):.

שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹדִיעִין וּמְפָרְסְמִין אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, בְּכָל 'שְׁבַע־יָמִים רְקִיעִים' לְמַעַלָּה, וּבְכָל 'שְׁבַע־יָמִים אֲרָצוֹת' לְמַטָּה, וּבְכָל 'שְׁבַע־יָמִים מְדוּרֵי גֵיהֶנֶם', וּבְכָל מִינֵי נְפִילוֹת שְׁבַע־עוֹלָם חֲסִי־שָׁלוֹם הַכּוֹלָלִים ב'שְׁבַע', בְּחִינַת (משלי כד, טז): "כִּי שְׁבַע יִפּוֹל צַדִּיק וְקָם".

לְהַחֲיוֹת הַכֹּל ב'שְׁבַע־יָמִים מְשִׁיבֵי טַעַם" (שם כו, טז), הַנְּמַשְׁכִּין מִהַסְּפָרִים־הַקְדוּשִׁים, שֶׁהֵם 'שְׁלֵמוֹת־הַתּוֹרָה' שְׁכּוֹלָלִים ב'שְׁבַע־יָמִים סְפָרִים שֶׁל הַתּוֹרָה, כַּנ"ל.

וּמִחֲמַת שְׁכָל עֵקֶר הַיְדִיעָה הַזֹּאת לְרַחוּקִים הוּא רַק מִהֲבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, עַל־כֵּן הִיא "הַלִּוְלָב נִטַּל בַּמִּקְדָּשׁ שְׁבַע־יָמִים" - כִּי לְזֶה צְרִיכִין 'שְׁבַע־יָמִים', לְהוֹדִיעַ לְרַחוּקִים מְאֹד, לְכָל בְּחִינַת 'שְׁבַע־יָמִים הַנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת "שְׁבַע־יָמִים פְּרֵי הַחֶגֶג, שֶׁהֵם פְּנִיגֵד הַשְּׁבַע־יָמִים אֲמוֹת" (רש"י סְפָה נה:), כְּדֵי לְהוֹדִיעַ גַּם לָהֶם אֶלְקוּתוֹ וּמְשַׁלְתּוֹ יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

"וַיְהִי הַעָם כְּמִתְאַנְנִים רַע בְּאֲזֵנֵי ה'" (בַּמִּדְבָּר יא, א)

אֵין 'מִתְאַנְנִים' אֵלָא לְשׁוֹן 'עֲלִילָה', מִבְּקָשִׁים 'עֲלִילָה' הָאֵיךְ לְפָרֵשׁ מֵאַחֲרֵי הַמְּקוֹם. (רש"י, סְפָרֵי בַּהֲעֻלּוֹתְךָ כז)

כז.

(לקוטי־הַלְכוֹת, נְטִילַת־יְדֵים לְסַעֲדָה ו, צג)

עֵקֶר הָאֲכִילָה שֶׁל הָאָדָם, צְרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה רַק לָחֶם עִם מֶלֶח, כִּי "כֶּךָ הִיא דְרָפָה שֶׁל תּוֹרָה, פֶּת בְּפִמֹּלַח תֹּאכַל" (אֲבוֹת פ"ו מ"ד). כִּי בְּאַמֶּת, בְּהַפְלָחֵם וּמִלַּח כְּלוּלִים כָּל הַטְּעָמִים וְכָל הַמְּתִיקוֹת שֶׁל כָּל הַפְּרוֹת וְכוּ'.

כי באמת צריך האדם למעט בתאוות- הטבע וכו', ועל-כל-פנים צריכים למעט באכילת הפרות ושאר מאכלים, ועקר מאכלו יהיה 'פת במלח', שהיא "דרך של תורה".

כי באמת יכולין להרגיש בהלחם טעם כל המאכלים שכלולים בו, וכמו שגם באנשים הגסים, יש שמתענגים מאכילת לחם ומים, יותר מהשרים שאוכלים מעדני מלכים, והם באמת בעלי פח ובעלי קומה יותר מהשרים.

מכל-שכן בקדשת ישראל והתורה, שיכולין להרגיל עצמו להחיות את-עצמו בלחם ומים, עד שירגיש בו כל הטעמים.

וכמו שמוכן בהמעשה של החכם והתם (ספורי-מעשיות, מעשה ט): שעל כל מאכל שרצה לאכל, צוה להביא לו חתיבת לחם, ושבח מאד המאכל הוא, כאלו אוכלו ממנו.

כי באמת בן הדבר, שבהלחם נעלמים בו טעמי כל המאכלים, ואם ירצה, יוכל להרגיש בו כל הטעמים של כל הפרות.

וכן מובא בזה-הקדוש (שמות קנא): ששביעת האדם תלוי ברצונו. כמו שאיתא שם: "ורעותא דשבעא שויה עלוהי" וכו' [והרצון של השבע שם עליו].

וכן הוא לענין טעמי המאכלים, שתלוי ברצונו, שאם ירצה להסתפק בלחם, יוכל להרגיש בו כל הטעמים שירצה.

וזוה בחינת (תנחומא בשלח כ): "לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן" - כי המן היה בו כל הטעמים שרצה האדם.

אבל כפי המוכן בהתורה הוא: שגם אז היה להם בחירה ברצונם על-זה, כי הרשעים שבזו את המן, לא היו רוצים להרגיש בו כל הטעמים, על-כן בזו אותו ואמרו (במדבר כא, ה): "ונפשנו קצה בלחם הקלוקל", וכן הרבה.

הינו: שהחולקים על המן רצו, שיראו דיקא בעיניהם כל המאכלים מוכנים ומסודרים לפניהם ולאכלם, ולא רצו לאכל המן ברצון טוב ולהרגיש בו כל הטעמים. ומאחר שלא רצו להרגיש, בודאי לא הרגישו.

על-כן בזו אותו - ונטאו בזה הרבה, שזהו ה"חטא של המתאוננים" (במדבר יא, א), "המבקשים תואנה לפרש מן המקום" (רש"י שם; ספרי בהעלותך כז), שעל-ידי זה מתו הרבה, וקראו ל"מקום הוא, קברות התאוה, כי שם קברו את העם המתאונים" וכו' (במדבר יא, לד).

אבל גם עתה נעשה בזה הרבה, אצל כל אדם הרוצה לילך ב"דרך של תורה", וכפ"ל.

[לקוטי-מוהר"ן ח"א מז: "אשר לא במספנת תאכל בה לחם" (דברים ה, ט). כי לפעמים אדם אוכל לחם, מחמת עניות, ולא מחמת חסרון תאוה לתענוגים אחרים, אבל אם היה לו שאר מאכלים, לא היה אוכל לחם לבד. וזה שבח ארץ-ישראל - שלא מחמת עניות תאכל לחם, אלא מחמת שבור ובטול תאוות-אכילה].

ואבני-ה-ברזל, שיחות-וספורים מרבנו ז"ל א: שיח-שופי-קדש החדש ח"ג יז: טעם-זקנים אידיש, קנטרס יח, טבת תשל"ד:

רבנו ז"ל אמר: "פארפענדעוון אין עסן וואס יא און וואס נישט" - דאס הייסט תאוות-אכילה! - לברר ולדקדק באכל, מה בן (טעים) ומה לא - זה נקרא 'תאוות-אכילה'! (דהינו: שלא להגיד שום חסרון על האכל, כשמושיטים איזה מאכל לשלחן - שלא להגיד שזה לא טוב, לא טעים, שאתה לא

צריך את זה. רק לאכל כל מה שנותנים). וכמו שמשפטים מרבי נהמן טולטשינער ז"ל: שמעולם הוא לא מלח את האכל.

כח.

(לקוטי הלכות, פסח ט, כא - על פי לקוטי- מוהר"ן ח"ב ז, 'בי מרחמם ונהגם')

כמו שהאדם צריך: לעמד בנסיון לבלי לילך אחר תאוותיו בהתר או באסור חסוֹשֵׁלֹם, כְּמוֹ-כֵן צָרִיךְ: לְהִתְחַזֵּק לְעִמּוּד בְּנִסְיוֹן אִם כָּבֵד נִכְשֵׁל בְּמָה שֶׁנִּכְשֵׁל חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, לְבַל יִפֹּל עַל-יְדֵי-זֶה כָּלְלֵ! וְשָׁלוֹם, לְבַל יִפֹּל עַל-יְדֵי-זֶה כָּלְלֵ!

כי כל הנפילות שנופל, הוא רק מעשי בעל-דבר, שרוצה ללכוד ברשתו חסוֹשֵׁלֹם על-ידי זה דוקא.

וכבר דברנו מזה: שמה שנמצאים הרבה נופלים בדעתם, ואומרים: שאי אפשר להם לילך ב'דרך הישר' עוד - זהו רק מחמת תאוותם ויצרם-הרע, שמבקשים תואנה ועלייה לפרש מאחרי המקום, בחינת (במדבר יא, א): "ויהיו העם כמתאוננים", שפרש רש"י: "מבקשים עלייה לפרש מאחרי המקום".

כי כל אדם: יצר לבו רע מנעוריו" (בראשית ח, כא), אך מחמת 'אימת-העניש' הוא מתגבר בכל-פעם לכבש תאוותו, אך "אזי לו מיצרו, אזי לו מיצרו" (ברכות סא. ערובין יח.) - על-כך הוא מבקש תואנה ועלייה לפרש מאחרי המקום חסוֹשֵׁלֹם, כדי שיוכל לילך אחרי תאוותיו הרעות חסוֹשֵׁלֹם ושלום.

והעלילות והתואנות שהבעל-דבר מוצא לכל אדם, רבו מספר פי אין מספר, ולכל אחד מוצא עלילות מיוחדות, רבם על-ידי 'הסרון הפרנסה' ומניעות המונעים וכו'.

אך אף-על-פי-כן: נפשו מרה לו, כי יודע שיצטרך לתן דין וחשבון וכו', ועל-כך מתגבר בו הטוב בכל-פעם לשוב להשם-יתברך.

אך בשום דבר אינו מוצא לעצמו עלייה ופטור, כמו על-ידי התחבולה הנ"ל של הבעל-דבר. דהינו: מה שמפילו בדעתו בכל-פעם ומראה לו בכל-פעם פאלו אפס תקנה חסוֹשֵׁלֹם.

כי הוא רואה בעיניו: שכבר חתר כמה פעמים, ורצה להתקרב אל הקדשה, ונפל אחר-כך, כל אחד כפי מה שנפל, וכן היה כמה פעמים בלי מספר - ועל-כך הוא פטור בעיני עצמו עוד, מלחתר עוד חתירות לשוב להשם-יתברך.

אבל באמת: כל הרעיונים והמחשבות האלה, הם רק מעשי בעל-דבר, שמוצא לו עלייה לפרש מאחרי המקום חסוֹשֵׁלֹם, כדי שילך אחרי תאוותיו חסוֹשֵׁלֹם ושלום.

כי באמת: "אין שום יאוש בעולם כלל", כאשר צעק רבנו ז"ל "קול גדול ולא יסף" (בזה הלשון: גענואלד! זייט אייך נישט מייאש. ומשך מאד תבת גענואלד' וכו').

כי כל אדם, צריך שיעבר עליו הרבה הרבה קדם שזוכה לכנס אל הקדשה. וכמו "שעבר על אדם הראשון מאה-ושלשים שנה שרצה לשוב" (פרקי דרבי אליעזר פ"כ; זהר בראשית נה:). ודיקא "בכל אלו הק"ל שנה באו רוחות וחקמו אותו" וכו' (ערובין יח: בראשית-רבה כד, ו; זהר בראשית שם).

ובודאי נחלשה דעתו מאד מאד בכל פעם וכו', ובודאי רצה הבעל-דבר להפילו בדעתו בכל-פעם.

השך" - שאינו מאמין שאפשר לו עדין לשוב מני השך.

וְכַל־זֶה מַחְמַת ה'שָׁקֵר' - פי הוא מבקש לעצמו עליכה לפטר עצמו מעבודת השם-יתברך, כמו שפרש רש"י על פסוק (במדבר יא, א): "ויהי העם כמתאננים" - מבקשים עליכה איך לפרש מן המקום!
(ספרי בהעלותך כז).

פי כל אדם בטבעו, יש לו רע המונעו מעבודת השם-יתברך, וצריך לסבל צער ויגיעות לשבר זה הרע. ועל-כן הוא מבקש בכל-פעם לפרש עצמו מעבודת השם-יתברך, מחמת הרע שבטבעו.

אבל אף-על-פי-כן "אוי לו מיצרו אוי לו מיצרו" (ברכות סא. ערובין יח.), פי 'אימת-הדין' עליו "מה יעשה ליום פקדה" (ישעיה י, ג).

ועל-כן אין לו שום התנצלות לפרש מהשם-יתברך, רק על-ידי שרואה שמתחיל כמה פעמים להתקרב להשם-יתברך, ואינו יכול לעמד בשום נסיון קל - אזי מוצא לעצמו תרוץ לומר: "מה אעשה? - באמת הייתי רוצה לשוב להשם-יתברך, אבל מה אעשה פי יצרי מתגבר עלי בכל-פעם, ומה אועיל ומה אוחיל עוד, פי כבר נתפסתי בגלות גדול, עד שאי-אפשר לשוב עוד חס-ושלום!"

אבל באמת: כל-זה הוא פתוי היצר-הרע ו'הסתת הבעל-דבר', מעצם הרע שבטבעו - שרוצה לפטר עצמו ולפרש מהשם-יתברך, על-ידי דחיה וטעות זה.

ובאמת הוא מטעה את-עצמו, פי סוף כל סוף מה יהיה בסופו, פי "אין השך ואין צלמות להסתר שם כל פעלי

אבל הוא, התגבר פנגדו בכל-עת, ולא הניח דרכי תשובתו שעסק בהם בכל הק"ל שנה, עד שזכה בסוף הק"ל שנה, "להוליד בדמותו בצלמו את שת" (בראשית ה, ג), "שמפניו השתת העולם" (במדבר רבה יד, יא; תקוני-זהר קיב.), ויצאו מפניו האבות ומשה ומשיח וכו'.

ואף-על-פי שחטא 'אדם-הראשון' - עדין צריכין לתקן בכל דור ודור, אף-על-פי-כן אם הוא בעצמו לא היה מתגבר לתקן מה שתקן, היה קשה מאד לתקן, וגם לא היה זוכה למה שזכה.

אבל על-ידי התחזקותו והתגברותו לשוב להשם-יתברך בכל הירידות והנפילות שעברו עליו - זכה שנפטר בשם-טוב, פי "היה כל ימיו צדיק וחסיד גדול" (ערובין יח:).

פי זה עקר הנסיון של האדם: שיתחזק את עצמו בכל הירידות שבעולם רחמנא-לצלן, בכל מה שיעבר עליו.

שתמיד בכל יום ובכל-עת, יתחיל מחדש, וירגיל עצמו ב'שכחה', לשכח מה שעבר עליו, וידמה בדעתו פאלו נולד היום וכו'.

וכמבאר בדברינו, כמה עצות ודרכים נפלאים בענין זה, איך לחזק עצמו בכל-עת, עין-שם, יערב לך לעד.

נט.

(לקוטי-הלכות, שלוחין ג, לג)

כל הנפילות והיאושים של העולם, הוא רק מחמת הרחוק מאמת, שמטעה עצמו לומר: "שאינו יכול עוד לשוב!" כמו שכתוב (איוב טו, כב): "לא יאמין שוב מני

אם מה שזכה לפעמים להנצל מרע ועברות,
ולחטף לפעמים איזה מצוות.

און" (איוב לד, כב). ובודאי יהיה מכרח לתן דין
וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש-
ברוך הוא, ולא יותרו לו דבר אחד.

**"והאספסף אשר בקרב התאוות האוה,
וישב ויבכו גם בני ישראל" (במדבר יא, ד)
- ענין ה'ערב-רב' -**

"והאספסף" - אלו 'ערב-רב' שנאספו אליהם
בצאתם ממצרים. (רש"י: במדבר-רבה טו, כד)

ל.

(ח"א כג, בסוף)

**"טחול דא לילית, אמא דערב-רב,
שחוק הפסיל. מאן פסיל, דא אל
אחר וכו'" (תקוני-זהר קמ). - אלו המשקעים
במזון, הם בבחינת "בעצבון תאכלנה"
(בראשית ג, יז), שהיא בחינת 'טחול', שהיא
בחינת 'עצבות' ו'מרה-שחורה' ו'רבי דאגות'.
והם מקשרים ב'פנים דסטרא-אחרא',
"אל אחר" (שמות לד, יד) וכו' - שכל-זה
הוא בחינת ה'טחול, אמא דערב-רב,
שחוק הפסיל, אל אחר", פנ"ל.**

לא.

(ח"א לו, ג)

**'תאות-נאות', באה מ'עבירת-דמים',
הינו: מ"טחול, לילית,
שפחה בישא, אמא דערב-רב" (זהר פנחס רכו:
תקוני-זהר טו, קמ. ועוד), 'מלכות-הרשעה'.
ו'מלכותא דשמיא' - הוא בבחינת
"גבירתא" (משלי ל, כג; זהר משפטים
קיד; ועוד), "אשה יראת ה'" (משלי לא, ל), וכו'.
ובשם-קבל עליו 'על מלכות שמים' באלו
הפסוקים "שמע" ו"ברוך
שם" - כולל נשמתו ב"ב שבטי י"ה, בחינת:
"אשה יראת ה"; ומפריש נשמתו מ'נשמת**

**ואם האדם רק חכם מעט, ראוי לו לבלי
להניח להטעות את-עצמו, כי באמת
"אין שום יאוש בעולם כלל", ואיך שהוא
צריך לו לחתור ולחפש ולבקש הצלה ומנוס
מעמקי השאלות-החיות ומתחתיו.**

**ואם הוא רואה: שאף-על-פי שהוא חותר
ימים ושנים להשם-יתברך, ועדין לא
שב מטעותו - אף-על-פי-כן יהיה עקשן
גדול מאד, ויתאחז בעבודתו יתברך בדרך
עקשנות, כמו שכתב רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן
ח"ב מח): "שצריכין להיות עקשן גדול
בעבודת השם-יתברך!"**

**ויתלה עיניו למרום תמיד: "שיזכה לשוב
אליו יתברך, או להנצל מעתה
ממה שהוא צריך להנצל כל אחד לפי
בחינתו!"**

**וראוי להאדם הבר-דעת שיהיה מרצה:
שאפלו אם לא יפעל בכל עבודתו
וטרחו ויגיעו, רק שעל-ידי-זה ינצל פעם-
אחת מאיזה עברה גמורה, או הרהור, או
תאוה, כל ימי חייו.**

**דהינו: שעל-ידי עבודתו ותפלתו
והתבודדותו וכו' יזכה: שבסוף
ימיו יהיה לו נחסר ונפחת 'עברה אחת'.**

**הינו: שעל-ידי עבודתו זכה, שעכשו יש
לו 'עברה אחת', פחותה מחשבון
עוונותיו, מאשר היה לו אם לא היה חותר
ומתפלל להנצל מהם - גם זה היה פדאי לו!**

**כי סוף כל סוף לא נשאר לאדם מכל עמלו
ויגיעו מה שעמל וטרח בעולם-זהה, כי**

עֲרֵב־רֵב, הַבָּאִים מִ"אִשָּׁה זֹנָה" (ויקרא כא, ז), "שִׁפְחָה בִּישָׂא".

שְׁהִיא בְּבַחֲנִית (בראשית טז, ח): "מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת" - שְׁהִתְאַוָּה, בִּוְרַחַת וְנִפְרַדַּת מִמֶּנָּה.

לב.

(ח"א נטו)

וְדַע: שֵׁישׁ בְּמָה רְשָׁעִים שְׂאֵסוּר לְקַרְבָּם תַּחַת פְּנֵי עֲבוֹדָתוֹ, כִּי הֵם מוֹרִידִים אֶת הַמְּקַרְבָּם מִמִּדְּרָגָתוֹ.

כְּמוֹ שִׁמְצִינוּ גַבֵּי 'מִשָּׁה', שְׂקַרְב אֶת ה'עֲרֵב־רֵב, וְאַחֲרֵכָּךְ עַל־יְדִיזָה אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (שְׁמוֹת לב, ז): "לָךְ יָרַד כִּי שָׁחַת עִמָּךְ".

לג.

(ח"א רטו)

וְזֶה הָיָה עֲבוֹדַת מִשָּׁה רַבָּנוּ עַל־יֹדֵה־שְׁלוֹם, כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְגַם לְאַחַר מוֹתוֹ, כִּי הִשְׁתַּדַּל לְקַרְב ה'עֲרֵב־רֵב, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת גְּרִים. וְגַם בְּמוֹתוֹ נִקְבַר "מוֹל בֵּית פְּעוֹר" (דְּבָרִים לד, ו) - כְּדֵי לְהַמְתִּיק הָעֶפּוֹ"ם, כְּדֵי שִׁיְהִיו נֹעֲשִׂין גְּרִים.

לד.

(ח"א רכו)

מָה שֶׁהִרְשָׁעִים עַל־פִּירֵב, מִזְמָרִים נִגְוָנִים שֶׁל יִלְלָה וְעֲצָבוֹת? - כִּי הֵם בְּחִינַת גְּשֵׁמַת עֲרֵב־רֵב, וְאִמָּא דְעֲרֵב־רֵב הִיא 'לִילִית' (תְּקוּנֵי־זֶהר קמ), שְׁהִיא מִיְלָלַת תָּמִיד - וְעַל־כֵּן הֵם עוֹשִׂים גְּוָנִים שֶׁל יִלְלָה'.

לה.

(ח"ב ט)

'מְנַהֲיֵי־הַדּוֹר' - הֵם בְּחִינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּמִדְבָר כז, יח):

"אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ". וְיִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת 'לְבָא' (זֶהר פְּנָחִס רכא:).

וְצָרִיכִין 'מְנַהֲיֵי־הַדּוֹר', לְנֹשֵׁב בְּבַחֲנִית 'רוּחָם', עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם 'לְבָא דְעֵלְמָא' - לְנִפְחָ מֵהֶם ה'עֲפָרוֹרִיּוֹת', דְּהֵינּוּ 'מְרַה־שְׁחֹרָה' שְׁנוּפֵל עֲלֵיהֶם, שֶׁעַל־יְדִיזָה אֵינוֹ יָכוֹל ה'אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', לְדַלֵּק וְלִבְעוֹר לְהַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ וְכו'.

גַּם יֵשׁ 'רְשָׁעִים' שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֲרֵב־רֵב', וְכִשְׁהֵם נוֹפְלִים עַל הַלֵּב, דְּהֵינּוּ עַל יִשְׂרָאֵל - זֶה גַם־כֵּן בְּחִינַת 'עֲפָרוֹרִיּוֹת', שֶׁעַל־יְדִיזָה אֵין יָכוֹל לִבְעוֹר כְּנ"ל. וְעַל־כֵּן צָרִיכִין 'מְנַהֲיֵי־הַדּוֹר' לְנִפְחָ ה'עֲפָרוֹרִיּוֹת' מִן הַלֵּב, דְּהֵינּוּ מִכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

"וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כָּל בְּלַתִּי אֶל הַמֶּן עֵינֵינוּ" (בְּמִדְבָר יא, ו)

"וְלָמָּה לֹא אָמְרוּ 'שִׁירָה' עַל ה'מֶן, כְּשֵׁם שֶׁאָמְרוּ עַל ה'בְּאֵר' (בְּמִדְבָר כא, ז)?! - אֵלֹא עַל ה'מֶן הָיָה מוֹצִיאֵין 'דְּבָרֵי תַפְלוּת', שְׁנֹאֲמַר (בְּמִדְבָר יא, ו): "וְעַתָּה נִפְשָׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כָּל".

אָמַר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: אֵינִי מִבְּקֹשׁ לֹא 'תַרְעוּמוֹתֵיכֶם' וְלֹא 'קְלוּסֵיכֶם', לְפִיכֶךָ לֹא נִתֵּן לָהֶם רְשׁוֹת לֹמַר 'שִׁירָה', אֵלֹא עַל ה'בְּאֵר, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה מְחַבְּבִין אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר (שָׁם כא, ז): "עַלִּי בְּאֵר עֲנֵנוּ לָהּ".

לו.

(סִפְרֵ־הַמִּדּוֹת, אֲכִילָה ח"ב טו; נְגִינָה ח"ב ה)

מָה כְּשֶׁאָדָם שׁוֹתֵה, מֵתַחֲחִיל לְזַמֵּר וּלְנַגֵּן, וְלֹא כֵן בְּאֲכִילָתוֹ - מִחֲמַת שֶׁאָמְרוּ 'שִׁירָה' עַל ה'בְּאֵר' (בְּמִדְבָר כא, ז), וְלֹא אָמְרוּ 'שִׁירָה' עַל ה'מֶן. (הֲרַב מִטְשַׁעְהָרִין ז"ל צִין לְהַמְדָּרֵשׁ הַנ"ל).

"וְהֵמֶן כְּזָרַע גֵּד הוּא" (בַּמִּדְבָּר י"א, ז)

לז.

(ח"א כט, ה"ט)

בְּזָה תִּלְוִי פְּרִנְסָה בְּלִי טְרַח, בְּחִינַת מֶן, לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם" (שְׁמוֹת טז, ד) - עַל-יְדֵי תְּקוּיַת-הַכֶּלֶלִי, תְּקוּיַת-הַבְּרִית.

וְזָה (בַּמִּדְבָּר י"א, ז): "וְהֵמֶן כְּזָרַע גֵּד הוּא," זָרַע גֵּד, דָּא טְפַה חוֹרְתָא" (תְּקוּיַת-זָהָר נ"ד) - כִּי 'פְּרִנְסָה' שֶׁהוּא בְּטְרַחָא וּבְכַבְדוֹת, הוּא מַחְמַת שְׁלֵא תִקֵּן תְּקוּיַת-הַכֶּלֶלִי, תְּקוּיַת-הַבְּרִית. כִּי "מֶן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּנַחְמָא, עֲנִיּוֹת רִדְף אֲבַתְרָה, כָּל-שִׁכּוֹן מֶן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּמִחָא" (זָהָר פְּנַחֵס רמ"ד).

וְעַקֵּר תְּקוּוֹנוֹ שֶׁל הַמְּשָׁא-וּמַתָּן: שִׁיכּוֹן בְּכָל הַלּוֹד וְהַלּוֹד, וּבְכָל דְּבוּר וְדְבוּר, שֶׁהוֹלֵךְ וּמְדַבֵּר בְּשַׁעַת הַמְּשָׁא-וּמַתָּן, שֶׁפּוֹנֵתוֹ: "כְּדֵי שִׁירוּיָח כְּדֵי שִׁיתָן צְדָקָה".

וְזָה הוּא בְּחִינַת תְּקוּיַת-הַכֶּלֶלִי שֶׁל הַדְּמִיּוֹת - כִּי הַצְּדָקָה הוּא בְּחִינַת 'כֶּלְלִיּוֹת הַגִּידִין, בְּבְחִינַת (הוֹשַׁע י"ב): "זָרְעוּ לָכֶם לְצְדָקָה", בְּבְחִינַת "זָרַע גֵּד, הוּא טְפַה חוֹרְתָא" - שֶׁעַל-יְדֵי הַתְּקוּוֹן הַזֶּה נִתְרוֹמַם הַמַּחֲוִי, בְּבְחִינַת (תְּקוּיַת-זָהָר קכ"ט): "מִחָא חוֹרְתָא כְּכַסְפָּא".

"שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ" (בַּמִּדְבָּר י"א, ח)

וְאֵינּוֹן דְּלֵא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, מַה כְּתִיב בְּהוּ (בַּמִּדְבָּר י"א, ח): "שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ". מֵאִי "שְׁטוֹ"? - "שְׁטוּתָא" הוּוּ נִסְבֵּי לְגַרְמִיזְהוּ, בְּגִין דְּלֵא הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. מַה כְּתִיב בְּהוּ (שִׁם): "וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים אוֹ דְּכּוּ בְּמִדְכָה" וְגו'. מֵאֵן אֲטַרַח לֹוֹן כָּל הָאִי? - אֵלֵא דְאֵינּוֹן לֵא הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. [וְאוֹתָם שְׁלֵא נִמְצְאוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, מַה כְּתוּב בָּהֶם: "שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ". מַה זֶה "שְׁטוֹ"? - "שְׁטוּת" הִיוּ לוֹקְחִים לְעַצְמָם, מִשּׁוּם

שְׁלֵא הִיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה. מַה כְּתוּב בָּהֶם: "וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים, אוֹ דְּכּוּ בְּמִדְכָה" וְגו'. מִי הִטְרִיחַ אוֹתָם לְכָל-זֶה? - אֵלֵא שֶׁהֶם לֵא הִיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה]. כְּגוּוֹנָא דָּא: אֵינּוֹן דְּלֵא מְהִימְנֵי בֵיה בְּקוּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא, לֵא בְּעָאן לְאִסְתַּבְּלֵא בְּאַרְחוּי, וְאֵינּוֹן בְּעָאן לְאִטְרַחָא גְרַמִּיזְהוּ כָּל יוֹמָא בְּתַר מְזוּנָא, יִמְמָא וְלִילֵי, דְּלִמָּא לֵא סְלִיק בִּידֵייהוּ פִּתְא דְּנַחְמָא. מֵאֵן גְּרִים לֹוֹן הָאִי. בְּגִין דְּלֵאוּ אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. [כְּמוֹ זֶה: אוֹתָם שְׁלֵא מְאִמְנִים בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֵא רוּצִים לְהַסְתַּכֵּל בְּדְרָכֵי, וְהֵם רוּצִים לְהִטְרִיחַ אֶת-עַצְמָם כָּל יוֹם, אַחַר מְזוּן יוֹם וְלִילָה, אוֹלֵי לֵא יַעֲלֶה בְּיָדָם פֶּת לָחֶם. מִי גָרַם לָהֶם אֶת זֶה? - מִשּׁוּם שְׁאִינָם בְּנֵי אֲמוּנָה].

אוּף הַכָּא: "שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ" - "שְׁטוֹ בְּשְׁטוּתָא" דְּגַרְמִיזְהוּ, וּבְעָאן לְאִטְרַחָא עַלְיָה, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב: "וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים". בְּתַר כָּל טְרַחָא דָּא, לֵא סְלִיק בִּידֵייהוּ, אֵלֵא דְּכְתִיב (שִׁם): "וְהִיָּה טַעֲמוֹ כְּטַעֲם לֶשֶׁת הַשָּׁמֶן", וְלֵא יִתִּיר. מֵאֵן גְּרִים לֹוֹן הָאִי? - בְּגִין דְּלֵאוּ הוּוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. [אֵף כָּאן: "שְׁטוֹ וְלִקְטוֹ" - שְׁטוֹ בְּשְׁטוּתָא שֶׁל עַצְמָם, וְרוּצִים לְהִטְרִיחַ עַלְיוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב: "וְטַחְנוּ בְּרַחֲמִים". אַחַר כָּל הַטְרַחָה הַזֹּאת, לֵא עָלָה בִּידֵיהֶם, אֵלֵא שְׁכַתּוּב: "וְהִיָּה טַעֲמוֹ כְּטַעֲם לֶשֶׁת הַשָּׁמֶן", וְלֵא יוֹתֵר. מִי גָרַם לָהֶם אֶת זֶה? - מִשּׁוּם שְׁלֵא הִיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה]. (זָהָר בְּשַׁלַּח ס"ב, סג.)

לח.

(ח"א ל, ד)

עַל-יְדֵי אֲהַבַת מְמוּזֵן, נוֹפֵל לְאַפְמָא דְּסַטְרָא-אַחְרָא, בְּחִינּוֹת (תְּקוּיַת-זָהָר קכ"ד, קל"ד): "שִׁפְתָאֵי פְּתִיא אַפְמָא", מְרַה-שְׁחוֹרָה, בְּחִינּוֹת (בְּרַאשִׁית ג', יז) "בְּעַצְבוֹן תֵּאבְלָנָה".

וְנוֹפֵל לְעַגּוּלָא וְסִבּוּבִים מְסַטְרָא-אַחְרָא, בְּחִינּוֹת (תְּהִלִּים י"ב, ט): "סִבִּיב רְשָׁעִים יִתְהַלְכוּן" - שְׁמַתְאָנָה וּמְשַׁתּוּקָא אַחַר הַמְּמוּזֵן, בְּחִינּוֹת (בַּמִּדְבָּר י"א, ח): "שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ" - "בְּשְׁטוּתָא" (זָהָר בְּשַׁלַּח ס"ב) - הַפֶּךְ הַחֲכֵמָה.

לט.

(ח"א נו, ו)

כְּפִי הַגְּדֻלַת הַדְּעַת, כֵּן הַפְּרִנְסָה בְּנִקְל, כִּי 'פְּרִנְסָה בְּנִקְל' תּוֹלָה בְּדְעַת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בַּמִּדְבָּר י"א, ח): "שְׁטוֹ הָעַם וְלִקְטוֹ" - "בְּשְׁטוּתָא" (זָהָר בְּשַׁלַּח ס"ב).

ועקר הפגם שנפל מה'דעת' מבחינת 'אדם',
לבחינת 'בהמה' לבחינת 'רוח-שטות'.

ועל-ידי 'תקון-הספירה' - זוכין "לטהר
עצמנו מקלפותנו ומטמאותנו",
מכל ה'רוח-שטות של העונות'.

והעקר: על-ידי שיודעין ומכוננים על-ידי
ה'צדיק-האמת', שגם שם בתוך
ה'רוח-שטות' בעצמו, נעלם השם-יתברך,
כי יש שם ניצוצות אלהותו יתברך המחין
אותם, שזה עקר הפגם של העונות, שהוריד
'ניצוצות-קדושות' באלו, ל'מקומות-מטנפים'
באלו.

זוה עקר התקון: ב'שיודע ומאמין, שיש
שם 'ניצוצות-קדושים' שהם חיות
אלוקותו יתברך, ומדבק את-עצמו להשם-
יתברך גם משם, כנ"ל.

עד שנתעורר ושב להשם-יתברך מכל
מקום שהוא, עד ש'מלקט ומברר בכל
יום כמה ניצוצות שעולין 'אד"ם', שהם
שבע פעמים 'אד"ם' שעולין 'שט"ו'.

עד שמהפך בחינת 'שט"ו', בחינת
'שטות', בחינת (במדבר יא, ח): "שטו
העם ולקטו", "בשטותא" (זהר בשלח סב:) -
מהפך הכל לבחינת 'אדם', שהוא בחינת
'דעת', בחינת 'רצון', שהוא בחינת 'מה'.

והכל על-ידי ה'דעת של הצדיק-האמת,
שמאיר בלב כל אחד ואחד כי עדן
השם עמו וכו'.

מב.

(לקוטי-הלכות, שבת ג, א)

עקר ה'ארת-הדעת' הוא ב'שבת', כי
"שבת הוא בחינת דעת" (פרי-עץ-חיים,

כי כל מי שחסר 'דעת' ביותר, יגע וטורח
אחר ה'פרנסה' ביותר. וגם לפי הגדלת
הדעת, בן נתרבה ה'שלוש' וכו', ועל-כן
ה'פרנסה' בנקל, בבחינת (תהלים קמז, יד):
"השם גבולך שלום, חלב הטים ישביעך".

מ.

(ח"א קיט)

שבת' - הוא בחינת 'דעת', כי כל 'ימות
החל' פתיב (במדבר יא, ח): "שטו
העם ולקטו" - "בשטותא" (זהר בשלח סב:).
אבל ב'שבת' נמשך ה'דעת' לכל אחד.

זוה שאמרין המבקרים להחולה (כש'מבקרים
בשבת): "יכולה היא שתרחם" (שבת יב).

הינו: שה'שבת' שהוא בחינת 'דעת' -
"יכולה שתרחם", לשון 'נוכח'.
הינו: שתרחם אתה, שיהיה לך 'רחמים' על
אחרים, על-ידי ה'דעת' שיש לך מבחינת
'שבת'.

וכיון שיהיה לך 'רחמים', בודאי ירחמו
עליך מן-השמים - כי "כל המרחם
על הבריות, מרחמין עליו" (שבת קנא:).

מא.

(לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים לסעודה ו, לו)

כתוב בכונות ספירה (פרי-עץ-חיים, ספירת-
העמר פ"ו): "שצריכין לכון בכל יום,
לברך הש"ך ניצוצין, להמשיך מ"ה'
ניצוצות בכל יום שעולים 'אד"ם', עד
שבשבעת ימי השבוע יהיה נשלם הש"ך
ניצוצין, שהם שבע פעמים 'אד"ם',
ב'מטריא' 'שט"ו', והה"א של השם" וכו'.

הינו: כי ידוע, שכל עבודת האדם, לברך
הניצוצות הקדושים שנפלו בין
הקלפות וה'רוח-שטות' על-ידי עונותיו,

שַׁעֲרֵה־שַׁבָּת פ"ח), בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל"א, יג): "לָדַעַת פִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשֶׁכֶּם".

כִּי 'שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל', הֵם בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר י"א, ח): "שָׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ", "בְּשִׁטּוֹתָא" (זֶהָר בְּשִׁלּוּחַ ס"ב).

וּב'שַׁבָּת' מֵאִיר ה'דַּעַת', בְּחִינַת (דְּבָרִים ד', ל"ח): "אַתָּה הָרַאתָ לָדַעַת פִּי ה' הוּא אֱלֹהִים". כִּי עֶקֶר ה'הַתְּגַלּוֹת וְדַבְּקוֹת אֵלֶקוֹת' הוּא ב'שַׁבָּת', כִּי "בֵּיהָ בִּיזְמָא יִשְׂרָאֵל מֵתֵאֱחָדִין בֵּיהָ בְּמִלְכָּא" וְכוּ' (זֶהָר יִתְרוֹ צ"ד).

מג.

(לְקוּוֹטֵי־הַלְכוֹת, שַׁבָּת ג, ז)

"כָּל הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת כִּהְלַכְתּוֹ, מוֹחֲלִין לוֹ כָּל עֲוֹנוֹתָיו" (שַׁבָּת ק"ח).

כִּי כָּל ה'עֲוֹנוֹת', הֵם מ'הַסְּרוּן־הַדַּעַת', מִבְּחִינַת "רוּח־שִׁטּוֹת" (סוּטָה ג), שִׁזְהוּ בְּחִינַת פְּגַם כָּל ה'ל"ט מְלֹאכוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר י"א, ח): "שָׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ", "בְּשִׁטּוֹתָא" (זֶהָר בְּשִׁלּוּחַ ס"ב), שֶׁהֵם בְּחִינַת 'זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ', שֶׁמִּשָּׁם בָּאִים כָּל ה'עֲוֹנוֹת', כִּידוּעַ.

אַבֵּל כְּשִׁזְכוּיִן ל'קִדְשַׁת־שַׁבָּת', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הָאֶרֶת־הַרְצוֹן', בְּחִינַת 'הָאֶרֶת־הַדַּעַת' שֶׁמֵּאִיר ה'צַדִּיק־שִׁבְדוֹר', וּמְצִיל אֶת יִשְׂרָאֵל מ'עֲוֹנוֹת' - עַל־יְדֵי־זֶה זֹכִיךְ לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשַׁת־שַׁבָּת' ל'שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל', לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר וּלְזַבֵּךְ אֶת בְּחִינַת ה'ל"ט מְלֹאכוֹת' מ'זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ' - כִּי זֹכִיךְ שִׁיְהִיָּה ה'ל"ט מְלֹאכוֹת', בְּבְחִינַת (ישעיה כו, יט): "ט"ל אֹזֶרֶת" וְכוּ' (לְקוּוֹטֵי־מוֹהֲרֵי ח"א י"א).

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַטְּלִין וְנִמְחָלִין כָּל ה'עֲוֹנוֹת הַבָּאִים מִשָּׁם, מִבְּחִינַת 'ל"ט מְלֹאכוֹת', כִּידוּעַ - כִּי זֹכִיךְ לְקַדֵּשׁ אֶת ה'ל"ט

מְלֹאכוֹת', בְּבְחִינַת 'ט"ל אֹזֶרֶת', שֶׁהוּא הַהֶפֶךְ מְעוֹנוֹת.

"כַּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמֹן אֶת הַיֵּינֶק" (בַּמִּדְבָּר י"א, יב)

מד.

(ח"א נ"ד, ג)

'צַדִּיק' ו'כִּנְסַת־יִשְׂרָאֵל' - הֵם בְּחִינַת 'מִשָּׂא־וּמְתָן'.

ה'צַדִּיק' נִקְרָא 'מִשָּׂא', כִּי הוּא נוֹשֵׂא אֶת הָעוֹלָם, "כַּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמֹן אֶת הַיֵּינֶק" (בַּמִּדְבָּר י"א, יב).

[לְקוּוֹטֵי־הַלְכוֹת, פְּרִיקָה וְטַעֲנִינָה א, ב: "כִּי הַצַּדִּיק מְנַשֵּׂא וּמְרִים כָּל הַנְּפִילוֹת"].

וְהוּא נוֹשֵׂא כָּל הַבְּרָכוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי י, ו): "וּבְרָכוֹת לְרֹאשׁ צַדִּיק", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים כ"ד, ה): "יֵשָׂא בְּרַכָּה מֵאֵת ה'". וְהוּא נוֹשֵׂא ה'טַפָּה זְרַעִיית' שֶׁל כָּל הַנְּשִׂמוֹת, בְּבְחִינַת (שֵׁם קכ"ו, ו): "נִשְׂא מִשְׁךְ הַזָּרַע", וּמִשְׁפִּיעַ ל'כִּנְסַת־יִשְׂרָאֵל', וְהִיא נוֹתֶנֶת לְכָל הָעוֹלָם.

וְעַל־שֵׁם־זֶה נִקְרָאת 'כִּנְסַת־יִשְׂרָאֵל' מִתָּן - עַל־שֵׁם (מִשְׁלֵי ל"א, טו): "וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרֹתֶיהָ".

וְיַחֲוֹד שֶׁל צַדִּיק וְכִנְסַת־יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי 'מִשָּׂא־וּמְתָן' וְכוּ'.

מה.

(יְמֵי־מוֹהֲרֵי ח"א ב)

בְּשַׁנַּת תַּקס"ב בְּחֹדֶשׁ אֵלוּל, זְכִיתִי לְהִתְקַרֵּב לְאֹדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְנִרְבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, הָרַב הָאֱמֵת, מוֹרְנוּ רַבִּי נַחֲמָן זְכַר־צַדִּיק־וְקוֹדֶשׁ־לְבָרְכָה. וְהוּא אָחִז בְּיַדִּי

וְקָרַבְנִי בְרַחֲמָיו הַמְרַבִּים, וְנָשָׂא אוֹתִי
 "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיִּנְקָה" (במדבר יא, יב).

הַגְּדוּלָּה, וְעַל־יְדֵי־זֶה: הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מוֹשִׁיט
 יָדוֹ וּמְכַסֶּה עָלָיו, וְנִצּוֹל מִשׁוֹנְאִים.

"הֲצֵאן וּבָקֵר יִשְׁחַט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם, אִם אֵת
 כָּל דְּגֵי הַיָּם וְכוּ', הִיד ה' תִּקְצֹר" (במדבר יא, כב-כג)

"וְתַנַּח עֲלֵהֶם הַרוּחַ וְהֵמָּה בִּפְתָבִים" (במדבר יא, כו)

מז.

(ח"א רכא)

עַל־יְדֵי שְׁנוֹתַנִּין מְעֻשָׂר, נִצּוֹל מִשׁוֹנְאִים'
 - כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מְכַסֶּה אוֹתוֹ
 בְּיָדוֹ וּמְצִילוֹ, כִּי "הַאֱלֹקִים יִבְקֹשׁ הַנְּרָדָף"
 (קהלת ג, טו), "וְאִפְלוּ צְדִיק רוּדָף אֶת הַרְשָׁע"
 (ויקרא רבא כז, ה).

מז.

(ח"א סא, ב)

עַל־יְדֵי שְׁמִסְמִיכִין רַבִּי שְׂאִינוֹ־הַגּוֹן -
 נַחֲלֵשׁ 'פְּתַב־דְּנוֹ' וְאִין לֹ שׁוּם
 תִּקְוָה, וְנוֹתַנִּין פַּח בְּכַתְב־יָדָם וְכוּ'.

כִּי ה'סְמִיכָה' שְׁפוּמְכִין אֶת הָרֵב, וְה'פְּתַב',
 הֵם מִבְּחִינַת אַחַת - כִּי ה'סְמִיכָה'
 בְּיָדָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים לד, ט): "וַיְהוֹשֻׁעַ
 בֶּן נוּן מָלֵא רוּחַ חָכְמָה, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת
 יָדָיו עָלָיו".

כִּי ה'פְּתַב' הוּא גַם־כֵּן מִבְּחִינַת 'חָכְמָה', כִּי
 אוֹתִיּוֹת הַפְּתַב', בָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל
 הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

כִּי יֵשׁ בְּכָל אוֹת וְאוֹת 'חָכְמָה', שְׁחִיבָה
 חֲכָמְתוֹ יִתְבָּרַךְ: "שְׁהאוֹת הַזֹּו יִהְיֶה
 בְּתַמוּנָה זֹו, וְעַל־יָדוֹ יִהְיֶה נִבְרָא זֶה הָעוֹלָם
 בְּזֵאת הַתַּמוּנָה, וְלֹהֲתַנַּח בְּאוֹתוֹ הַהֲנַהֲגָה!" -
 וְכֵן שָׂאָר הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וּכְשֶׁהַחֲכָם הָרְאוּי לְסְמִיכָה נִסְמָךְ בְּשֵׁם
 'רַבִּי' - אֲזִי עַל־יְדֵי ה'סְמִיכָה'
 שְׂאִזִּי מְקַבֵּל חֲכָמְתוֹ מִבְּחִינַת "יָד ה'" - מִבִּיא
 הָאָרֶה וְכַח בְּכַתְב־יָדוֹ, שֶׁהוּא גַם־כֵּן
 מִבְּחִינַת 'חָכְמָה'.

בְּבְחִינַת (דְּבָרִי הַיָּמִים א כח, יט): "הַכָּל בְּכַתֵּב
 מִיָּד ה' עָלֵי הַשְּׂפִיל" - שְׁעַל־יְדֵי
 הַשְּׂפִיל שְׁמְקַבֵּל מִיָּד ה', שְׂזָה בְּחִינַת 'סְמִיכָה',
 עַל־יְדֵי־זֶה מִבִּיא הָאָרֶה וְכַח בְּכַתֵּב.

וְזֶה בְּחִינַת (במדבר יא, כו): "וְתַנַּח עֲלֵיהֶם
 הַרוּחַ וְהֵמָּה בִּפְתָבִים" - שְׁעַל־יְדֵי

וְעַל־יְדֵי מְעֻשָׂר הוּא בְּבְחִינַת 'הַסְתַּפְּקוֹת'
 - כִּי "אִין אָדָם מֵת וְחֲצִי תַאֲוֹתוֹ
 בְּיָדוֹ" (קהלת רבא ג, יג), כִּי "יֵשׁ לֹו מָנָה מִבְּקֹשׁ
 מְאֹתִים" וְכוּ' (שם), וְכָל מַה שֵּׁיֵשׁ לֹו אִין
 מְסַפִּיק לֹו.

אָבֵל בְּמְעֻשָׂר פְּתִיב (מְלָאכִי ג, י): "הִבִּיאוּ אֶת
 כָּל הַמְעֻשָׂר אֶל בֵּית הָאוֹצֵר וּבְחֲנוּנֵי
 נָא בְּזֵאת וְכוּ', עַד בְּלִי דִי", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שְׁבַת
 לב:): "עַד שֵׁיבְלוּ שְׁפָתוֹתֵיכֶם מִכּוֹמֵר דִּי".

נִמְצָא: שְׁעַל־יְדֵי מְעֻשָׂר, נִעֲשֶׂה בְּחִינַת
 'הַסְתַּפְּקוֹת', שֶׁהוּא בְּחִינַת "יָד

שנסמכו אז וקבלו ה'רוח-הכמה' - על-ידי-
זה הביאו הארה "בפתובים" - הינו: בכתב-
ידנו.

"אלדד ומידד מתנבאים במחנה -
אדוני משה בלאם" (במדבר יא, כד-כח)

מת.

(ח"א צד)

יש מקום למעלה שנקרא "אלדד
ומידד" [סוד שני דדים ושדים המוזגים החלב],
שמשם השפע יורד לעולם.

כי השני אותיות א"ל [של השם אלקים]
שמתחלק לשנים - האותיות א"ל הולכות לצד
הזמין, בסוד "חסד אל כל היום" - הם ד"ד [ונעשה
אלד"ד].

והשני אותיות מ"י [לצד שמאל] - הם ד"ד
[ונעשה מיד"ד - כי מ"י הוא קו שמאל, נ'
שערי בינה].

וה'שפע' נקראת ה' [אות ה' המפסקת בין א"ל
ובין מ"י, הוא סוד צנור החלב הנמשך
באמצע בין הדדים], כמו שכתוב (בראשית מז, כג):
"ה"א לכם זרע" - ונשלם השם 'אלקי"ם'
משלים (לקוטי-תורה להאריז"ל פרשת בהעלותך, עיר-
שם).

אך לפעמים יש בעוונותינו הרבים
'הסתלקות השפע', ונעשה מן ה"א
דל"ת, על-שם "דלית לה מגרמה כלום"
(זהר וישב קפא. - עץ-חיים, שער ו פרק ח; שער ח
פ"ה; ועוד). וצריך בלא-אחד מישראל לזרז
עצמו: "שיעשה מן הד' ה'!"

כי קדם בריאת-העולם, השם-יתברך עדין
וקשט עצמו בתפלתן ובמעשים-

טובים של צדיקים, שימשלו בתפלתם
ויפעלו כל מה שירצו.

ובל-אחד מישראל יכול לבוא למדרגה זו
למשל בתפלתו, אלא שיש שני
מניעות:

(א) האחת - קדם התפלה: הינו: שעומד
להתפלל בגדלות, שהוא מיחס גדול,
או מחמת שהוא עמל ויגע בעבודת הבורא.

רק צריך לשכח כל זאת, ויהיה נדמה לו
כאלו היום נברא והוא יחיד בעולם.

(ב) והמניעה השנית - היא בתוך התפלה:
שנופלים לו מחשבות-זרות בתפלתו,
וצריך לשוב המחשבות-זרות, על-ידי
מחשבות-קדושות של התפלה.

וכשמתפלל בשתי בחינות אלו - בא לידי
ענוה ושפלות, ונמשך
ה'ראה' שנקראת 'מלכות'. נמצא: שיש
להתפלה בחינת 'ממשלה'. וזה תענוג
השם-יתברך, ונתמלא רצון הבורא.

ומה מתחלה שלא היה התענוג הזה, רק
שצפה למרחוק שיהיו צדיקים
שיתפללו באפן זה, ומזה התענוג "נברא
העולם בעשרה מאמרות" (אבות פ"ה מ"א) -
כל-שכן עכשו שבא התענוג הזה, שהשם-
יתברך מחדש את עולמו בעשרה-מאמרות,
כמו שכתוב (תפלת שחרית): "ובטבו מחדש
בכל יום תמיד מעשה בראשית".

ועשרה מאמרות הנ"ל - הם יו"ד. יו"ד
וד' הנ"ל - נעשה ה'. ועשרה-
מאמרות נמשך מ'הסד', שנאמר (תהלים פט,
א): "אמרת" - דהינו: ה'מאמרות' - "עולם
הסד יבנה". ו'הסד' נקרא 'אל', שנאמר (שם
נב, א): "הסד אל כל היום" (פנ"ל בדברי האריז"ל).

וְזָהוּ פְרוּשׁ הַפְּסוּק (תהלים פג, ב): "אֱלֹקִים
 אֵל דָּמִי לָךְ" - הִינּוּ: בְּשֵׂאתָה רוּאָה
 שְׁמֵשׁ אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אוֹתִיּוֹת 'א' ל דָּמִי'
 - דְּהִינּוּ: שְׁנַעֲשֶׂה מִן הַה' ד'.

אָמַר לָךְ: "אֵל תַּהְרַשׁ וְאֵל תִּשְׁקַט אֵל" -
 שְׁתִּרְאֶה שְׁתַּעוּרֵר בְּחִינּוֹת "אֵל", עַל-
 יְדֵי הַתַּפְלָה בְּשֵׁתֵי בְּחִינּוֹת הַנ"ל, וְתַעֲשֶׂה עַל-
 יְדֵי-יָדָה מִן הַד' ה' בְּנ"ל - וְנַעֲשֶׂה 'א' ל'
 בְּחִינַת ד'ד', וּמ"י בְּחִינַת ד'ד'. וְה' הִיא
 הַשְּׁפַע.

מט.

(ח"ב א, ו-ז)

עַל-יְדֵי בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם, דְּהִינּוּ: תִּקְוֶן
 שְׁלֵמוֹת הִירָאָה שְׁבַלְב' - נִבְרָא
 מְלֶאךְ שְׁמִשְׁפִּיעַ נְבוּאָה לְכַלִּי-הַנְּבוּאָה.

אֲךְ צָרִיךְ לָזַהַר מְאֹד מִהַתְּמַנּוּת, כִּי
 מִפְּסִיד הַשְּׁפַעַת הַנְּבוּאָה, בְּחִינּוֹת
 הַמְּלֶאךְ הַנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הִירָאָה.

וְזָה שְׂאֵמֶר יְהוֹשֻׁעַ לְמֹשֶׁה כְּשֶׁנֶּאֱמַר לוֹ
 (בַּמִּדְבָּר י"א, כז): "אֲלֹדֵד וּמִיִּדֵד מִתְּנַבְּאִים
 בְּמַחְנֶה" - "אֲדַנִּי מֹשֶׁה כָּלֵאם" (שם י"א, כח).
 פִּרְשׁ רַש"י: "הֵטַל עֲלֵיהֶם צָרְכֵי צַבוּר וְהֵם
 כָּלִים" וְכוּ' (סִנְהֶדְרִין יז). - כִּי 'צָרְכֵי צַבוּר' הִינּוּ
 הַתְּמַנּוּת, מְכַלָּה וּמִפְּסִיד הַנְּבוּאָה - כִּי
 נַעֲשֶׂה מֵאוֹתִיּוֹת מְלֶאךְ ד', כָּלֵא"ם'.

"וְהִנְדַּבֵּר מִרִים וְאֶהְרֵן בְּמֹשֶׁה וְגו' - וְהָאִישׁ מֹשֶׁה
 עָנּוּ מְאֹד מִכֹּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה"
 (בַּמִּדְבָּר י"ב, א-ג)

נ.

(ח"א ד, ז)

ה'תְּלַמִּיד-חֶכֶם' - הוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה,
 שְׁמֵשׁ עֲצָמוֹ כְּשִׁירִים

(רַאשֵׁי-הַשָּׁנָה יז), כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בַּמִּדְבָּר י"ב, ג):
 "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד".

וְעַל-יְדֵי-זָה נִקְרָא אִישׁ חֶכֶם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב
 (אִיּוֹב כח, יב): "וְהַחֶכְמָה מֵאִין
 תִּמְצֵא" (עֵינֵן סוּטָה כ"א). וְכֵּן יֵשׁ פֶּחַ לְתַלְמִיד-
 חֶכֶם לְכַפֵּר, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (מְשָׁלֵי טז, יד): "וְאִישׁ
 חֶכֶם יִכְפַּרְנָה".

וּבְשִׁבְלֵי-זָה כְּשֶׁהַתַּפְּלָל מֹשֶׁה עַל חֶטָּא
 הַעֲגָל, אָמַר (שְׁמוֹת לב, לב):
 "אִם תִּשָּׂא חֲטָאתֶם, וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא".

כִּי זֶה מִן הַנִּמְנָע, שְׁלֵא יָבוֹא לְאָדָם אִיזָה
 גְּדֻלוֹת כְּשֶׁשׁוֹמֵעַ שְׁמִסְפָּרִין שְׁבָחוּ,
 כְּלִשְׁכּוֹן כְּשֶׁמְלֶךְ גְּדוֹל מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר אֶת
 הָאָדָם - אֲזִי בּוֹדָאֵי מִן הַנִּמְנָע שְׁלֵא יָבוֹא לוֹ
 אִיזָה גְּדֻלוֹת.

אֲבָל צָרִיךְ לָזַח בְּטוֹל כָּל הַרְגָּשׁוֹתָיו
 וְחִמְרִיוֹתָיו - אֲזִי יָכוֹל הָאָדָם לְשַׁמַּע
 שְׁבָחוֹ וְלֹא יָבוֹא לוֹ שׁוֹם גְּדֻלוֹת.

כְּמוֹ מֹשֶׁה-רַבֵּנוּ שְׂרָאָה כְּתוּב בַּתּוֹרָה:
 "וַיִּדְבֵּר ה' אֵל מֹשֶׁה", וַיֵּאמֶר ה' אֵל
 מֹשֶׁה, וַיִּשְׂרָאֵל קוֹרְאִין בְּכָל יוֹם בַּתּוֹרָה
 שְׁבָחוּ שֵׁל מֹשֶׁה, וְהוּא בְּעֲצָמוֹ מְסַפֵּר לָהֶם
 שְׁבָחוֹ, וְלֹא הָיָה לְמֹשֶׁה שׁוֹם הַתְּפָאֲרוֹת
 וְגִדְלוֹת מְזָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה
 עָנּוּ מְאֹד".

וּבּוֹדָאֵי עַל-יְדֵי עֲנוּתְנוּתוֹ, הָיָה פֶּחַ בְּיַד
 מֹשֶׁה לְכַפֵּר עוֹוֵן-הָעֲגָל, כְּמוֹ
 שְׁכַתּוֹב: "וְאִישׁ חֶכֶם יִכְפַּרְנָה".

וְזָה שְׁטַעַן מֹשֶׁה: "וְאִם אֵין" - הִינּוּ אִם
 לֹא תִשָּׂא חֲטָאתֶם' - בָּזָה אֶתָּה מִרְאָה,
 שְׂאִין לִי כְּלִכְךָ עֲנִיוֹת שְׂאוּכַל לְכַפֵּר לָהֶם
 עוֹוֹן הָעֲגָל.

בְּכֵן בְּקִשְׁתִּי: "מַחְנֵי נָא" - כְּדֵי שְׁלֵא
 אֶכְשַׁל בְּגִדְלוֹת, שְׂאֵנִי רוּאָה וְשׁוֹמֵעַ

כי 'משה' מסר נפשו בעד ישראל, כי ידע שפלותו באמת, וידע חשיבות וגדלות ישראל, כמו שכתוב (במדבר יב, ג): "והאיש משה ענו מאד מכל האדם". ומחמת־זה מסר נפשו וחיותו בעדם.

לכן מי שהוא צדיק באמת, ויודע שפלותו, ויפיר חשיבות ישראל - יכול למסר את נפשו בעדם וכו'.

נג.

(ח"א קל)

על־ידי 'ענוה', נצול מ'נאוף', וזוכה ל'שמירת־הברית', כמו שאמרו רז"ל (סוטה ד:): "כל המתגאה, לפוף נכשל באשת־איש, שנאמר (משלי ו, כו): ואשת־איש נפש יקרה תצוד".

וזה פרוש הסמיכות (במדבר יב, ג): "והאיש משה ענו מאד" וכו', לפסוק (שם יב, א): "ותדבר אהרן ומרים במשה".

כי הם דברו על "אדות האשה הפשית אשר לקח" (שם), כי 'פושית' 'על־שם יפיה נקראת' (רש"י שם; ספרי), והם אמרו: "שלקחה לשם יפי", ועל־כן דברו על ה'פרישות', כי הם לא רצו להאמין שאפשר להיות 'פרוש'.

ועל־זה השיבה התורה וסמכה תכף: "והאיש משה ענו מאד מכל האדם" - כי על־ידי שהיה "ענו מכל האדם", היה אפשר לו להיות פרוש לגמרי, ולא היה לו 'יחודא־תתאה' כלל.

נד.

(ח"א קלה)

'משה־רבנו עליו־השלום', על־ידי 'שזכה לארבעים־ותשעה

בכל עת ספור שמי ושבחי בתורה, כי מי יוכל לעמד בזה שישמע ספור שבחו ולא יתגאה, אם לא 'ענו גדול'; ואם אני 'ענו', צריך לה שתשא חטאתם, כמו שכתוב (מיקה ג, יח): "ועבר על פשע לשארית" וכו'.

נא.

(ח"א ע)

ה'צדיק' הוא 'יסוד עולם', כמו שכתוב (משלי י, כה): "וצדיק יסוד עולם". וכל הדברים עומדים עליו, ויש לו 'בחי' המושג' להמשיך כל הדברים אליו.

כי זה הצדיק, הוא רק יחיד בעולם, שהוא 'יסוד עולם', שכל הדברים נמשכים ממנו, ואפלו כל הצדיקים הם רק ענפים ממנו, כל אחד לפי בחינתו. יש שהוא בחינות ענה, ממנו, ויש שהוא בחינות ענה מן הענה.

כי זה הצדיק היחיד בעולם, הוא ענו ושפל, ומשים עצמו כעפר, בבחינות (בראשית יח, כז): "ואנכי עפר ואפר". ועל־כן הוא 'יסוד עולם', הינו בחינת 'עפר', שכל הדברים הם עליו.

וזה שאנו מבקשים (תפלת שמונה־עשרה): "ונפשי כעפר לכל תהיה" - הינו: שיהיה לה 'בחי־המושג', להמשיך הכל אליו כעפר. וזה הצדיק ממשיך כל ההשפעות לעולם וכו'. (עין בפנים).

נב.

(ח"א עט)

בכל צדיק וצדיק, מי שהוא צדיק באמת, יש בו 'התגלות משיח'. ואף־על־פי שאין בו 'התגלות משיח', יש בו 'מדה של משיח', שהוא בחינת 'משה', כמו שכתוב בזוהר־הקדוש (בראשית כה:): "משיח דא משה".

שְׁעָרֵי בֵינָה" (ראש־הַשָּׁנָה כא: נְדָרִים לח.) - זָכָה לְהִיזוֹת "עָנּוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם" (בַּמִּדְבָּר יב, ג).

וְזֶה הָיָה מַעֲלַת מֹשֶׁה־רַבֵּנוּ עָלֵינוּ־הַשְּׁלוֹם, שֶׁשִּׁבְחָהּ הַתּוֹרָה אוֹתוֹ שֶׁהִיא כָּל־כֶּךָ גְּדוֹל בְּמַעֲלַת הָעֲנוּהָ, עַד שֶׁאִפְלוּ לְשׁוֹן־הָרַע' לֹא הִזִּיק לְעֲנוּתָנוּתוֹ, וְזֶה שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר יב, א): "וַתְּדַבֵּר וְכוּ' בְּמִשְׁהָ וְכוּ'".

נה.

(ח"א קמז)

אֵין לְאָדָם חֵלֶק בַּתּוֹרָה כְּשֶׁאֵין לוֹ 'עֲזוּת־דִּקְדָּשָׁה'.

וְצָרִיךְ לְפָלֵס דְרָכָיו אִיךָ לְהַתְנַהֵג עִם הָעֲזוּת, לְבָלִי לְהִיזוֹת חֲסִידוֹשְׁלוֹם 'עֲזוּת־פָּנִים', כִּי הִיא מְדָה רַעָה מְאֹד, וְאִי־עַל־פִּי־כֹן יִהְיֶה לוֹ 'עֲזוּת־דִּקְדָּשָׁה'.

וּמְדַת עֲנוּהָ - הוּא עֲנִיָן אַחַר לְגַמְרֵי.

וְעַקֵּר מְדַת הָעֲנוּהָ - כְּשִׁיחֶיהָ בְּמִדְרָגָה שֶׁיִּזְכֵּל לְכַתֵּב עַל עֲצָמוֹ כְּמוֹ מֹשֶׁה־רַבֵּנוּ עָלֵינוּ־הַשְּׁלוֹם' (בַּמִּדְבָּר יב, ג): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד" - זֶהוּ מִדְרַגַת הָעֲנוּהָ בְּתַכְלִית, וְכְמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בְּאִמּוֹרָאִים, שֶׁאָמַר רַב יוֹסֵף (סוֹטָה מט:): "לֹא תִתְּנִי עֲנוּהָ דְאִיפָּא אָנָּא".

נו.

(ח"א קצז)

לְשׁוֹן־הָרַע' שֶׁל הָעוֹלָם, מְזִיק וְפוֹגֵם אֶת הָעֲנִיוּת' - שְׁאִי־אֶפְשֵׁר לְהַצְדִּיקִים לְהִיזוֹת עֲנוּיִם.

כִּי פָּגַם לְשׁוֹן־הָרַע' מִפְרִיד בֵּין 'עֲנוּהָ' לְחֻכְמָה, וְעַל־יְדִי־זֶה נִפְגַּם הָעֲנוּהָ, וְאִי־אֶפְשֵׁר לְהִיזוֹת עָנּוּ. וְאִפְלוּ אִם יִהְיֶה עָנּוּ, הוּא בְּלֹא חֻכְמָה'.

וְזֶה יְדוּעַ: שֶׁ'עֲנוּהָ' בְּלֹא חֻכְמָה' אֵינָה כְּלוּם - כִּי בּוֹדָאִי אֵין זֶה מַעֲלַת הָעֲנוּהָ, לְהִרְאוֹת עֲצָמוֹ בְּכַפִּיפַת רֹאשׁ בְּדַרְךְ שְׁטוּת כְּאִלוֹ הוּא 'עָנּוּ' - כִּי זֶה 'עֲנוּהָ' פְּסוּלָה. וְעַקֵּר הָעֲנוּהָ כְּשֶׁהִיא בְּחֻכְמָה'.

נִמְצָא: שֶׁהִיא פָּגַם לְשׁוֹן־הָרַע' בְּעוֹלָם, אִי־עַל־פִּי־כֹן: "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד" (שָׁם יב, ג).

נד.

(ח"ב ז, בַּסוּף)

מֹשֶׁה־רַבֵּנוּ הָיָה 'עָנּוּ' (בַּמִּדְבָּר יב, ג), "וְעֲנוּהָ גְּדוֹלָה מִכָּל־סָם" (עֲבוּדָה־זָרָה כ:).

נח.

(ח"ב כב)

בְּעֲנִין ה'הִכְנַעָה' טוֹעִים הָעוֹלָם הַרְבֵּה, כִּי הֵלֵא בְּפֹה אָנוּ מִיַּגְעִין עֲצָמָנוּ בְּעֲבוּדוֹת וּבְתַפְלָה כְּדִי לְצֵאת מ'מַחֲיִן־דִּקְטָנוֹת' ל'מַחֲיִן־דְּגְדָלוֹת', וְאִם־כֵּן אִי־אֶפְשֵׁר שִׁיחֶיהָ ה'הִכְנַעָה' בְּפִשִּׁטוּת, כִּי אִם־כֵּן הוּא נִכְנָס ל'קְטָנוֹת' - וְעַל־כֵּן בְּהִכְרַח שִׁישׁ בְּזֶה יְדַעַת'.

וְעַל־כֵּן לֹא כָּל אָדָם יָכוֹל לְהִיזוֹת עָנּוּ' כְּרֵאוּי, רַק מֹשֶׁה־רַבֵּנוּ עָלֵינוּ־הַשְּׁלוֹם' הוּא הָיָה "עָנּוּ מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה" (בַּמִּדְבָּר יב, ג).

וְרַז"ל קָרָאוּ לְעֲנוּהָ שְׂאִינוּ כְּרֵאוּי' - 'חֲנַפְּהָ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (סוֹטָה מא: עַל 'יְרַמִּיָה־הַנְּבִיא', שֶׁהִיא עָנּוּ נֶגֶד הַנְּבִיא־שֶׁקֶר חֲנַנְיָה, וְאָמַר לוֹ בְּהִכְנַעָה (יְרַמִּיָה כח, ו): "אָמֵן, כֵּן יַעֲשֶׂה ה'", "כָּל הַמַּחְנִיף וְכוּ' לְסוּף נוֹפֵל בְּיַד בָּנוּ" וְכוּ'.

נט.

(ח"ב לח)

לְפַעֲמִים הַצַּדִּיק נוֹסֵעַ עַל הַמְדִינָה וּמֵאִיר לְהַתְלַמִּידִים, כִּי לְפַעֲמִים אֹרֹז גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, עַד שְׁאִי־אֶפְשָׁר לְהַקְטִין לְקַבֵּל מִן הַגָּדוֹל בְּמִקוֹמוֹ, מִחֲמַת רְבוּי־הָאֹר' הַגָּדוֹל מְאֹד, וּמִכֶּרַח הַגָּדוֹל לְהוֹרִיד וּלְהַכְנִיעַ עֲצָמוֹ אֶצֶל הַקָּטָן וְלִילֹךְ אַחֲרָיו, כְּדֵי שְׁעַל־יְדִיזָה יִתְמַעֵט וַיִּתְגַּשֵּׁם הָאֹר קֶצֶת, כְּדֵי שְׂיוּכַל הַקָּטָן לְקַבֵּלוֹ.

נִמְצָא: כִּשְׁהַגָּדוֹל צָרִיךְ לִילֹךְ לְהַקְטִין, זֶהוּ מִגְדֵּל עֵצִים מֵעֲלֵתוֹ מְאֹד. (עי' לְקוּטִי־הַלְכוֹת, שַׁבָּת ו, כ"א).

ו'מִשְׁה־רַבְּנוּ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם', הִיא גָּדוֹל בְּמַעֲלָה כָּל־כֶּה, עַד שְׁאֶפְלוּ לְפָנָי גָּדוֹלִים הִיא צָרִיךְ לְהַקְטִין עֲצָמוֹ וּלְהִרְאוֹת הַכְּנָעָה נִגְדָּם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר יב, ג): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם" וכו'.

הֵינּוּ: אֶהְיֶה־עֲלֵי־פִי שֶׁגַם הֵם הֵיוּ גָדוֹלִים מְאֹד, כְּגוֹן 'יְהוֹשֻׁעַ' ו'אַהֲרֹן' - עִם־כָּל־זֶה הִיא 'מִשְׁה־רַבְּנוּ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם' בְּמַעֲלָה גָדוֹלָה וְעֲצוּמָה מְאֹד, עַד שֶׁהִכְרַח לְהַקְטִין עֲצָמוֹ וּלְהַכְנִיעַ עֲצָמוֹ נִגְדָּם, כְּדֵי שְׂיוּכְלוּ לְקַבֵּל אֹרֹז.

ס.

(שַׁבְּחֵי־הַר"ן כ"ב כ"ג)

ב'מִדַּת עֲנָוָה הַתְּפָאָר עֲצָמוֹ (רַבְּנוּ ז"ל) מְאֹד: "שֶׁהוּא עָנָו בְּתַכְלִית הָעֲנָוָה!"

וְאָמַר: "שְׂאִין מִי שֶׁזֹּכֵחַ ל'עֲנָוָה' בְּאֵמֶת, כִּי־אִם מִי שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה זֹאת שֶׁיְכוּל לֹאמַר עַל־עֲצָמוֹ שֶׁהוּא 'עָנָו', כְּמוֹ 'מִשְׁה־רַבְּנוּ עָלְיוֹ־הַשְּׁלוֹם' שֶׁכְּתוּב עַל־עֲצָמוֹ (בַּמִּדְבָּר יב, ג): "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם" וכו'.

וּכְמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ בְּדַבְּרֵי רַז"ל (סוֹטָה מ"ט): "שֶׁאָמַר רַב יוֹסֵף, אֵל תִּתְּנֵי עֲנָוָה דְּאִיכָּא אָנָּא" (אֵל תֹּאמַר שֶׁבְּטִלָּה הָעֲנָוָה כִּי אֲנִי עֲנֹוֹתוֹ).

וְהוּא (רַבְּנוּ ז"ל), הִיא בְּבַחֲיָנָה זֹאת, וְהַתְּפָאָר עֲצָמוֹ בְּעֵצָם מֵעֲלֵתוֹ בְּמִדַּת עֲנָוָה בְּתַכְלִית הַבְּטוּל לְגַמְרֵי.

וְאָמַר: שֶׁהוּא 'עָנָו' בְּתַכְלִית הָעֲנִיּוּת' בְּכָל הָאִיבָרִים. כִּי יֵשׁ אֶחָד שֶׁהוּא עָנָו וְאִין הָעֲנָוָה בְּלֵב, וַיֵּשׁ שֶׁהוּא עָנָו וְאִין הָעֲנָוָה מִזֵּיעַ בְּאִיזָה אִיבָר, אֲבָל אֶצֶל הָעֲנָוָה בְּתַכְלִית בְּכָל הָאִיבָרִים, כִּי לְבוֹ וְכָל אִיבָרָיו הֵם בְּתַכְלִית הַבְּטוּל.

ס"א.

(חֲזִי־מֹהַר"ן לח)

אָמַר: שְׂאִין הַדָּבָר כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים קֶצֶת בְּנֵי אָדָם: "שֶׁהַצַּדִּיק שֶׁמְכַנִּיעַ אֶת־עֲצָמוֹ בְּפָנָי חֲבֵרוֹ, מִן־הַסֵּתֶם חֲבֵרוֹ גָּדוֹל מִמֶּנּוּ - כִּי מִפְּנֵי מָה אֵינוֹ בְּהַפּוֹד? - אֶלֶּא חֲבֵרוֹ בּוֹדָאֵי גָדוֹל מִמֶּנּוּ!" - כֶּךָ אוֹמְרִים קֶצֶת.

אֲבָל הָאֵמֶת אֵינוֹ כֵּן - כִּי יְכוּל לְהִיזוֹת שֶׁהוּא 'עָנָו' יוֹתֵר, וְהַצַּדִּיק הַשֵּׁנִי יֵשׁ לוֹ 'עֲזוּת' יוֹתֵר, עַל־כֵּן יְכוּל לְהִיזוֹת: שֶׁזֶה שֶׁנִּכְנַע לְפָנָי חֲבֵרוֹ, גָּדוֹל הַרְבֵּה יוֹתֵר, מִזֶּה שֶׁהוּא נִכְנַע כְּנִגְדּוֹ.

וְאָמַר: "שֶׁבְּאֵמֶת אִם הִיא הָעוֹלָם מִתְּנַהֵג בְּאֵמֶת כַּסֵּדֵר כְּרָאוּי, בּוֹדָאֵי הִיא רְאוּי לְהִיזוֹת כֶּךָ, שֶׁהַקָּטָן יִתְבַטֵּל תְּמִיד לְפָנָי הַגָּדוֹל מִמֶּנּוּ!" - כִּי כֶּךָ רְאוּי לְהִיזוֹת, כִּי ה'קָטְנוּת' מִתְבַטֵּל לְפָנָי ה'גְּדוּלוּת'.

אֲבָל אִין הָעוֹלָם מִתְּנַהֵג בְּאֵמֶת, כִּי "הָאֵמֶת נִעְדְּרַת" (יִשְׁעִיָּה נ"ט, טו) בְּעוֹנוֹתֵינוּ־הַרְבִּים. וּמִחֲמַת שְׂאִין ה'אֵמֶת' בְּעוֹלָם,

מחמת זה יכול להיות אפלו בין הצדיקים השלמים, שאחד יתבטל לפני השני. ובאמת: זה שמתבטל ונכנע, גדול יותר מן השני.

ואז שמעתי מפיו הקדוש התורה (לקוטי- מוהר"ן ח"א קלה) **על פסוק** (תהלים עה, ג): **"כי אקה מועד, אני מישרים אשפט"** - ששם מדבר מענין ה'קטנות' שנתבטל לפני ה'גדלות'.

סב.

(חיי-מוהר"ן רסט)

אמר: אני ענו' מפל המפרסמים, כי כל- אחד יש לו עבודתו, ואני ענו' - הינו: כי אינם נחשבים אצלי כלל, כי מדת ענוה' היא לבלי להחזיק עצמו לשום דבר, ולהיות בעיניו אין ואפס, ומאחר שאינם נחשבים אצלי כלל, נמצא שאני ענו' שלהם.

פרוש: שמפל המפרסמים, 'אני הענו', שזה עושה זאת וזה זאת, ואני איני מחזיק מהם כלל, נמצא: שבצרוף כלם יש לי 'מדת הענוה' ביניהם. אך את מי אני מחזיק יותר לאין, את-עצמי, או אותם וכו' - ואף-על-פי-כן הנראה, שאת-עצמו הוא מחזיק יותר לאין ואפס.

וכן ב'משה רבנו עליו השלום', אינו מישב אצלי מה שכתוב בו (במדבר יב, ג): שהיה "ענו מאד מפל האדם", איך שיהי זאת, מאחר שכלם היו תלמידיו איך היה ענו' בנגדם!?

אך צריך להיות גם-כן כנ"ל, שהיה "ענו מפל האדם" - שהיה לו 'מדת הענוה' של כל האדם. הינו: שאצלו היתה ה'ענוה' של כלם, כי כלם היו אצלו בחינת 'ענוה' בבחינת 'אין ואפס', אך את-עצמו היה

מחזיק יותר לאין ואפס', יותר מבחינת 'אין ואפס' שהיה מחזיק אותם. והבן היטב.

ואמר המעתיק (הרב מטשעהרין זצ"ל): נראה לעניות-דעתי דרצונו לומר: כי השיג כל-כך בגדלת הבורא-יתברך, עד אשר העבודה של כל אדם היה אצלו בבחינת אין ואפס נגד גדלתו יתברך. והוא בעצמו אף-על-פי שהיה רבן של כל ישראל כי השיג יותר מכלם, אף-על-פי-כן היה מחזיק את עצמו לאין ואפס יותר מכלם.

כי דיקא על-ידי שהיתה השגתו גבוהה כל-כך, על-ידי-זה השיג: שכפי מדרגתו והשגתו, אין עבודתו נחשבת כלום ביותר, נגד גדלתו יתברך].

סג.

(חיי-מוהר"ן תצו)

פעם-אחת היו מדברים לפניו בענין 'גדלות' - ענה ואמר: "מה אתם צריכין לדבר מגדלות, הלא אני אין לי גדלות!"

כלומר: ואתם איך יעלה על דעתכם שיהיה לכם איזה גדלות, מאחר שאפלו אני, אין לי גדלות.

כי כבר התפאר עצמו רבנו ז"ל בזה (עין שבחי-הר"ן כב"כ המובא לעיל): "שהוא יכול לומר על-עצמו שאין לו גדלות, שזה עקר תכלית שלמות הענוה".

כמו בחינת משה רבנו שכתב על-עצמו (במדבר יב, ג): "והאיש משה ענו מאד", וכמובא בגמרא (סוטה מט:): "שאמר רב יוסף: אל תתני ענוה דאיכא אנא".

סד.

(ספורי-מעשיות, מעשה ו ממלך ענו)

והמלך, מחמת שהיה "ענו מאד" (במדבר יב, ג), ו"במקום גדלתו שם ענותנותו" (מגלה לא), כי כן דרך הענו: שבכל

מה שמשבחין ומגדלין אותו יותר, נעשה קטן וענו יותר.

ומחמת גדל השבח של החכם, ששבח וגדל את המלך, בא המלך בעניות וקטנות מאד - עד שנעשה אין ממש. ולא היה יכול להתאפק, והשליך את ה'זילוף', לראות את אותו החכם, מי הוא זה שהוא יודע ומבין כל זאת. ונתגלה פניו, וראה אותו החכם, והביא ה'פאטרעט' [תמונה] שלו אל המלך.

וכו'. וגם יש חלומות ברורים, כמו שכתוב (במדבר יב, ו): "בחלום אדבר בו".

ומי שיש לו זה ה'חן הנ"ל - חלומותיו צודקים בודאי, אלא שאפלו כששומע חלום מאחר שמספר לו, אזי נופל התבן והפסלת מן החלום, ועל-ידי-זה שומע רק החלום המברר, ויכול לפתר החלום ולידע העתידות מהם.

"ותמנת ה' יביט" (במדבר יב, ח)

סז.

(ח"א כא, ו)

כתיב בזה (במשה רבנו - במדבר יב, ח): "ותמנת ה' יביט", בחינת 'עינים' (נמצא להלן באריכות).

סח.

(ח"א ריב)

על-ידי 'מחאת כף אל כף' בשעת התפלה, מביטין בתמונת ה', הינו: 'דמיונות' שאנו מדמין אותו רחום וחנון, ושאר פנויים ודמיונות - כל אלו ה'דמיונות' גלו ה'נביאים'.

ו'נביאים' - זה בחינת דבור התפלה, כמו "ניב שפתים" (ישעיה נז, יט). וה'כפיים' - הם 'יד הנביאים'.

וכשאנו מדברים בשפתינו ה'תמונות' וה'דמיונות', ומחאין בכפיים - אזי נתקיים (הושע יב, יא): "ביד הנביאים אדמה" - ונתקיים (במדבר יב, ח): "ותמנת ה' יביט".

סה.

(לקוטי-הלכות, שבת ז, לג)

על-כן הזהיר (דברים כד, ט): "לזכר מעשה מרים" - להורות: שאח-על-פי שהיו צדיקים נוראים - אח-על-פי-כן שגו בזה 'אהרן ומרים', שהרהרו אחר 'משה'.

מכל-שכן שאסור לשאר העם, להרהר חס-ושלום אחרי 'צדיק' האמת, אח-על-פי ששומעים מצדיקים איזה קשיא עליו. מכל-שכן וכו'.

"בחלום אדבר בו" (במדבר יב, ו)

סו.

(שיחות-הר"ן רסב)

יש 'חן', שמי שיכול להשתמש בזה, יכול לעשות 'שאלת חלום' ולידע עתידות על-ידי החלומות.

כי בכל ה'חלומות' בודאי יש בהם עתידות, רק שיש בהן כמה פסלת ותבן, כמו שאמרו רז"ל (ברכות נה.): "כשם שאי אפשר לבר בלא תבן, כך אין חלום"

(תהלים כט, ט): "כלו אמר כבוד, הפך של תפלים שבעת ימים".

ומרים, שפגמה בכבוד משה, שהוא בחינת שפע אלקי, ופגמה בבחינת "שבעת הנרות" - פי הוא היה ענו' שפלו וסבלו, ולא חרה אפו על בזיונו, בחינת 'חטם'; וכתוב בה (במדבר שם, ח): "פה אל פה אדבר בו" - בחינת 'פה'; וכתוב בה (שם): "ותמנת ה' יביט" - בחינת 'עינים'; וכתוב בה (במדבר שם, ז): "בכל ביתי נאמן הוא" - בחינת 'אדניך', בחינת (משלי יא, יג): "נאמן רוח מכסה דבר".

בשביל-זה נצטרעה, דא סגירו דנהורא עלאה" (זהר תזריע מטז), הינו: 'אורי-הפנים' הנ"ל, וכתוב בה (במדבר שם, טז): "תפגור מחוץ למחנה שבעת ימים".

וזה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - פי על-ידי סגירו דנהורא-עלאה" היא בבחינת 'מת', כי "מצרע חשוב כמת" (גדרים סד):.

"אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'בוס' - שעל-ידי ה'בוס', "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב, משפטים ק).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו: שאין לו 'בת-זוג', פי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל "חצי בשרו" ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהרנ"ת ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתיבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם, פי עכשו מקרה להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם; כי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת-זוג, מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

"ותדבר מרים ואהרן במשה וכו' - והאיש משה ענו מאד - לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא - פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות ותמנת ה' יביט ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה - אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו - ויאמר ה' אל משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תפגור מחוץ למחנה ואחר ותאסף" (במדבר יב, א-ג-ד-ח-יב-יד)

סט.

(ח"א כא, ו)

וזה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו" - "בפניו" דיקא, פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה להקים שם אחיו המת ואינו רוצה ליבם אותה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן אורי-הפנים.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - ובזה ה'רק' נראה לפעמים 'פני המת' דיקא, ובזה ה'רק' הוא נכלם, ועקר הבוששה הוא בפנים, וזה על "שלא רצה להקים שם אחיו המת" (דברים שם, ז).

וזה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים", בחינת "שבעה עננים" (רש"י במדבר י, לד; ספרי בהעלותך כה), שעל-ידם מאיר "פני המנורה" (עין לעיל על בפסוק ה, ב): "בהעלתך את הנרת; ובפסוק י, לד): "וענן ה' עליהם יומם". והוא "לא רצה להקים שם אחיו המת" - על-בן: "וירקה בפניו", והינו: 'בשת-פנים'.

וזה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת

זָהוּ שֶׁפָּרַשׁ רַבֵּנוּ ז"ל: שֶׁבִקֵּשׁ אֶהְרֹן עַל מַרְיָם שֶׁפָּגְמָה בְּשִׁכְל־הַפְּנִים, שֶׁזָּהוּ הַפָּגֶם שֶׁל הַמֵּת בְּלֹא בָּנִים כַּנִּל: "שֶׁלֹּא תֵהָא נֶעְנֶשֶׁת חֹסֵן-וְשִׁלּוּם בְּעֵנֶשׁ הַיְבוּס".

זָהוּ: "אֵל נָא תְהִי כַּמֵּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ" - שֶׁלֹּא תִהְיֶה כַּמֵּת בְּלֹא בָּנִים, אֲשֶׁר מְכַרְחַ לְצֵאת שְׁנֵית בְּגִלְגּוּל מִרְחֹם אִמּוֹ, הֵינּוּ שֶׁאֲשֵׁתוֹ נִעְשִׂית לֹו אִם, אֲשֶׁר מִחֲמַת זֶה "וַיֹּאכֵל חֲצִי בָשָׂרוֹ" - הֵינּוּ: "חֲצִי גּוֹפוֹ" נֹאכֵל, שֶׁאֵין לֹו 'בַּת־זוּג', שֶׁהִיא "חֲצִי בָשָׂרוֹ" פְּלֶג גּוֹפוֹ].

[חֲיֵי-מוֹהַר"ן טז: מַה שֶׁכָּתַב שָׁם (בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כ"א) בְּעֵינֵי מַרְיָם שֶׁפָּגְמָה בְּכַבּוֹד מִשָּׁה, וְאֶהְרֹן בִּקֵּשׁ (בַּמִּדְבָּר יב, יב): "אֵל נָא זְכוּ בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ" - שֶׁזֶה בַּחֲנִינָת עֵנֶשׁ הַיְבוּס, עֵינֵי-שָׁם - יֵשׁ בְּזֶה 'נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת' - כִּי רַמַּז בְּזֶה עַל בֵּיתוֹ מַרְיָם ז"ל, שֶׁהִיָּתָה כְּלֵתוֹ שֶׁל הָרֵב ר' לִיבוּשׁ מוֹאֲלֻטְשִׁיִּסְק זצ"ל, שֶׁנִּסְעַ לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל עִם כָּל בָּנָיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִסְעָה גַם בֵּיתוֹ לְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל, וְכַמָּה שָׁנִים אַחֵר פְּטִירַת רַבֵּנוּ ז"ל נִתְיַבְּמָה שָׁם].

וְדוּד'. כִּי ה'צִעֲקָה' - בַּחֲנִינָת (מִשְׁלֵי א, כ): "חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה". וְב'מַחְשָׁבָה' - בַּחֲנִינָת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ז, ב): "חֲמוּקֵי יִרְכִיב".

ב'מִשָּׁה' כְּתִיב (שְׁמוֹת ה, ח; יז, ד; בַּמִּדְבָּר יב, יג): "וַיִּצְעַק מִשָּׁה", וְכְתִיב (דְּבָרִים ל"א, א): "וַיִּלְךָ וַיְדַבֵּר" וְכו', כְּלוּמַר: שֶׁהִיא מְקַהֵל קַהְלוֹת בְּרַבִּים, זָה בַּחֲנִינָת: "חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה".

וְב'דָּוִד' כְּתִיב (תְּהִלִּים סח, כז): "בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹקִים", וְהוּא גַם-כֵּן: "חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה".

"אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ" (בַּמִּדְבָּר יב, יג)

עב.

(ח"א קה)

"יֵשׁ אֵצֶל הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ, רְחֻמִּים-פְּשׁוּטִים וְרְחֻמִּים-גְּדוּלִים - רְחֻמִּים-פְּשׁוּטִים דְּזַעִיר-אֲנָפִין, וְרְחֻמִּים-גְּדוּלִים דְּעֵתִיקָא-סְתִימָא" (זֵהר נְשֵׂא אֲדָרָא-רַבָּא קל"ז).

וְאֲנִי מְעוֹרְרִים רְחֻמִּים אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ: שֶׁבְּאֵלוֹ ה'רְחֻמִּים, יַעֲזִיר בְּעֵצְמוֹ אֶת ה'רְחֻמִּים-הַגְּדוּלִים שֶׁאֵין אָנּוּ יְכוּלִים לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם, רַק הוּא בְּעֵצְמוֹ יִתְבָּרַךְ צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל עַל-זֶה.

דְּהֵינּוּ: שֶׁבְּרְחֻמֵי-הַפְּשׁוּטִים שֶׁאֲנִי מְעוֹרְרִים - עַל-יְדֵי אֵלוֹ ה'רְחֻמִּים, יִרְחַם עָלֵינוּ וַיַּעֲזִיר בָּהֶם ה'רְחֻמִּים-הַגְּדוּלִים שֶׁלּוֹ, שֶׁהֵם רְחֻמִּים-גְּדוּלִים דְּעֵתִיקָא-סְתִימָא - וּמִשָּׁם יִהְיֶה לָנוּ יְשׁוּעָה בּוֹדָאִי. (עֵין לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, 'עֲרוּבֵי-תְחוּמֵי' ג).

זָהוּ פְרוּשׁ הַפְּסוּק (בַּמִּדְבָּר יב, יג): "אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ" (בַּמִּדְבָּר יב, יג) - לְכַאוּרָה תְמוּנָה מְאֹד כְּפֹל תַּבַּת "נָא"!

"פֶּה אֵל פֶּה אֲדָבֵר בּוֹ" (בַּמִּדְבָּר יב, ח)

ע.

(ח"א קה; ח"ב צה; ח"ב צט; חֲיֵי-מוֹהַר"ן תלט; פּוֹכְבֵי-אוֹר, אֲנִשְׁיֵי-מוֹהַר"ן ח"א ד)

הַעֲנִין: לְדַבֵּר עִם הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוֹ. וְהַעֲנִין: לְהִיּוֹת עִם הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ בַּתְּפִלָּה פְּנִים-בְּפְנִים.

נִמְצְאִים ב'פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא, בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת לג, יא): "וְדַבֵּר ה' אֶל מִשָּׁה פְּנִים אֶל פְּנִים, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוֹ".

"וַיִּצְעַק מִשָּׁה אֶל ה'" (בַּמִּדְבָּר יב, יג)

עא.

(ח"א עה)

בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה, יֵשׁ שְׁנֵי גּוֹנִים: 'מַחְשָׁבָה' ו'צִעֲקָה'. וְהוּא בַּחֲנִינָת 'מִשָּׁה'

אֲךָ עֲתָה מְבֹאֵר הַיֵּטֵב: שִׁמְשֵׁה־רַבְּנוּ עֲלֵיו־
הַשְּׁלוֹם' בְּקֶשׁ זֹאת מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ:
שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל יִתְפַּלֵּל וַיִּבְקֶשׁ
מֵעֲצָמוֹ שִׁירְפָא אוֹתָהּ!

וְעֲתָה מַה מְתוֹק מְדַבֵּשׁ הַתְּכַת הַמְקַרָּא
הַזֶּה. וְזֶהוּ: "אֵל נָא" - הֵינּוּ:
שֶׁהַתְּפִלָּל לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ וְאָמַר לוֹ: "אֵל" -
"נָא" וּבִקֵּשׁ וְהַתְּפִלָּל בְּעֲצָמָה מְלִפְנֵיהֶ:
"רְפָא נָא לָהּ".

עג.

(ח"א קעד)

"בְּשֵׁה־דִינִין' חֲסִי־שְׁלוֹם גּוֹבְרִים עַל
הָאָדָם, אֵין לְהַמְתַּפְּלֵל
עֲבוּרוֹ לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ, שְׁלֵא יִתְגַּבְּרוּ הַדִּינִין
חֲסִי־שְׁלוֹם" (זֶהר נח סט:).

וּכְמוֹ דְאִיתָא (שְׁעֵר־הַפְּסוּקִים בְּרֵאשִׁית; לְקוּטִי־
תּוֹרָה לְהַאֲרִיז' ל בְּרֵאשִׁית): "שִׁנְח' לֹא

קָרָא לוֹ אָבִיו שֵׁם בְּעֵת לְדָתוֹ [רק כְּשֶׁהִגְדִּיל],
מִשּׁוֹם שֶׁהָיָה אֵז הָעוֹלָם בְּדִינִין". וְעַל־כֵּן
לֹא רָצָה אָבִיו לְתַן לוֹ 'שָׁם' - כִּי עַל־יְדֵי
הַשָּׁם' יִהְיֶה נֶפֶר וּמְסִים בֵּין הַמְקַטְרָגִים,
וַיּוֹכְלוּ הַדִּינִים לְהַתְּגַבֵּר עֲלָיו".

וְזֶהוּ כְּשֶׁהַתְּפִלָּל מְשֵׁה־רַבְּנוּ עֲלֵיו־
הַשְּׁלוֹם' עַל 'מְרִים', לֹא הַזְכִּיר שְׁמָהּ,
רַק אָמַר סֵתֵם: "אֵל נָא רְפָא נָא לָהּ" (בַּמִּדְבָּר
יב, יג) - כִּי מִחֲמַת שֶׁהָיוּ הַדִּינִין גּוֹבְרִים עֲלֶיהָ,
לֹא רָצָה לְהַזְכִּיר שְׁמָהּ בְּפִרוּשׁ כַּנִּל.

וְאֵה־עַל־פִּי־כֵן הָעֵלִים שְׁמָהּ בְּרֵמֶז
נִפְלָא בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ - כִּי
"נָא רְפָא", בְּגִימַטְרִיא "מְרִים" יוֹכֵב־ד'
מְכוּן מִמֶּשׁ, הֵינּוּ: שֵׁם הַחֹלָה וְשֵׁם אִמָּהּ,
שֶׁצָּרִיךְ לְהַזְכִּיר עַל הַחֹלָה כְּשֶׁמְתַפְּלִין
עֲלָיו.

הַפְּטֵרַת פְּרַשַׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ

"וַנַּחֵל ה' אֶת יְהוּדָה חֶלְקוֹ עַל אֲדַמַּת הַקֹּדֶשׁ"
(זכריה ב, טז)

א.

(ח"א מד)

כְּשֶׁאָנּוּ מוֹחָאִין בַּהּ אֶל בַּהּ בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה
- עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ בַּח בְּיַדְנוּ לְטַהֵר
'אֹיִר אֶרֶץ הָעַמִּים, וּלְגַרֵּשׁ 'אֹיִר הַטָּמֵא'.

כִּי חוֹזֵר 'אֶרֶץ' תַּחַת 'מְשַׁלַּת הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא', שְׁבִידוֹ לְתַת לְכָל מִי
שִׁירָצָה. וְנִטְהַר אֹיִר הַמְּקוֹם שֶׁמִּתְפַּלֵּל שָׁם
אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵל, וְשׂוֹאֵב הָאֹיִר הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ
בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא: עַל-יְדֵי-זֶה, הַתְּפִלָּה
הִיא ב'אֹיִרָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' (בבא-בבא קמח).

וְזֶה פְּרוּשׁ (הוֹשֵׁעַ יב, יא): "וַיְבַדּוּ הַנְּבִיאִים
אֲדָמָה" - עַל-יְדֵי ה'יָדִים, עַל-יְדֵי
'מְחַאֲת־כַּף, הַדְּבוּרִים נְדַבְּרִים ב'אֲדַמַּת
קֹדֶשׁ" (זכריה ב, טז). "נְבִיאִים" - לְשׁוֹן דְּבוּר'.

"הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים" (זכריה ג, ד)

ב.

(ח"א יד, ה)

ה'פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, עֲדִין רְחוּקִים מִהַקְּדוּשָׁה
מְאֹד, וַיִּכּוֹל לְהִיזוֹת לָהֶם מְנִיעוֹת
רְבוּת, וְצָרִיךְ לָהֶם יְגִיעוֹת רְבוּת כְּדֵי לְהַפְּשִׁיט
מֵהֶם ה'בְּגָדִים צְאִים' שֶׁהִלְבִּישׁוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
"הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים". (זכריה ג, ד)

כִּי אֵלוֹ "הַבְּגָדִים הַצְּאִים", הֵם מוֹנְעִים
אוֹתָם מִלְּחַזֵּר לְקְדוּשַׁת-בְּרוּךְ-הוּא, וְהֵם
מְפַסְּקִים כְּמוֹ נֶהָר הַמְּפַסֵּק, שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְהִלֵּךְ דְּרֹךְ אוֹתוֹ הַנֶּהָר.

וְצָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ מֵהֶם "הַבְּגָדִים הַצְּאִים",
כְּדֵי לְהַסִּיר הַמְּפַסְּקִים וְהַמוֹנְעִים
וְהַמְּסַכִּים הַמְּבַדִּילִים בֵּינָם לְבֵין הַקְּדוּשָׁה.
וְעַל-יְדֵי שֶׁמְפַשֵּׁטִין וּמְשַׁלְּכִין מֵעֲלֵיהֶם
"הַבְּגָדִים הַצְּאִים" - נִתְבַּטְּלִים כָּל הַמְּנִיעוֹת
וְהַמְּסַכִּים הַמְּבַדִּילִים בֵּינָם לְבֵין הַקְּדוּשָׁה.

ג.

(לקוטי-הלכות, ציצית ה, ז)

עַל-יְדֵי הָעֲבֵרוֹת חֲסוֹשׁוּלּוֹם, נַעֲשִׂים
"בְּגָדִים צְאִים" (זכריה ג, ג), חֲסוֹ-
וְשִׁלוֹם. ו"בְּגָדִים צְאִים" זֶה בְּחִינַת רִיחַ-
רַע' שֶׁל הַמַּעֲשִׂים-רָעִים, שֶׁהָרִיחַ נִמְשָׁךְ
בְּהַבְּגָדִים דִּיקָא.

כִּי כְּפִי עֲבוּדָתוֹ שֶׁל אָדָם - כֵּן ה'לְבוּשֵׁינִי'
שְׁלוֹ, לְטוֹב אוֹ לְהַפָּךְ.

וְעַקֵּר הוּא ה'רִיחַ' כִּי לְשַׁעַל-יְדֵי מַעֲשִׂים-
רָעִים חֲסוֹשׁוּלּוֹם, ה'לְבוּשֵׁינִי' שְׁלוֹ
מֵעֲלֵין רִיחַ-רַע, בְּחִינַת "בְּגָדִים צְאִים"
כִּי לְהַפָּךְ עַל-יְדֵי מַצּוֹת צִיצִית' שֶׁהֵם
'תְּקוּוֹת-הַבְּגָדִים' - עַל-יְדֵי-זֶה הַבְּגָדִים וְהַלְבוּשֵׁינִי
מֵעֲלֵין רִיחַ-טוֹב' וְכוּ' וְכוּ'.

ד.

(לקוטי-הלכות, חקות-העפ"ם א)

ה'בְּגָדִים' שֶׁל הָאָדָם, מְרַמְזִין עַל מְדוּתוֹ
שֶׁל הָאָדָם, כְּמוֹ בְּסֵפֶר הָא"ב

(ספר-המדות, בגדים א) - כי ה'מלבושין', הם כפי 'תקון-הברית' של כל אחד, שבזה תלוי כל המדות, כידוע.

עין במאמר (לקוטי-מוהר"ן ח"א) סימן כ"ט: "שעקר תקון הבגדים, שיהיו בבחינת 'בגדים לבנים', כמו שכתוב (קהלת ט, ח): 'בכל עת יהיו בגדיך לבנים' - הוא תלוי ב'תקון-הברית' וכו'".

ועל-כן ישראל משגין במלבושיהם מפל השבעים אמות, ויש להם כמה מצות בהבגדים, כגון ציצית ושעטנ"ז. כי הבגדים של ישראל יקרים מאד, כמו שכתוב (שיר השירים ד, יא): "וריה שלמתוך פריח לבנון". כי עקר 'קדשת ישראל', שהוא 'שמירת-הברית' - תלויים ונפרים בה'בגדים' כנ"ל.

כי 'בגדי ישראל' הם בבחינת "בגדים לבנים" כנ"ל, ועל-כן זכו ישראל ל'תקון-הבגדים', דהינו 'מצות ציצית' שהוא 'תקון-הבגדים', שהוא בבחינת "בגדים לבנים", בבחינת 'טלית לבן'.

הפך 'פגם-הברית' שמשם 'פגם-הבגדים', דהינו: בגדים מלכלכים על-ידי 'בתמים', בבחינת 'דם נדות', שהוא בבחינת "בגדים צואים" (זכריה ג, ג).

כי עקר הענש שנענשין להתלבש ב'בגדים צואים' חסו-שלום, הוא רק על-ידי 'פגם-הברית', כמו שכתוב (זכריה ג, ג): "ויהושע היה לבש בגדים צואים" - וזה היה "על שהיו בניו נשואי נכריות" (סנהדרין צג).

כי 'פגם-הברית' נפר בה'בגדים', בבחינת (ירמיה ב, לד): "גם בכנפיך נמצאו דם,

נפשות אביונים נקיים", שזה בבחינת 'פגם-הברית', שהוא "כאלו שופך דם נקי חסו-ושלום" (נדה יג).

כי "בגדים צואים", שהם בגדים מלכלכים מבתמים ודם נדות, שזהו בבחינת 'טלית אדם', שהוא הפך מ'ציצית', שהוא בבחינת 'טלית לבן' כנ"ל - כי 'טלית אדם' הוא בבחינת 'עשו', כמובא בדברי רבנו (ח"א ח) וכו'.

"ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה" (זכריה ג, ז)

ה.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הפקר ד, ז)

ה'צדיקים' נקראים 'מהלכים', על-שם שהולכים מדרגא לדרגא תמיד, כמו שכתוב (זכריה ג, ז): "ונתתי לך מהלכים בין העמדים" וכו'.

ו.

(לקוטי-הלכות, ענין מדישו)

ה'מלאכים', אין להם 'בחירה', כי נקראים "עומדים" (זכריה ג, ז).

ז.

(לקוטי-הלכות, ערוגי-תחומין ה, ד)

זה ידוע: שהחלוק שבין ה'צדיק' ובין ה'מלאכים', היא ה'בחירה' - שעל-ידי-זה נתעלה אור נשמת הצדיק והשגתו, מאור נשמתם והשגתם של המלאכים והשרפים וכו' - מחמת שנקראים "עומדים" (זכריה ג, ז), ואין להם 'בחירה'.

כי על־ידי תורה ותפלה, שעל־ידיֶהּ מבררין ה'טוב' מן ה'רע', שזה בחינת כל מראה המנורה פנ"ל - על־ידיֶהּ זוכה ל'רוח־חיים', ונשלים כל ה'חסרונות'.

וזהו: "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות, מי אתה הר הגדול לפני זרבבל למישר" וכו'. כי זרבבל היה אז ה'צדיק־הדור', ועמדו פנגדו פמה רשעים לבטלו מעבודתו.

ועל־זה נאמר: "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי" וכו' - שעל־ידי בחינת ה'משכת הרוח־חיים' שממשיך ה'צדיק־הגמור', על־ידיֶהּ יכניע ויפיל כל ה'שונאים'.

בחינת: "מי אתה הר הגדול לפני זרבבל למישר" - שכל המונעים העומדים לפניו פהר, פלם יתבטלו על־ידי בחינת ה'רוח־חיים' הפ"ל.

ט.

(לקוטי־הלכות, ברפת־השחר ה, מז)

וזהו בחינת מראה המנורה של זכריה, שמפטירין ב'פרשת בהעלותך' וב'שבת הנפה', שראה את המנורה וכו' - "ושנים זיתים עליה אחד מימין ואחד משמאל, ואמר מה אלה אדני, ויאמר לו הלא ידעת מה אלה, ויאמר לא ידעתי" (זכריה ד, ה).

הינו: שגם זכריה נתקשה על עסק תקון המנורה מאד.

מחמת שראה: ש"שנים זיתים עליה", שהם שני אילנות. "אחד מימין ואחד משמאל" - שהם בחינת אילנא דחי' ו'אילנא דמותא', שהם בחינת סטרא

"ראיתי והנה מנורת זהב פלה וגלה על ראשה, ושבעה נרותיה עליה, שבעה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה - ושנים זיתים עליה אחד מימין הגלה ואחד על שמאלה - ואען ואמר אל המלאך הדבר בי לאמר מה אלה אדני - ויען וכו' לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות - מי אתה הר הגדול לפני זרבבל למישר והוציא את האבן הראשה תשאות חן חן לה" (זכריה ד, ביג־דו)

ת.

(ח"א ח, ח)

וזהו (זכריה ד, ב): "ראיתי והנה מנורת זהב" - היא ה'תורה' ה'נחמדים מזהב" (תהלים יט, א).

"וגלה על ראשה" - פרש רש"י: "מעין" - הוא "המעין היוצא מבית ה" (יואל ד, יח), הוא ה'תפלה'.

"ושבעה נרותיה" - הם ה'נשמות דאתרביאו בגן" (תקוני־זהר ל), ה'נחלקים ל'שבע פתות'.

"שבעה ושבעה מוצקות" - הם מ"ט אורות, שהוא אור הגנוז לעתיד' (רש"י שם בזכריה), בחינת: "עדן עין לא ראתה" (תקוני־זהר פה), שהוא בחינת ה'תפלה' פנ"ל.

"ושנים זיתים עליה" - פרש רש"י: "שני אילנות" - הינו: אילנא דחי' ו'אילנא דמותא', הינו: טוב ורע'.

וזהו: "אחד מימין ואחד משמאל" - "ומשם יפרד" (בראשית ב, י) - שנפרד ה'רע' מה'טוב', זה ל'ימין' וזה ל'שמאל'.

"ואמר אל המלאך מה אלה, ויען וכו' לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי" - הינו: בחינת ה'רוח־חיים'.

דְּקַדְשָׁהּ וְסִטְרָא־אֲחֵרָא שְׂפַנְגֵּדָה -
שְׂמִתְגַּבֵּר בְּכָל פַּעַם דְּעַ' לְעַמַּת טוֹב וְכוּ'.

עַל-כֵּן שָׁאֵל (שָׁם א, ט; ב, ב): "מָה אֵלֶּה"
שְׁתֵּי פְעָמִים - כִּי לֹא הָיָה יָכֹל
לְהַשִּׁיג אִיךָ יְכוּלִין לְכַבֵּשׁ הָרַב כְּזֶה? מֵאַחַר
שֶׁהַסִּטְרָא־אֲחֵרָא מִתְגַּבֵּר כְּנֶגֶד כָּל אָדָם כָּל-
כַּף כָּל-כַּף בְּכָל פַּעַם.

וְהַשִּׁיב לוֹ הַמְּלָאךָ (שָׁם פְּסוּקוֹ): "לֹא בַחִיל
וְלֹא בַכַּח, כִּי אִם בְּרוּחַ אֱמֶר ה'!
צְבָאוֹת" - בְּחִינַת רְצוֹן שְׁנִקְרָא "רוּחַ ה'
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יחזקאל כ, לב): "הָעֹלָה עַל
רוּחָכֶם".

הֵינֵנו: עַל-יְדֵי 'תִּקְוָה הַרְצוֹן־דְּקַדְשָׁהּ'
הַנְּמָשֵׁךְ מִ"רוּחַ ה'" עַל-יְדֵי הַצְּדִיקִי-
אֲמַת' בְּחִינַת 'מִשָּׁה' - עַל-יְדֵי־זֶה יִתְגַּבֵּר כָּל
אֶחָד, "לֹא בַחִיל וְלֹא בַכַּח", כִּי אִם עַל-יְדֵי
'תִּקְוָה הַרְצוֹן וְכוּ' וְכַ"ל.

וְזֶהוּ (זְכָרְיָה ד, ז - שָׁם בְּהַפְטָרָה): "מִי אַתָּה הָרַב
הַגָּדוֹל לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישָׁר" -
שְׂאֵפְלוֹ הַ"הָר הַגָּדוֹל", שֶׁהוּא בְּחִינַת
'הַשּׁוֹנְאִים וְהַמּוֹנְעִים הַגָּדוֹלִים' (וְכַעֵין שְׁפָרַשׁ
רש"י שָׁם).

"לִפְנֵי זָרְבָבֶל לְמִישָׁר" - כִּי כָּלֵם יִתְבַּטְּלוּ
לִפְנֵי הַצְּדִיק־הָאֲמַת', בְּחִינַת
"זָרְבָבֶל שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ" (תַּנְחוּמָא תוֹלְדוֹת
יד), עַל-יְדֵי 'תִּקְוָה־הַרְצוֹן' שִׁיאִיר בְּיִשְׂרָאֵל,
וְכַ"ל. (עֵינ־שָׁם בְּפָנִים בְּאִרְיִכוֹת בְּעֵינֵי קַדְשֵׁי נְרוֹת
הַמְּנֹרָה).

י

(לְקוּטִי־הַלְכוּת, קָרִיאת־שִׁמְעָה, יט)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפְסוּק (בַּמִּדְבָּר ח, ב):
"בַּהֲעֹלְתָךְ אֶת הַיְנֹרֹת".

לקוטי תפלות

פרשת בהעלותך

מפתח התפלות

[ו] "שִׂאֵהוּ בְּחִיקָה כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" - שְׂנֹזְפָה לְמִנְהִיג אֲמַתִּי, שִׁיטְגִיחַ עָלֵינוּ וְיִשָּׂא אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיִּנֹּק" (לקוטי-תפלות ח"א יג).

[ז] "שִׂאֵהוּ בְּחִיקָה כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" - שְׂנֹזְפָה לְמִנְהִיג־אֲמַת - שִׁינְהִיג אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" (לקוטי-תפלות ח"א יח).

[ח] "שִׂאֵהוּ בְּחִיקָה כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" - שְׂנֹזְפָה לְמִנְהִיג רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם - שִׁיִּשָּׂא אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" (לקוטי-תפלות ח"א פא).

[ט] "שִׂאֵהוּ בְּחִיקָה כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" - שְׂתַחֲוֹס וְתַחֲמַל עָלֵינוּ, בְּזָכוֹת הַצְּדִיקִי-אֲמַת שְׂסַבְּלוּ יִסּוּרִים רַבִּים וְגִדּוּלִים בְּשִׁבְלֵנוּ, וְהִיוּ נוֹשָׂאִים אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיִּנֹּק", וְהַצִּילָנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרִים (תפלות-ותחנונים ח"א כה).

[י] "וְתַנַּח עֲלֵהֶם הַרוּחַ וְהִמָּה בְּכַתְּבִים" - שְׂנֹזְפָה שִׁיְהִיוּ נִסְמָכִים מִנְהִיגִים וְרַבָּנִים הַגּוֹנִים, וְעַל-דִּי־זֶה יִתְחַזַּק כְּתָב־יְדֵינוּ (לקוטי-תפלות ח"א סא).

[יא] "אֲלֹדֵד וּמִיָּדָד מִתְנַבְּאִים בְּמַחְנָה, אֲדוֹנֵי מִשָּׁה כְּלָאִם"; "הַטַּל עָלֵיהֶם צְרִכֵי-צַבוּר, וְהֵם כְּלָאִם

[א] "בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרוֹת, אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאִירוּ שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת", "צְרִיךְ לְהַדְלִיק עַד שֶׁתִּהְיֶה שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאֵלֶיהָ" - שְׂנֹזְפָה לְקַדְשֵׁת 'שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת', וְשְׂנֹזְפָה עַל-דִּי־זֶה ל'אור המְקִיפִים הַקְּדוּשִׁים', 'שִׁפַּע רוּח־הַקְּדוּשָׁה'; וְשִׁיְתַלְהֵב לְבָנוּ בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוּל, וְשִׁתִּהֵא שְׁלֵהֶבֶת לְבָנוּ עוֹלָה תְּמִיד מֵאֵלֶיהָ (לקוטי-תפלות ח"א כא).

[ב] "לֹא כֵן עֲבָדֵי מִשָּׁה, בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא. פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וְגו', וְתִמְנַת ה' יִבִּיט" - שְׂנֹזְפָה לְקַדְשֵׁת 'שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת', וְשְׂנֹזְפָה ל'הָאָרֶץ וְהַתְּנוּצָצוֹת דְּקֻדְשָׁה' מְקַדְשֵׁת 'מִשָּׁה-רַבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם' (תפלות-ותחנונים, הַשְּׂמֵטָה וְהַמִּשְׁךָ ל'לקוטי-תפלות ח"א כא הנ"ל).

[ג] "עַל פִּי ה' יַחֲנוּ, וְעַל פִּי ה' יִסְעוּ" - שְׂנֹזְפָה לִידְעַע אֵיךְ לְהַתְּנַחַג בְּעַנְיָנוּ 'נִסְיָנוֹת לְדַרְכֵיכִים'; וְשִׁכַּל נִסְיָנוֹתָנוּ יִהְיוּ עַל פִּי ה', כְּמוֹ הַנִּסְיָנוֹת שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר (לקוטי-תפלות ח"א מ).

[ד] "שִׁטּוֹ הָעַם וְלִקְטוּ", "בְּשִׁטּוֹתָא" - שְׂנֹזְפָה לְהַנְצִיל מִתְּאוֹת־מְמוֹן, וְלְהַנְצִיל מִטְּרֹדֶת הַפְּרָנְסָה, וּמִלְרֹדֶף אַחֲרֵי הָעוֹלָם-הַזֶּה (לקוטי-תפלות ח"א ל).

[ה] "שִׂאֵהוּ בְּחִיקָה כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" - שְׂנֹזְפָה לְמִנְהִיגֵי רוּעֵי-יִשְׂרָאֵל, צְדִיקֵי-אֲמַת, שִׁיִּשָּׂאוּ אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנֹּק" (לקוטי-תפלות ח"א ד).

מאליהם - שְׁנֹזֶפֶה לְהִנְצֵל מִ'הַתְּמוֹנוֹת' וְ'צָרְכֵי-צְבוֹר' (לקוטי תפלות ח"ב א).

[יב] **"וְהָאִישׁ מִשֵּׁה עֲנֹו מְאֹד, מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה"** - שְׁנֹזֶפֶה לְהַתְּנוֹדוֹת וְדוּי-דְבָרִים לְפָנָי הַצְּדִיק-הָאֵמֶת, שֶׁהוּא "עֲנִיו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה" - וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּכְפֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ (לקוטי תפלות ח"א ד).

[יג] **"וְהָאִישׁ מִשֵּׁה עֲנֹו מְאֹד, מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה"** - שְׁנֹזֶפֶה לְהַעֲנוּה שֶׁל מִשֵּׁה רַבְּנוּ עַל-יְדֵי-הַשָּׁלוֹם (לקוטי תפלות ח"א צט).

[יד] **"וְהָאִישׁ מִשֵּׁה עֲנֹו מְאֹד, מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה"** - שְׁנֹזֶפֶה לְעֲנוּה אֵמֶתִית שֶׁל מִשֵּׁה רַבְּנוּ עַל-יְדֵי-הַשָּׁלוֹם (לקוטי תפלות ח"ב כ).

[טו] **"וְהָאִישׁ מִשֵּׁה עֲנֹו מְאֹד, מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה"** - שְׁנֹזֶפֶה לְפִלֵּס דְרָכֵנוּ וְלַדְעַת

אִיךָ לְהַתְּנַהֵג בְּעֲנִין 'עֲזוֹת דְּקֻדְשָׁה' וְ'עֲנוּה אֵמֶתִית' (תפלות וְתַחֲנוּנִים ח"א כ).

[טז] **"וְתִדְבֹר מֵרִים וְאֶהְרֵן בְּמִשֵּׁה וְגו'.** וְהָאִישׁ מִשֵּׁה עֲנֹו מְאֹד, מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה" - שְׁנֹזֶפֶה לְהִנְצֵל מִעֲוֹן 'לְשׁוֹן-הָרַע'; וְשֵׁה-צְדִיקֵי-אֵמֶת' יִהְיוּ כַּל-כָּף גְּדוֹלִים וְחֲזָקִים וְשָׁלְמִים בְּמִדַּת הָעֲנוּה, שֶׁפָּגַם לְשׁוֹן-הָרַע' לֹא יִזְיַק לְעֲנוּתֵנוּתָם, כְּמוֹ 'מִשֵּׁה רַבְּנוּ' שֶׁלֹּא הִזִּיק לוֹ בְּשִׂדְדוֹ עַל-יְדֵי 'לְשׁוֹן-הָרַע'; וְשְׁנֹזֶפֶה גַם-כֵּן לְהִיוֹת עֲנִוִים בְּאֵמֶת (תפלות וְתַחֲנוּנִים ח"א לג).

[יז] **"וְתִמְנַת ה' יִבִּיט"** - שְׁנֹזֶפֶה לְהִבִּיט בְּתִמְנוֹת ה', שֶׁהוּא אוֹתִיוֹת הַתְּפִלָּה וְכו', עַל-יְדֵי שְׁנֹזֶפֶה לְ'הַמְחִאת-כַּפִּים' בְּשִׁיעַת הַתְּפִלָּה (לקוטי תפלות ח"א קלה).

רַק כָּל דְּבוּרֵי יִהְיוּ דְבָרֵי אֵמֶת תָּמִיד בְּקֻדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, וְאִזְכָּה לְקַדֵּשׁ אֶת פִּי, בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה וּבְכָל מִינֵי דְבוּרִים הַמְּקַדְּשִׁין אֶת הַפֶּה.

וְתִזְכְּנֵי לְקַדֵּשׁ אֶת עֵינַי, וְתַעֲזְרֵנִי לְהַעֲצִים אֶת עֵינַי מִרְאוֹת בְּרַע, וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרֵי שְׁלֹא יִהְיֶה לִי שׁוֹם הַסְּתַפְלוֹת עַל שׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם-הַזֶּה כָּלֵל.

וּבְפָרְטֵי תַעֲזְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַמְלִטֵנִי, שְׁלֹא אֶסְתַּכַּל חֲסוֹשְׁלוֹם עַל שׁוֹם דְּבַר הַמְּכִיא לִידֵי הַרְהוּר חֲסוֹשְׁלוֹם.

חֹוֹם וְחֲנִנִי וְרַחֵם עָלַי וְהַצִּילֵנִי, וּמְלִט נַפְשִׁי מֵעַתָּה מִפָּגַם הַרְאוֹת, וְלֹא אֲתוּר אַחַר לְבָבִי וְאַחַר עֵינַי, "הַעֲבֹר עֵינַי מִרְאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכֵיךָ חַיִּינִי".

[א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כֵּא

(על-פי לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א כֵּא, עֵתִיקָא טְמִיר וְסִתִּים)

"בְּהַעֲלֵתְךָ אֶת הַנְּרוֹת, אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה

יֵאִירוּ שִׁבְעַת הַנְּרוֹת" (במדבר ח, ב)

"צָרִיךְ לְהַדְלִיק עַד שֶׁתֵּהָא שְׁלֵהֶבַת עוֹלָה מֵאֲלִיָּה"

(רש"י: שְׁבַת כֵּא)

שְׁנֹזֶפֶה לְקַדְּשׁוֹת 'שִׁבְעַת הַנְּרוֹת' - וְשְׁנֹזֶפֶה עַל-יְדֵי-זֶה לְ'אוֹר הַמְּקִיפִים הַקְּדוּשִׁים', 'שִׁפְעֵ רֹחַ-הַקְּדוּשָׁה' - וְשִׁיתְלַהֵב לָבְנוּ בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוֹל, וְשִׁתְהָא שְׁלֵהֶבַת לָבְנוּ עוֹלָה תָּמִיד מֵאֲלִיָּה

וּבְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֹא רַחֲמִים, שֶׁתְּרַחֵם עָלֵינוּ, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ מִהָרָה, שְׁנִתְחִיל מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת "שִׁבְעַת הַנְּרוֹת הַמְּאִירִין אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה", שֶׁהֵם: הָעֵינַיִם, וְהָאָזְנַיִם, וְהַפֶּה, וְהַחֲטָם.

וְתִזְכְּנֵי לְקַדֵּשׁ אֶת פִּי, שְׁלֹא יֵצֵא דְבַר שֶׁקָּר מִפִּי לְעוֹלָם, וְלֹא שׁוֹם דְּבוּר הַפּוֹגֵם אֶת הַפֶּה חֲסוֹשְׁלוֹם.

וּזְבַנִי לְקֹדֵשׁ אֶת אֲזֵנִי, וְאִזְכָּה לִשְׁמַע
תְּמִיד דְּבָרֵי חֲכָמִים אֲמִתִּיִם,
וְלִהְיוֹת אִמִּין בָּהֶם, וַיְהִי לִי אֲמוֹנַת־חֲכָמִים
בְּשִׁלְמוֹת. וְתִהְיֶה בְּעִזְרִי, שְׂאֵטָה אֲזֵנִי
תְּמִיד לִשְׁמַע דְּבָרֵי חֲכָמִים אֲמִתִּיִם,
וַיִּכְנָסוּ דְבָרֵיהֶם בְּאֲזֵנִי, וַיַּעֲוֲרוּ אֶת לִבִּי
בְּאֵמֶת, לָשׁוּב אֵלֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ תְּמִיד.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי, שְׁלֵא אֲשַׁמַּע
לְעוֹלָם וְלֹא יִכָּנַס בְּאֲזֵנִי שׁוֹם
דְּבוּר הַפְּגוּם, וְלֹא אֲשַׁמַּע וְלֹא אֶקְבַּל שׁוֹם
דְּבוּר לְשׁוֹן־הֶרַע וּרְכִילוֹת, וְלֹא אֲשַׁמַּע
דְּבוּרֵי נְבוּל־פֶּה לְעוֹלָם, וְלֹא שׁוֹם דְּבוּר
פְּגוּם.

רַק אִזְכָּה לִשְׁמַע תְּמִיד דְּבוּרִים
קְדוּשִׁים, מִפִּי צְדִיקִים וְכַשְׂרִים
אֲמִתִּיִם, דְּבוּרִים הַמְּקַדְּשִׁים אֶת אֶזְנוֹ
הַשׁוֹמְעִים.

וּזְבַנִי שִׁיְהִי לִי יִרְאֵת־שָׁמַיִם בְּאֵמֶת,
וְעַל־יְדֵי־זֶה אִזְכָּה לְקֹדֵשׁ אֶת
חוּטְמִי, וַיִּקְּמוּ בִּי מִקְרָא שְׁכַתּוֹב:
"וַהֲרִיחוּ בִּירְאֵת יְהוָה".

וְכָל מָה שֶׁפָּגַמְתִּי עַד הַנֵּה בְּ"שִׁבְעַת
הַנְּרוֹת" הָאֵלוּ, עַל־יְדֵי עֲוֹנוֹתַי
וּפְגָמֵי הַמְּרַבִּים שֶׁחֲטָאתִי עִוִּיתִי וּפְשַׁעְתִּי
לְפָנֶיךָ, וּפָגַמְתִּי בְּפִי, וּבְעֵינַי, וּבְאֲזֵנִי,
וּבְחוּטְמִי, מִנְּעוּרַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּשׁוֹגֵג
וּבְמִזִּיד בְּאִנּוּס וּבְרָצוֹן - עַל כָּל־מַחֲלָה
וְתִסְלַח לִי מִלֵּא רַחֲמִים חֲנוּן הַמְּרַבֵּה
לְסַלַּח.

וְתִתְקַן בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַפְּגָמִים הָאֵלוּ,
וְלֹא יִהְיֶה נִשְׂאָר מֵהֶם שׁוֹם

רֶשֶׁם כָּל־ל, כִּי אֶתָּה יֹדַעְתָּ כִּי אֵין בָּנוּ כַּח
לְתַקֵּן הַפְּגָמִים הָאֵלוּ, כִּי הִרְבִּינוּ לְפַשַׁע
וּלְפָגֵם בָּהֶם.

כִּי מִי יוּכַל לְשַׁעֵר וְלַהֲעֲרִיף וּלְסַפֵּר כָּל
הַחֲטָאִים וְהַפְּגָמִים בְּאִמְרֵי פִינוּ,
מִיּוֹם הַיּוֹתִינוּ עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה.
וְכַמָּה שְׁקָרִים יֵצְאוּ מִפִּי כַּמַּעַט בְּכָל יוֹם
וְיוֹם, וְכַמוֹ כֵּן שְׂאָר חֲטָאִים וּפְגָמִים
גְּדוֹלִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּאִמְרֵי פִי, בְּדַבּוּרֵי
לְשׁוֹן־הֶרַע וּרְכִילוֹת, וְלִיצְנוּת, וּדְבָרִים־
בְּטָלִים, בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר.

וּבְפָרְט רַבּוּי וְעֵצָם הַפְּגָמִים הַמְּרַבִּים
וְהַגְּדוֹלִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֵינַי, מִי
יוּכַל לְשַׁעֵר וּלְסַפֵּר, מִי יוּכַל לְפֹרֵט
בְּפֶה, וְנִמְנַע מִמֶּנִּי אֶפְלוּ לְהַתְּוֹדוֹת
עֲלֵיהֶם, מִכָּל־שֶׁכֶן לַעֲשׂוֹת תְּקוּנִים הַרְבֵּה
כְּפִי רַבּוּי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה לְתַקְּנָם, כִּי עַדִּין
לֹא עָבַר עָלַי יוֹם אֶחָד מִיָּמַי שֶׁלֹּא פָּגַמְתִּי
בוֹ בְּעֵינַי, בְּשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד בְּאִנּוּס וּבְרָצוֹן.

וְאֶתָּה לְבַד יוֹדַע, עַד הֵיכָן מַגִּיעַ פָּגֵם
הָעֵינַיִם, אֲשֶׁר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה
תְּלוּיָהּ בָּהֶם, אוֹי לִי וַי לִי, מָה אוֹמֵר מָה
אֲדַבֵּר, אִם אֲמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כְּמוֹ אֶפֶס קֶצֶה
מִפָּגֵם הָעֵינַיִם שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
יְכַלֶּה הַזְּמַן וְהַמָּה לֹא יְכַלֶּה, "אֲסַפְּרָם
מִחוּל יִרְבִּיּוֹן".

וְאִם אֶתָּה בְּעֵצְמֶךָ לֹא תַעֲשֶׂה לְמַעַנְךָ
חֶסֶד־וְשְׁלוֹם, וְתִתְקַן כָּל הַפְּגָמִים
הָעֲצוּמִים הָאֵלֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, אֵין בְּיַדִּינוּ
לְתַקֵּן פָּגֵם אֶחָד מֵהֶם, מִכָּל־שֶׁכֶן כָּל־מֵ.
"אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִיַּעֲמֹד. כִּי
עֲמֶךָ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּוְרָא".

חום וְחַמַּל עָלֵינוּ, חוּס וְרַחַם עָלֵינוּ, כִּי
אֵין לָנוּ שָׁכַל וְדַעַת אֵיךְ לְרַצּוֹת
וּלְפַיֵּס אוֹתְךָ עַל כָּל הַפְּגָמִים הַגְּדוֹלִים
וְהַנּוֹרָאִים הָאֵלֶּה, שְׁפַגְמָנוּ עַד הַנְּהַ
בְּ"שִׁבְעַת הַנִּירוֹת" הַקְּדוּשִׁים הָאֵלוּ
הַנִּמְשָׁכִין מִן הַמַּח הַקְּדוֹשׁ.

וּמֵעַצָּם רַבּוּי הַפְּגָמִים הָאֵלוּ שְׁפַגְמָנוּ
בְּ"שִׁבְעַת הַנִּירוֹת" הַקְּדוּשִׁים
הָאֵלוּ, עַל-יְדֵי-זֶה נִפְגַּם דַּעַתְנוּ וְנִתְעַכֵּר
שְׁכָלְנוּ וְנִתְבַּלְבַּל מַחֲנוּ וְדַעַתְנוּ, וּמַחֲמַת-
זֶה בָּאִים עָלַי קִשְׁיוֹת וּבִלְבוּלִים
וְעַקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְב, וּמְבִלְבְּלִים וּמַעֲקָמִים
אֵת דַּעַתִּי וְלִבִּי מְאֹד.

עַד שְׁאִינִי יָכוֹל לְהִתְקַרֵּב לְשׁוֹם דְּבַר
שֶׁבְקִדְשָׁה כְּרָאוּי, וְרוֹצִים לְרַחֵק
אוֹתְנוּ לְגַמְרֵי חֶסֶד-וְשְׁלוֹם מַעֲבֹדְתְךָ
בְּאַמֶּת.

אָנָּה יְהוָה, יִהְיֶה מֵעַיְךָ עָלֵינוּ, "הַאֲזִינָה
קוֹלִי בְּקִרְאוֹי לְךָ". וְתִהְיֶה בְּעֶזְרְנוּ,
שְׁנֹזֶכָה לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד תְּמִיד תַּעֲלוֹמוֹת
הַמוֹחִין עַל-יְדֵי קוֹל צַעֲקַתְנוּ.

וְתַרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכְּנוּ, לְקִדְשׁ
וּלְטָהַר בְּאַמֶּת אֵת "שִׁבְעַת
הַנִּירוֹת" הַיּוֹצְאִים מִן הַמַּח שֶׁבְרָאֲשֵׁינוּ,
שֶׁהֵם הַפֶּה, וְתַרְיִן עֵינֵינוּ, וְתַרְיִן אוֹדְנוּ,
וְתַרְיִן נוֹקְבֵי חוּטְמָא.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵינוּ
'אוֹר-הַפָּנִים' שֶׁהוּא 'שִׁפְע
אֱלֹקִי', שֶׁהוּא הַשְּׂגַת הַמְּקִיפִים הַקְּדוּשִׁים
שֶׁל הַשָּׁכַל.

וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רוּח־קְדוּשָׁה, וְנִזְכָּה
בְּרַחֲמֶיךָ לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּכָל

פַּעַם מְקִיפִים חֲדָשִׁים דְּקִדְשָׁה, וְנִזְכָּה
לְהַבִּין וּלְהַשְׁפִּיל עִמָּךְ סוּדוֹתֶיךָ.

וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֹזֶכָה בְּכָל פַּעַם לְקִדְשָׁה
יְתָרָה, לְמַעַן נִזְכָּה בְּכָל פַּעַם
לְהַשִּׁיג מְקִיפִים חֲדָשִׁים, לְהַכְנִיסָם לְפָנִים
לְתוֹךְ שְׁכָלְנוּ, לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג בְּכָל פַּעַם
הַבְּנוֹת וְהַשְּׂגוֹת חֲדָשׁוֹת דְּקִדְשָׁה, מֵה שֶׁלֹּא
הֵיינוּ יוֹדְעִים לְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג מִקֶּדֶם.

וְנִזְכָּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ גַּם בְּעוֹלָם-הַזֶּה,
וּלְהַשִּׁיג גְּדֻלַּתְךָ וְרוּמְמוֹתְךָ כָּל
מֵה שְׁאַפְשֵׁר לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם-הַזֶּה, כִּי לְכַךְ
נוֹצַרְנוּ לִידַע וּלְהַשִּׁיג אוֹתְךָ.

וְאַתָּה עֲתִיד לְקַבֵּל דִּין-וְחֻשְׁבוֹן מֵאַתְּנוּ
עַל-זֶה, עַל מִי שֶׁלֹּא הִשְׁתַּדַּל
לְקִדְשׁ עֲצָמוֹ בְּאַמֶּת בְּזֶה הָעוֹלָם, עַד
שִׁישִׁיג הַשְּׂגַת אֱלֹהוֹתְךָ וַיִּדְעֶת רוּמְמוֹתְךָ
יְתַבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה שְׁמֶךָ לְעַד.

חוּם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, וְעֶזְרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
לְהַשְּׂגוֹת גְּבוּהוֹת יוֹתֵר בְּכָל-פַּעַם
בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה-
שְׁלָמָה.

הַאֲמַת יְדַעַתִּי, רַבּוּנוּ דַּעֲלָמָא כְּלָא, כִּי
אֲנִי רַחוּק עֲכָשִׁיו מִזֶּה כָּל-כַּךְ,
עַד שְׁאִינִי יָכוֹל עֲתָה אֲפִלוּ לְבַקֵּשׁ
וּלְהַעֲתִיר וּלְהַפְצִיר אוֹתְךָ עַל-זֶה.

אֲבָל מֵה אֶעֱשֶׂה וְאֲבִי שְׁבַשְׁמִים גָּזַר, כִּי
אַתָּה בְּעֲצָמְךָ גָּזַרְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ
עַל-יְדֵי צְדִיקוֹךָ הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁנִּשְׁתַּדַּל
וְנִתְאַמֵּץ תְּמִיד לְהַפִּיר וּלְהַשִּׁיג וּלְדַעַת
אוֹתְךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם.

רבונו של עולם, חוס וחנו ושמע קול תפלתנו ברחמים, ותשפיע עלינו שפע אלקי, שפע השכל האמת, שפע המקיפים הקדושים, שפע רוח הקדש.

ויפתח לנו אור השכל, וימהר תנועת שכלנו, להשיג במהירות גדול, השגת המקיפים הקדושים, ונזכה להשיג שכל הנקרא 'קדם' שהוא 'אור-הפנים', עד שלא נצטרך להשתמש בשום הקדמה.

ועל-ידי מהירת תנועת השכל הזה, נזכה שתהא "שלהבת לבנו עולה תמיד מאליה".

ותעזרנו תמיד, שיתלהב לבנו בהתלהבות גדול באמת לעבודתך וליראתך "ברשפי שלהבת יה".

ועל-ידי התלהבות דקדשה של הלב, נזכה לתקן את כל הפגמים שפגמנו על-ידי התלהבות-הלב דסטרא-אחרא. ונזכה לתקן מהרה את כל פגם החמימות וההתלהבות שהיה לנו לדברים גשמיים, לתאוות-רעות ומדות-רעות, עד אשר באנו לידי חטאים ועונות גדולים, על-ידי התלהבות-הלב, לתאוות עולם-הזה.

על-כן באתי "לשחר פניך", אדונינו אלהינו, יכמרו רחמיך עלינו, ותשתדל בהצלותינו, ותתאמץ בתקון

נפשותינו, ותעזרנו מעתה, שלא יהיה לנו עוד שום התלהבות בלבנו לשום תאוה שבעולם, אפלו לדברים המתרים, מכל-שכן וכל-שכן שלא יעלה בלבנו שום התלהבות חסו-שלום, לשום דבר האסור לנו.

ותעזרנו ותחנונו ותשפיע עלינו בחמלתך, שנזכה שיהיה לנו התלהבות-הלב דקדשה, להתלהב בשלהובין-דרחימותא לשמך ולעבודתך באמת, להתפלל ולהתחנן, ללמד וללמד ולקים את כל מצותיך, בהתלהבות גדול בקדשה ובטהרה, פרצונך הטוב באמת.

ועל-ידי-זה נזכה לתקן, כל פגם ההתלהבות דסטרא-אחרא, שהיה בלבנו, מנעורינו עד היום הזה, באפן שנזכה שיטהר ללבנו באמת.

ועל-ידי-זה נזכה לפרש שיחתנו לפניך תמיד, ונזכה לרצות ולפיס אותך ולהתחנן לפניך בכל-פעם, בדבורים חדשים אמתיים, שיהיה לנחת ולרצון לפני כסא כבודך.

ונזכה להתקרב אליך, בהתקרבות גדול, באמת ובלב שלם, כאשר נאה לעם סגלתך. "לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי. אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח ממני".

☪ [ב] תפלות ותחנונים ☪

השִׁמְטָה וְהַמְשִׁיךְ לְלִקְוֵי־תַפְלוֹת' ח"א כא הנ"ל
 "לא כן עבדי משה, בכל ביתי נאמן הוא. פה אל
 פה אדבר בו וגו', ותמנת ה' יביט" (במדבר יב, ז-ח)
 שנופה לקדשת 'שבעת הנרות' - ושנופה להארה
 והתנוצצות דקדשה' מקדשת 'משה רבנו עליו השלום'

אנא מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנוּן, זַכְּנֵי לְהִיּוֹת עֲנוּ
 שָׁפֵל וְסַבְּלָן, וְלֹא יַחַרְהֵ אִפִּי עַל
 בְּזִיוְנִי, וְלֹא אֶכְעַס לְעוֹלָם עַל שׁוֹם דְּבַר,
 שְׁזָה גַם־כֵּן בְּחִינַת קִדְשַׁת הַחֹטֵם. וְזַכְּנֵי
 לְקַדֵּשׁ פִּי וְעֵינַי וְאֲזַנֵּי כָּל כָּךְ.

עַד שִׁימְשִׁךְ עָלַי אֵיזָה בְּחִינַת הָאָרֶה
 וְהַתְּנוּצְצוֹת דְּקִדְשָׁה, מִקְדְּשַׁת מֹשֶׁה
 רַבְּנוּ עֲלִי־הַשְּׁלוֹם, הַמְּלַבֵּשׁ בְּכָל אָבִיר
 מִיִּשְׂרָאֵל, וְזָכָה לְרוּח־הַקֹּדֶשׁ, רוּחַ נְבוּאָה,
 בְּמַדְרָגָה נִפְלְאָה מְאֹד, עַד שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ:
 "פֹּה אֵל פֹּה אֲדַבֵּר בּוֹ". וְנֶאֱמַר בּוֹ:
 "וְתַמְנַת יְהוָה יִבִּיט". וְנֶאֱמַר בּוֹ: "בְּכָל
 בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא".

וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲזַכֶּה בְּמַדְרָגְתִּי הַשְּׁפֵלָה
 מְאֹד גַּם־כֵּן, לְאֵיזָה
 'הַתְּנוּצְצוֹת־דְּקִדְשָׁה' שִׁישׁ בּוֹ מִבְּחִינַת
 רוּח־הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ חֲכָמָה'
 הַבֹּא מִ'קִּדְשׁ'.

וְאֲזַכֶּה עַל־כָּל־פָּנִים בְּשַׁעַת שְׁאֲנֵי עוֹסֵק
 בְּתוֹרָה וְתַפְלָה, שֶׁתִּמְשִׁיךְ עָלַי
 הָאָרֶה וְהַתְּנוּצְצוֹת אֱלֻקוֹת בְּלִבִּי בְּאֵמֶת,
 עַד שִׁיְהִיָּה בְּזֶה אֵיזָה בְּחִינָה כָּל־שֶׁהוּא
 מִבְּחִינַת: "וְתַמוֹנַת יְהוָה יִבִּיט".

וְאֲזַכֶּה לְקִיָּם בְּתַמִּידוֹת מִקְרָא שְׁכָתוּב:
 "שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תַמִּיד",

וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּךָ לְעוֹלָם, בְּפִרְט
 בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה אֲזַכֶּה לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ
 בְּדַבְּקוֹת גְּדוֹל.

וְתַהֲיֶיָה תַפְלָתִי שְׁגוּרָה בְּפִי, עַד שִׁיְהִי
 דְּבוּרֵי הַתַּפְלָה שְׁלִי בְּבְחִינַת
 רוּח־הַקֹּדֶשׁ, רוּחַ נְבוּאָה. וְאֲזַכֶּה לְדַבֵּר
 עִמָּךְ וְלִשְׁפֹךְ שִׁיחֵי לְפָנֶיךָ, "כִּאֲשֶׁר יְדַבֵּר
 אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ פָּנִים בְּפָנִים" ו"פֹּה אֵל
 פֹּה". וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת "נֶאֱמָן רוּחַ מְכַסֶּה
 דְּבַר".

וְזַכְּנוּ לְהַתְּקַרֵּב לְצַדִּיק־אֱמֶת, שְׁזָכוּ
 לְקַדֵּשׁ אֶת הַ"שְּׁבַעַת הַנְּרוֹת"
 בְּשִׁלְמוֹת, עַד שְׁזָכוּ לְבְּחִינַת 'שִׁפְעַת אֱלֹקֵי',
 בְּחִינַת 'רוּח־הַקֹּדֶשׁ', בְּחִינַת 'הַשְּׁגַת
 אִוְרוֹת הַמְּקִיפִין', 'אִוְר־הַפָּנִים', בְּמַדְרָגָה
 עֲלִיוֹנָה מְאֹד.

"שִׁמְרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי", שְׁלֹא אֶפְגַּם
 בְּכַבּוֹדֵם חֲסִי־שְׁלוֹם, וְלֹא
 אֶסוּר מְדַבְּרֵיהֶם יָמִין וּשְׂמָאל.

וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מֵינֵי חֲרָפוֹת וּבּוֹשׁוֹת
 הַבָּאִים עַל אֱלוֹ הַפּוֹגְמִים
 בְּקִדְשַׁת "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת", בְּקִדְשַׁת 'אִוְר־
 הַפָּנִים', חֲסִי־שְׁלוֹם.

בְּפִרְט עַל־יְדֵי שְׁפּוֹגְמִים חֲסִי־שְׁלוֹם
 בְּכַבּוֹד חֲכָמִים־אֱמֶתִיִּים שְׁזָכוּ
 בְּשִׁלְמוֹת לְקִדְשַׁת "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת"
 וְהַמְּשַׁכַּת 'אִוְר־הַפָּנִים' בְּעוֹלָם.

עַל־כֵּן חוֹס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ
 לְעֵסֵק כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ בְּתוֹרָה
 וְעַבּוֹדַת־הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, וְנִזְכֶּה לְהִרְבּוֹת
 בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים, וְלִצְעַק הַרְּבָה מֵעַמְּךָ

לבנו, עד שנזכה להמשיך המחין מהעלם אל הגלוי, מבחינת עבור ללדה. ונזכה לקדשת "שבעת הנרות" בשלמות.

עד שנזכה על-ידי-זה, להמשיך המחין מבחינת מקיפין לפנימיים. עד שנזכה, להמשיך אור החכמה והמחין דקדשה שהם בחינת 'שפע אלקי', 'רוח-הקדש', 'אור-הפנים' - לתוך פנימיות דעתנו ממש.

עד שנזכה על-ידי-זה, שנתדבק בה לעולם, ולהיות נכלל באחדותה באמת, גם בחיים חיותנו בעולם-הזה.

ג] לקוטי-תפלות ח"א מ

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מ, 'אלה מסעי בני ישראל')

"על פי ה' יחנו, ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט, כ-כג)
שנזכה לידע איך להתנהג בענייני 'נסיעות לדרכים'; ושפל נסיעותנו יהיו על פי ה', כמו הנסיעות של בני-ישראל במדבר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי, ותהיה עמי תמיד, בשבתי בביתי, ובלקתי בדרך, בשכבי ובקומי, בצאתי ובבואי.

ותורני ותדריכני באמתך, ותלמדני תמיד בכל-עת, איך להתנהג בענייני הנסיעות לדרכים, אם אסע ואם אהדל, ואיך לסע, ומתי לסע, ולהיכן ולאיזה מקום ועיר לנסע, וכמה אתעכב בדרך.

וכל פירטי הנסיעות לאיזה דרך גדול וקטן ארוך וקצר, הכל תודיעני

ותלמדני ברחמיך האמתיים, ותוליכני בדרך-הישר תמיד בכל-עת.

"אדון כל, גדל העצה ורב העליליה, אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני-אדם", ויודע ומבין מחשבותם וסודם, יעוררו רחמיך האמתיים עלי, וזכני ולמדני תמיד בכל-עת, איך להתנהג בענייני נסיעות לדרכים.

ובאים שהיית עם ישראל במדבר, והיו כל נסיעתם על פיך כרצונך, כמו שכתוב: "על פי יהוה יחנו, ועל פי יהוה יסעו" - כן תרחם עלי, ותהיה תמיד עמי.

ואני מוסר עצמי עליך לבד באמת, עם כל תנועותי תמיד, על פיך אהנה בביתי, ועל פיך אסע. ותשמר צאתי ובאי לחיים טובים ולשלוש, מעתה ועד עולם.

ותרחם עלי תמיד, בכל-עת שאני מכרח לנסע לאיזה דרך על-פי רצונך הטוב, שתהיה עמי תמיד, ותוליכני לשלוש, ותדריכני לשלוש, ותגיעני למחוז חפצי לחיים טובים ולשלוש, ותצילני מפף כל אויב ואורב בדרך, ותתנני לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי, ותגמלני חסדים טובים תמיד, ותשיבני לשלוש לביתי, שלום בגופי ובנפשי ובממוני ובתורת.

ותשמרני ברחמיך, מפל מכשול חטא ועון, ומפל מיני הרהורים-רעים ומחשבות-רעות, ומפל הסתכלות רעים תמיד, ובפרט בעת הלוכי בדרך.

ותצילני ותשמרני ברחמיך מספנת דרכים לעולם, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון.

- שאר התפלות בענין הזה -

נמצאים ב'פרשת בשלח' על פרשת ה'מן'

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"א ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ד, 'אנכי ה' אלקיך')

"ש'אהו בחיקך כ'אשר יש'א האמן את הינק"

(במדבר יא, יב)

שנזכה למנהיגי רועי-ישראל, צדיקי-אמת, ש'ישאו אותנו "כ'אשר יש'א האמן את הינק"

☪ [ד] לקוטי-תפלות ח"א ל ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

"ש'טו העם ולקטו" (במדבר יא, ח)

"ב'ש'וטא" (זהר בשלח סב:)

שנזכה להנצל מתאוות-ממון, ולהנצל מטורדת הפרנסה, ומלרדף אחרי העולם-הזה

ועתה יהוה אלהינו, איה חסדיך הראשונים, אשר מעולם היו בכל דור ודור צדיקי-אמת רועי-ישראל, אשר נשאו אותם בחיקם "כ'אשר יש'א האמן את הינק", עד אשר הורו אותם דרכי-השם, וקרכו אותם אליך.

והגן בעדי, ושמרני והצילני מתאוות-ממון, שלא יעלה על לבי שום חמדה ותאוה לממון כלל, ואזכה להיות "ש'ונא בצע", לשנא את הממון בתכלית השנאה.

ועתה, למה זנחת אותנו, והפית אותנו "מ'פה אשר לא כתובה בתורה, זו מיתת הצדיקים - אשר היא קשה מ'חרבן בית-המקדש'".

ותצילני מטורדת הפרנסה, ומיגיעת ורדיפת העולם-הזה, ולא אבלב את דעתי ולא אטריד את מחשבתי בשום דבר מעסקי העולם-הזה כלל.

"ולמה תהיה עדת יהוה, כצאן אשר אין להם רועה". ואנן יתמי דיתמי, "עוללים לא ראו אור", מלכלכים בכל מיני שטותים, מלאים חטא ועון ופשע, מה נעשה ומה נפעל, ולהיכן גלך ונשוטט לבקש תרופה ותחבולה ועצה, לצאת מכסילות דעתנו ורע לבבנו וכעור מעשינו.

רק כל מחשבותי וחקמתי ובינתי ודעתי ולבי ונפשי וגופי, יהיו תמיד חבוקים ודבוקים בך, ותאבים אליך, ומשתוקקים לרוממותך באמת ובאמונה-שלמה.

עד שאזכה לחכמה שלמה דקדשה, לחכמה-תתאה ולחכמה-עלאה, עד שאזכה להשיג תמיד השגת אלהותך באמת ובאמונה-שלמה.

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, בלב נדכה ושפל רוח נשברה, שתחס ותרחם עלי, ועל כל

חִבְרַתִּינוּ, וְעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.
וְתִשְׁלַח לָנוּ צְדִיקֵי-אֱמֶת, שְׂיִהְיֶה לָהֶם כַּח
לְתַקֵּן אוֹתָנוּ, לְהַחְזִיר אוֹתָנוּ בְּתִשׁוּבָה-
שְׁלֵמָה, וּלְתַקֵּן נַפְשָׁנוּ, וּלְכַפֵּר עֲוֹנוֹתֵינוּ.

וּנְפֻשׁוֹת אֲבִיוֹנִים יוֹשִׁיעַ". אֲשֶׁר יֵאָחַז
בְּיַדֵּינוּ וַיַּעֲלֶה אוֹתָנוּ וַיּוֹצִיאֵנוּ מֵאֶפְלָה
לְאוֹרָה, וַיּוֹרֶה לָנוּ "אֵת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נִלְךְ
בָּהּ וְאֵת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה".

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְלֵא עָלֵינוּ
רַחֲמִים, וְאֵל תִּסְתֵּר פְּנֶיךָ מִמֶּנּוּ. וְתִזְכֶּה
אוֹתָנוּ בְּחִסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים, לְגַלוֹת לָנוּ
וּלְהַרְאוֹת לָנוּ אֵת הַצְּדִיקֵי-אֱמֶת שֶׁבְּדוֹר
הַזֶּה, וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם.

כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן, כִּי אִם עָלֶיךָ
אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם, וְעַל צְדִיקֶיךָ
הָאֱמֶתִּים, אֲשֶׁר עַל-יָדָם אַתָּה עוֹזֵר
וְסוֹמֵךְ לְעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים.

❁ [ז] ❁ לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יח ❁
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יח, 'קרטליתא')
"שִׂאֵהוּ בְּחִיקָךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֵן אֶת הַיּוֹנֵק"
(במדבר יא, יב)
שִׁנְזָפָה לְמִנְהִיג-אֱמֶת - שִׁינְהִיג אוֹתָנוּ
בְּרַחֲמִים, "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֵן אֶת הַיּוֹנֵק"

אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם חָמַל עָלֵינוּ, אֲבִינוּ
שְׁבַשְׁמַיִם אֵל תִּסְתֵּר פְּנֶיךָ מִמֶּנּוּ,
מוֹשֵׁל בְּכָל מַלְךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, שְׁלַח לָנוּ
מִנְהִיג וּמוֹשֵׁל אֱמֶתִי דְקַדְשָׁה, שְׂיוֹכֵל
לְהִנְהִיג אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא
הָאֱמֵן אֶת הַיּוֹנֵק", לְקַרְבָּנוּ לְעַבּוֹדְתְּךָ
בְּאֱמֶת.

תֵּן לָנוּ מִנְהִיג אֱמֶתִי כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
עָלְיוֹ-הַשָּׁלוֹם, כִּי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
שְׂקוּעִים בְּמִצְרַיִם בְּמ"ט שְׁעָרֵי טְמֵאָה,

❁ [ז] ❁ לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יג ❁
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יג, 'אשרי-העם השגחה')
"שִׂאֵהוּ בְּחִיקָךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֵן אֶת הַיּוֹנֵק"
(במדבר יא, יב)
שִׁנְזָפָה לְמִנְהִיג אֱמֶתִי - שִׁינְהִיג עָלֵינוּ
וְיִשָּׂא אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֵן אֶת הַיּוֹנֵק"

אֲבִי שְׁבַשְׁמַיִם, אָב הַרְחֲמֵן, אָב הַחֶסֶד,
הַחוֹמֵל בְּאֱמֶת, רֵאֵה נָא בְּעֵינָיו
בְּעַת הַזֹּאת, כִּי בְּצָרָה גְּדוֹלָה אֲנַחְנוּ,
וְנִתְקַיֵּם בָּנוּ עַכְשָׁיו: "וְהִיְתָה עֵת צָרָה
לְיַעֲקֹב, אֲשֶׁר כָּמוֹהוּ לֹא נִהְיְתָה".

כִּי הִפִּיתָ אוֹתָנוּ "מִפֶּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה
בְּתוֹרָה, זֹו מִיתַת הַצְּדִיקִים". אֲשֶׁר
הָיוּ נוֹשְׂאִים אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֵן
אֶת הַיּוֹנֵק", וְהָיוּ חֹסִים עַל נַפְשׁוֹתֵינוּ,
וְהָיוּ מְסַתְּפִלִים תָּמִיד בְּכָל-עֵת עַל תְּקוּן
נַפְשׁוֹתֵינוּ, לְחַדֵּשׁ נַפְשׁוֹתֵינוּ לְטוֹבָה,
לְחַדֵּשׁ כַּנֶּשֶׁר יָמֵינוּ שֶׁעָבְרוּ בַּחֲשֶׁךְ.

וְעַתָּה, לְהִיכֵן נִפְנֶה, לְהִיכֵן נָנוּס, מֵאֵין
נִבְקַשׁ עֶזֶר לָנוּ. רַבּוֹנוּ שֶׁל
עוֹלָם, הַבִּיטָה בְּעֵינָיו, כִּי רַבּוּ מְכֹאֲבֵינוּ
וְצָרוֹת לְבַבֵּינוּ.

וּבְעֵצָם דוֹחֲקֵינוּ וְעַמְלֵינוּ וְחִלְשׁוֹתֵינוּ
בְּעַת הַזֹּאת, אָנוּ צְרִיכִים שֶׁתִּתֵּן
לָנוּ מִנְהִיג אֱמֶתִי, שִׁינְהִיג עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם
וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה. "יַחַס עַל דַּל וְאֲבִיוֹן

וְלֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר שְׁיֵצְאוּ מִשָּׁם כִּי-אִם עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבְּנוֹ. וְחִמְלַתְ עֲלֵיהֶם, וְגִזְרַת עַל מֹשֶׁה שְׁיִלֶךְ מֹשֶׁה וַיִּגְאֹלֵם.

אֶת-עַל-פִּי שְׁמֹשֶׁה רַבְּנוֹ מִגְדֹּל עֲנוּתָנוֹתוֹ הָיָה מִסְתִּיר פָּנָיו, וְלֹא רָצָה לְקַבֵּל הַמְּשָׁלָה וְהַמְּנַהֲיגוֹת. אֲבָל אֶתְּהָ חִמְלַתְ עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל וְגִזְרַתְ שְׁיִלֶךְ בְּעַל-פְּרָחוֹ, וְהֵייתָ עִמּוֹ תָּמִיד עַד שְׁזָכָה לְגִאֹלֵם.

וְהִנֵּה עֲכָשְׁיוֹ בְּעוֹנוֹתֵינוּ, אָנוּ שְׁקוּעִים בְּגָלוֹת יוֹתֵר מִגָּלוֹת-מִצְרַיִם, וְאֶתְּהָ יוֹדֵעַ שְׁאִין מִי שְׁיִוְכַל לְעֹזֵר אוֹתָנוּ, כִּי אִם מְנַהֵיג אִמְתִּי שְׁיִהְיֶה בְּבַחֲיַנַּת מֹשֶׁה-רַבְּנוֹ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְשָׁבוֹר וְהִפֵּר כַּעֲסֶךָ מֵעָלֵינוּ, וְשִׁלַּח רַחֲמָנוֹת בְּלִב הַמְּנַהֲיג-הָאֱמֶת, שְׁיִחְמַל עָלֵינוּ, וַיָּשִׁיב פָּנָיו אֵלֵינוּ, וַיִּקְבַּל הַמְּנַהֲיגוֹת וְהַמְּשָׁלָה, וַיִּנְהִיג אוֹתָנוּ בְּרַחֲמָיו, וַיִּקְרַבְנוּ לְעַבֹּדְתְךָ בְּאֱמֶת.

רַעֲיָא-מְהִימְנָא, אֲשֶׁר יִשָּׂא אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנְק", עַד אֲשֶׁר יִבְיֵאֵנוּ לְתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה וְהַתְּשׁוּבָה בְּאֱמֶת. וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגִאֹלָנוּ, וְתִבְיֵא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ.

ט] תפלות זית חנונים ח"א כה
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קע, 'ה' מה רבו צרי')
"שִׂאֵהוּ בְּחִיקָךְ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנְק"
(במדבר יא, יב)
שְׁתַּחֲוֶיִם וְתַחֲמַל עָלֵינוּ, בְּזָכוֹת הַצְּדִיקִי-אֱמֶת שְׁסָבְלוּ יְסוּרִים רַבִּים וְגִדּוּלִים בְּשִׁבְלָנוּ, וְהָיוּ נוֹשָׂאִים אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנְק", וְהַצִּילָנוּ מֵעֲתָה מִכָּל מִיַּי צַעַר וְיְסוּרִים

"צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ, מִמְּצוּקוֹתַי הוֹצִיאֵנִי. יְהוָה אֵל בְּאִפְךָ תוֹכִיחֵנִי, וְאֵל בְּחֶמְתְּךָ תִּסְרְנֵנִי". יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁלֹּא אֲחַטָּא עוֹד, וּמָה שְׁחַטָּאתִי לְפָנֶיךָ, מִחֶק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיב, אֲבָל לֹא עַל-יְדֵי יְסוּרִים וְחִלָּאִים רָעִים.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתְּהָ יִדְעַתְּ, כִּי כָּפִי שְׁפָלוֹת עָרַפְנוּ, וְגִדֹּל חֲלִישׁוֹת כַּחֲנוּ, אִין לָנוּ כַּח כָּלֵל לְסַבֵּל יְסוּרִים, כִּי גַם בְּלֹא זֶה דַּעְתָּנוּ קִצְרָה וּמְבַלְבֵּלַת מְאֹד, וּמְכַל-שֶׁכֶן אִם בָּאִים עָלֵינוּ אֵיזָה יְסוּרִים חֲסוּשְׁלוֹם, רַחֲמָנָא-לִיצְלָן, אָזִי הֵם מַעֲבִירִים אוֹתָנוּ לְגַמְרֵי עַל דַּעְתָּנוּ, וְעַל דַּעַת הַמְּקוֹם, חֲסוּשְׁלוֹם.

וְכָל-כֶּךָ נֶאֱטָם לְבַבְנוּ בְּשַׁעַת הַיְסוּרִים רַחֲמָנָא-לִיצְלָן, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה לָנוּ אֶפְלוּ לְצַעַק וְלִזְעַק אֵלֶיךָ עַד שְׁתַּחֲנֵנוּ,

ח] לקוטי-תפלות ח"א פא
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עט, 'בטח בה')
"שִׂאֵהוּ בְּחִיקָךְ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנְק"
(במדבר יא, יב)
שְׁנִזְפָּה לְמְנַהֵיג רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם - שִׁישָׂא אוֹתָנוּ "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיִּנְק"

וְזִבְנֵי לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִים-אֱמֶתִיִּים, וְלִתְמִימִים וַיִּשְׁרִים בְּלִבּוֹתָם בְּאֱמֶת. וְתַן לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, מְנַהֵיג רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם

רק אנו שוכבים נרדמים עיפים ויגעים, תחת כבוד המשא של היסורים, ואין יכולים לזוז עצמנו כלל. ואתה הודעתנו: כי אתה משתתף בצרתן של ישראל, כמו שכתוב: "בכל צרתם לו צר".

ואתה ידעת גדל מעלת קדשת הצדיקי-אמת שהיו מימות-עולם ועד עתה, ואיך שמסרו נפשם ממש בשביל להציל את ישראל מצרותם, ואתה ידעת גדל רבוי הצרות והיסורים שעברו על הצדיקי-אמת, לבד מהיסורים המרים והצער הגדול שהיה להם מצרותם של ישראל בכלל ובפרט.

אך הם היו במדרגה גדולה, והיו יכולים לסבל היסורים, ואדרבה כל מה שעברו עליהם יסורים ביותר, וכל מה שהיה צר להם ביותר מיסורים וצרתם של ישראל, על-ידי כל-זה נכנע ביותר אצלם החמירות והגופניות שלהם, והאירה אצלם ביותר השכל והצורה, ונתגדל הנפש שלהם.

עד שהיו נושאים עליהם את כל האנשים שהיו להם יסורים מהם, וכמעט שהיו נושאים על-עצמן את כל ישראל, ומכל-שכן האנשים שהיו מקרבים אליהם "כאשר ישא האומן את היונק", שהיו מקימים ומרימים ומחזירים רבים מישראל לשרשם.

אבל אנו, מה נעני אבתריהו, כי האמת אנו יודעין ומאמינים באמונה שלמה: כי בודאי כל היסורים שאתה שולח עלינו לפעמים, הם בודאי

לטובתנו, "לכלא הפשע, ולהתם חטאת, ולכפר עון, ולהביא צדק עלמים", ולהכניע הגוף, ולכתת החמר, ולהאיר הצורה, ולגדל הנפש. אבל מה נעשה, כי דל כחנו מאד, ואי-אפשר לנו כלל לסבל היסורים.

על-כן חוס וחמל נא עלינו, בזכות אבותינו, ובזכות כל הצדיקי-אמת שסבלו יסורים רבים וגדולים בשבילנו, והצילנו מעתה מכל מיני צער ויסורים.

והושיענו מהרה למען שמך, ויקים בנו מקרא שכתוב: "בכל צרתם לו צר, ומלאך פניו הושיעם, באהבתו ובחמלתו הוא גאלם, וינטלם וינשאים כל ימי עולם". אמן כן יהי רצון.

❁ [י] לקוטי-תפלות ח"א סא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

"ותנח עליהם הרוח והמה בפתנים" (במדבר יא, כו)

שנזכה שיהיו נסמכים מנהיגים ורבנים הגונים, ועל-ידי-זה יתחזק כתב-ידינו

ונזכה, שיהיו נסמכים בעולם מנהיגים ורבנים הגונים הראוים לסומכם. ועל-ידי-זה יתחזק כתב-ידינו, ולא יצטרכו עמך ישראל ללמד כתב ולשון אחר.

כי-אם כתב ישראל לבד, כתב הקדוש והנורא, אותיות קדושות, אותיות מחכימות, המשרשים בתמונות

אותיות תורתך הקדושה, אשר בהם
בראת כל העולמות כלם ברצונך הטוב
בחכמתך הגדולה.

זכנו ברחמיך ועזרנו, שנזכה להמשיך
'הארת השכל', בה'ידיים'. ויקבלו
'ידי-הפתיכה', 'הארת סוד החכמה' -
מ'ידי-הסמיכה'; ויהיה כל התקף ל'כתב-
יד ישראל', וכל המשפטים והעסקים,
יהיו נעשים על-ידי 'כתב ישראל' לבד.

ויתחזק ביותר 'כתב ישראל', עד אשר
אפלו כל משפטם והנהגתם,
יהיה על-ידי 'כתב ישראל', ונזכה
"לעשות בהם משפט כתוב".

ונברך מן ה'כבוד' ו'ההתמנות'
בתכלית, ונתרחק מ'התמנות'
עד קצה האחרון, באמת לאמתו.

☪ [יב] לקוטי-תפלות ח"א ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ד, 'אנכי ה' אלקיך')

"והאיש משה ענו מאד, מפל האדם"

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה להתודות ודויד-דברים' לפני הצדיק-האמת,
שהוא "עניו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה"
- ועל-ידי-זך תכפר לנו עוונותינו

אוי, אוי, אוי, אויה על נפשי, "נעותי
משמוע נבהלתי מראות",
והסכלתי הרבה מאד. ועל-ידי מעשי
הרעים ופשעי המרבים, פגמתי בתורתך
הקדושה והטהורה והתמימה, וקלקלתי
והפכתי צרופי אותיות התורה הקדושים,
והכנסתי אותם במקומות אשר לא נתן
להזכר.

והצרופים ההם אשר הפכתי "דברי
אלהים חיים", נחקקו על
עצמותי. ועל-ידי-זה נתתי חס-ושלום כח
להעכו"ם, ונתתי להם ממשלה, והארכתי
את הגלות על-ידי עונותי המרבים. ועתה
"מה יש לי עוד צדקה ולזעוק עוד אל
המלך".

אבל אף-על-פי-כן, עדין לא אבדה
תקותי ותוחלתי מיהוה, "כי חפץ
חסד הוא". כי אתה רוצה בתשובת
רשעים, ואין אתה חפץ במיתתם.

וברחמיך הרבים למדתנו: "להתודות
לפניך על כל חטאתינו

☪ [יא] לקוטי-תפלות ח"ב א ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו קמפלה')

"אלדד ומידד מתנבאים במחנה -

אדוני משה בלאם" (במדבר יא, כז-כח)

"הטל עליהם צרכי-צבור, והם כלים מאליהם"

(רש"י סנהדרין יז.)

שנזכה להנצל מ'התמנות' ו'צרכי-צבור'

ותשמרנו ותצילנו מ'התמנות', שלא
יהיה לנו שום תאוה וחסדקה
לשום 'התמנות' כלל, לא 'התמנות
גדולה', ולא 'התמנות קטנה', ולא תטיל
עלינו 'צרכי-צבור' כלל.

רק נזכה לעבדך באמת ביראה ואהבה,
בתמימות גדולה ובפשיטות,
למענה ולשמך לבד, בלי שום פניות
ומחשבות-זרות כלל.

⊗ [יג] לקוטי תפלות ח"א צט ⊗

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קלה, 'כי אקח מועד')

"והאיש משה ענו מאד, מכל האדם

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה להענוה של משה רבנו עליו השלום

ואזכה לתכלית הענוה בשלמות
 פרצונך הטוב. ותמשיך עלי
 ועל כל ישראל תמיד, קדשת משה רבנו
 עליו השלום, שזכה למ"ט שערי בינה,
 ועל-ידי-זה זכה לענוה באמת, כמו
 שכתוב: **"והאיש משה ענו מאד מכל**
האדם אשר על פני האדמה".

⊗ [יד] לקוטי תפלות ח"ב כ ⊗

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב כב, 'בענין ההכנעה')

"והאיש משה ענו מאד, מכל האדם

אשר על פני האדמה" (במדבר יב, ג)

שנזכה לענוה אמתיית של משה רבנו עליו השלום

"רם ונשא, שוכן עד וקדוש שמו,
 מרום וקדוש תשכן, ואת דכא
 ושפל רוח, להחיות רוח שפלים,
 ולהחיות לב נדכאים".

זבני ברחמיך הרבים, להפיק דרכי
 הענוה האמתיית, באמת לאמתו,
 פרצונך הטוב, **"כי בער אנכי מאיש, ולא**
בינת אדם לי", ואין אתי יודע עד מה,
 שום דרך מדרכי הענוה האמתיית.

כי כבר גלית לנו רצונך הקדוש: שאין
 רצונך שיהיה האדם ב'מחין-
 דקטנות', וצריכין להכריח את-עצמו
 בכל הפחות, בכל העבודות, ובפרט

ועונותינו ופשעינו". והורית לנו על-ידי
 חכמיך הקדושים אשר בארץ המה:
"להתודות ודוידברים' לפני התלמיד-
חכם והצדיק האמת שבדור".

למען על-ידי-זה תכפר לנו על כל
 עונותינו ופשעינו, כמו שכתוב:
"חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם
יכפרנה", וכמו שכתוב: **"ועובר על פשע**
לשארית" - "למי שמשים עצמו
כשיריים" - שהוא הצדיק האמת החכם
שבדור, שהוא "עניו מאד מכל האדם
אשר על פני האדמה".

ועל-ידי-זה הוא יכול להעלות ודוי
 דברנו לפניך, ולכפר כל
 עונותינו, ולהוציא כל הצרופים רעים
 שנחלקו על עצמותינו על-ידי עונותינו,
 ולהפך כל הצרופים רעים מרע לטוב,
 שיהיו נעשים מהם צרופים קדושים
 כבתחילה, על-ידי ודוי דברנו לפניו.

ואז יתחברו ויתרפאו שבירי עצמותינו,
 וישובו כל אחד למקום בשלום,
 ועל-ידי-זה נזכה להכלל בך יהוה אלהינו
 באורך האין-סוף.

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי
 אבותי, בלב נדכה ושפל רוח
 נשברה, שתחס ותרחם עלי, ועל כל
 חברתינו, ועל כל עמך בית ישראל.
 ותשלח לנו צדיקי-אמת, שיהיה להם כח
 לתקן אותנו, להחזיר אותנו בתשובה-
 שלמה, ולתקן נפשנו, ולכפר עונותינו.

בשעת התפלה, לצאת מ'מחין דקטנות'
ל'מחין דגדלות'.

וְגַם כָּבַר גְּלִית לָנוּ גְדֹל בְּזוּי ה'גדלות',
שהוא שנוא בעיניך מאד, פי
ה'גדלות' וה'גבהות' הוא "תועבת יהוה
אשר שנא", כמו שכתוב: "תועבת יהוה כל
גבה לב". וְנַחֲשֵׁב כְּעוֹבֵד עֲבוּדֵה-זָרָה
וּכְאֲשֶׁרָה.

וְעַתָּה לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי, אֵיךְ יִזְכֶּה בְּעַר
וְנַעַר וְחֹסֵר-דָּעָה כְּמוֹנִי, לִידַע
דְּרֶךְ-הָאֱמֶת בְּזֶה, אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּזֶה, בְּאִפְךָ
שְׂאִיזָכָה לְהִתְפַּלֵּל בְּכוֹנֵת-הַלֵּב, בְּשִׂמְחָה,
ב'מחין דגדלות', שִׁיגְבֶה לְפִי בְּדַרְכֵי יְהוָה.

וְאֶת-עַל-פִּי-כֵן לֹא יִהְיֶה בְּלִפְי שׁוֹם
צַד גְּאוֹת וְגִדְלוֹת
וּפְנִיּוֹת, רַק אִזְכֶּה לְעַנּוּהָ אֲמִתִּית כְּרִצּוֹנְךָ
הַטּוֹב, לְעַנּוּהָ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-
הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה "עָנוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם
אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה".

אָבִי שְׁבַשְׁמִים, יוֹדַע מַחְשָׁבוֹת, יוֹדַע כָּל
הַתְּעַלּוּמוֹת, אֶתָּה לְבַד יוֹדַע כִּמָּה
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים אָנִי צָרִיךְ לְזִכּוֹת לְכָל זֶה,
כִּי אָנִי רַחוּק מֵעַנּוּהָ אֲמִתִּית בְּתַכְלִית
הַרְחוּק, כִּי "עַנּוּהָ גְדוֹלָה מִכָּלֵם".

וּבְעֵצָם רַחוּקִי מִמֶּךָ, גַּם לְפָרֵשׁ שִׂיחָתִי
לְפָנֶיךָ הֵיטֵב בְּעֵנִין זֶה, נִמְנָע
מִמֶּנִּי מְאֹד.

אֵךְ אֶת-עַל-פִּי-כֵן, מִמֶּךָ "לֹא יִפְלֵא כָּל
דָּבָר", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הִיפְלֵא
מִיְהוָה דָּבָר". הֵן "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצָר
מִמֶּךָ מְזֻמָּה". וְאֶתָּה יְכוּל לְזִכּוֹת גַּם אוֹתִי
לְעַנּוּהָ אֲמִתִּית.

וְתוֹרְנִי וְתַדְרִיכְנִי בְּאֲמֶתְךָ, וְתִלְמַדְנִי,
אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִם כָּל בָּאֵי עוֹלָם,
בְּאִפְךָ שְׂאִיזָכָה לְהִיּוֹת קָטָן בְּעֵינֵי מִכָּלֵם,
וְלִידַע שְׁפָלוּתִי בְּאֲמֶת, וְאֶת-עַל-פִּי-כֵן
אֶהְיֶה עֵז וְחֹזֵק, לְכָלִי לְהִתְבַטֵּל נֶגֶד שׁוֹם
מוֹנֵעַ וּמְבַלְבֵּל וּמְחַלֵּשׁ דַּעַת.

וּבְנִי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשֵׁת הָעַנּוּהָ
הָאֲמִתִּית שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-
הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיָּה "עָנוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם
אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה".

וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילְנִי מֵעַנּוּהָ וְהַכְּנַעַה
שְׂאִינָה כְּרִצּוֹנְךָ. חֲנִנִי מֵאֲתָךְ
דָּעָה בִּינָה וְהַשְׁפֵּל, לְכָל אֲטָעָה אֶת עֲצָמִי
הַרְבֵּה. לְמַדְנִי דְרֶךְ-הָאֱמֶת לְאֲמִתּוֹ, שְׂאִיזָכָה
לְכוּן בְּזֶה וּבְכָל דָּבָר, רִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֲמֶת.

וּבְנִי לְהִתְפַּלֵּל וְלַעֲבֹד אוֹתָךְ תָּמִיד
בְּאֲמֶת ב'מחין דגדלות' בְּכָל-עֵת,
בְּמַחֲיִן גְּדוֹלִים אֲמִתִּים דְּקִדְשָׁה, שֶׁהֵם
עָקֵר תַּכְלִית הָעַנּוּהָ הָאֲמִתִּית, כִּי "בְּמִקּוֹם
גְּדָלְתוֹ, שָׁם אֶתָּה מוֹצֵא עֲנוּתָנוֹתוֹ".

☪ [טו] תפלות ותחנונים ח"א כ ☪
(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קמז, 'עזות דקדושה')
"וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנוּ מְאֹד, מִכָּל הָאָדָם
אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה" (במדבר יב, ג)
שְׂנִיזָכָה לְפָלֵס דְּרַכְנוּ וְלַדַּעַת אֵיךְ לְהִתְנַהֵג
בְּעֵנִין 'עזות דקדושה' ו'עננה אמתית'

"יְהוָה עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת
עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם". "אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נִתֵּן עֵז וְתַעֲצֻמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים".

רבוננו של עולם, זפני לעזות דקדשה',
ואזכה לקים מה שאמרו רבותינו-
זכרונם לברכה: "הוי עז כנמר" - שיהיה
לי 'עזות דקדשה' - לעמד כנגד העיז-
פנים שבדור, ונגד כל הקמים עלי ורוצים
למנע אותי מעבודת השם חסושלום.

ועזרני לפלס דרכי, ואדע ואכון האמת
לאמתו בענין זה, להזהר מאד
מאד לבלי להכשל חסושלום בעזות
דסטרא-אחרא', כי היא מדה רעה ומגנה
מאד. ואף על פי כן אתגבר ואתחזק
בכל פעם בעזות גדול דקדשה'.

וזבני לכון הדרך הישר והאמת במדת
הענוה', שאזכה להיות שפל וענו
מאד מאד בפני כל אדם, ואף על פי כן
לא אהיה שפל ונבזה בעיני עצמי לגמרי
עד שאפל בדעתי ואתביש מפני
המלעיגים והקמים עלי למנע אותי
ולבטלני ממקצת עבודתי את יהוה.

רק אדרבא, אתגבר בעזות גדול
דקדשה' נגדם, לבלי להסתפל
עליהם, ולא אשמע בקולם כלל.

ותמשיך עלי הארה אמתית, מהענוה
של משה רבנו עליו השלום,
שכתב על עצמו: "והאיש משה ענו
מאד". וכן רב יוסף אמר: "לא תתני
ענוה דאיכא אנא". ובזכותם אזכה גם כן
לכון האמת, איך להתנהג במדת הענוה.

⊗ [טז] תפילות ותחנונים ח"א לג ⊗

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א קצז, 'לשון הרע פוגם ענוות')
"ותדבר מרים ואהרן במשה וגו'. והאיש משה
ענו מאד, מפל האדם אשר על פני האדמה"
(במדבר יב, א"ג)

שנזכה להנצל מעוון 'לשון הרע' - ושהצדיקים
אמת יהיו כל כף גדולים וחקקים ושלמים במדת
הענוה', שפגם לשון הרע' לא יזיק לענוותנותם -
כמו 'משה רבנו' שלא הזיק לו בשדברו עליו
'לשון הרע' - ושנזכה גם כן להיות ענוים באמת

"שיתת יהוה שמרה לפי, נצרה על דל
שפתי". רבוננו של עולם,
שמרני מעוון לשון הרע, ואפלו מאבק
לשון הרע.

כי אתה הודעתנו, גדל חמר העוון הזה
של לשון הרע: "ששקול כנגד
עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות-
דמים".

וגם הודעת לנו: "שעל ידי פגם
לשון הרע' שיש בעולם, הינו
שהעולם מדברים לשון הרע - על ידי-
זה נפגם הענוה', ואי אפשר להצדיקים
להיות ענוים בשלמות" - הינו שתהיה
הענוה עם שכל וחקמה אמתית, שלא
תהיה בבחינת 'ענוה פסולה' וכו'.

על כן חוס וחקל נא עלינו, וזפנו
מעתה על כל פנים, שלא נכשל
באיזה פגם של עוון לשון הרע לעולם.

ותעזר לצדיקי אמת, ותתן להם כח
גדול וחקמה גדולה, עד שיהיו
כל כף גדולים וחקקים ושלמים במדת
הענוה, עד שאפלו הפגם של לשון הרע
שבעולם - לא יזיק להם למדת ענוותנותם.

וַיִּזְכוּ לְמִדַּת הָעֲנוּה שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
עַל־יַד־הַשָּׁלוֹם, שְׁאֵף־עַל־פִּי שֶׁדִּבְרוּ
עָלָיו לְשׁוֹן־הָרַע גְּדוּלֵי־הַדּוֹר, וְהָיָה פָּגַם
לְשׁוֹן־הָרַע בְּעוֹלָם - אֶף־עַל־פִּי־כֵן "וְהָאִישׁ
מֹשֶׁה עָנוּ מְאֹד" וְכוּ'.

וְתַעֲזֹר לָנוּ גַם־כֵּן וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּזְכָּה
לְהִיּוֹת עֲנוּיִם בְּאַמֶּת, וְתַצִּילֵנוּ
מִכָּל מִינֵי עֲנוּה פְּסוּלָה, וְשֵׁלָא לְהִרְאוֹת
עַצְמָנוּ בְּכַפִּיפַת הָרֹאשׁ בְּדַרְךְ שְׁטוֹת כְּאֵלוֹ
אֲנַחְנוּ עֲנוּיִם.

רַק נִזְכָּה לְהִיּוֹת עֲנוּיִם בְּאַמֶּת, בְּחֻמְכָּה
וְשָׁכַל וְדַעַת אֲמִתִּי. וַיִּקְיָם בָּנוּ מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: "עֵקֶב עֲנוּה יִרְאֵת ה' עֲשֵׂר וְכָבוֹד
וַחַיִּים", וְנֹאמַר: "יִרְאֵת ה' מוֹסֵר חֻמְכָּה
וּלְפָנָי כְּבוֹד עֲנוּה".

☪ [יז] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קל"ה ☪
(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ריב, 'מחצאת-כף')
"וְתַמּוּנַת ה' יִבִּיט" (במדבר יב, ח)
שֶׁנִּזְכָּה לְהַבִּיט בְּתַמּוּנַת ה', שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת הַתַּפְלָה וְכוּ'
- עַל־יְדֵי שֶׁנִּזְכָּה לְ'הַמְּחִאת־כַּפַּיִם' בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה

יְחִיד קְדָמוֹן, אֲשֶׁר אֵתָּה סְתוּם וְנִעְלָם
מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי "לִית מַחְשָׁבָה
תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל, אַךְ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ רְשׁוֹת לְדַמּוֹת
וּלְכַנּוּת אוֹתְךָ, עַל־יְדֵי שְׁמוֹת וְכַנּוּיִים
וְתַאֲרִים אֲשֶׁר גָּלוּ לָנוּ נְבִיאֶיךָ הַקְּדוּשִׁים,
אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה אָנוּ זוֹכִים לְהַמְּשִׁיךְ
שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ עָלֵינוּ.

עַל־כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים,
וְעַזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, שֶׁנִּזְכָּה מֵעַתָּה

לְהַתְּעוֹרֵר וּלְהַתְּחַזֵּק בְּאַמֶּת, לְהַתְּפַלֵּל
תַּפְלָתָנוּ בְּכּוֹנֵה גְּדוּלָּה בְּאַמֶּת.

שְׁנַמְּחָה אֲזַנֵּינוּ הַיָּטֵב, לְכָל הַדְּבוּרִים
הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרְאִים שֶׁאָנוּ
מוֹצִיאִים מִפִּינוּ בְּכָל סֵדֵר הַתַּפְלָה,
בְּבִרְכַת־הַשַּׁחַר, וּבְסֵדֵר הַקְּרִבְנוֹת,
וּבְפְסוּקֵי־דְזֻמְרָה, וּבְקִרְיַת־שְׁמַע
וּבְבִרְכוּתֶיהָ, וּבְתַפְלַת שְׁמוֹנֵה־עֶשְׂרֵה,
וּבְתַחֲנוּנִים שְׁלֹא־חֲרִיָּה, וּבְקִדְשֵׁה־דְסֻדְרָא,
וְשִׁיר־שֶׁל־יוֹם, וּבְכָל פְּרָטֵי הַתַּפְלָה.

אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַשְּׂבָחִים
וְתַאֲרִים שֶׁאָנוּ מְדַמִּין וּמְכַנְּיִם
אוֹתְךָ בָּהֶם, כְּלָם הֵם תַּמּוּנַת יְהוָה.

וְכֵּן לְהַתְּפַלֵּל וּלְסַדֵּר שְׂבָחִים לְפָנֶיךָ,
בְּכּוֹנֵה גְּדוּלָּה, בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּלָּה
מֵעַמְקַא־דְּלִבָּא בְּאַמֶּת, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְמַחִיאַת־
כַּפַּיִם בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה, בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוּלָּה,
וּבְשִׁמְחָה רַבָּה, וּבְחֻשָׁק נִמְרָץ בְּאַמֶּת.

עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה, לְהַבִּיט בְּתַמּוּנַת
יְהוָה. וַיִּקְיָם בָּנוּ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד:
"וְתַמּוּנַת יְהוָה יִבִּיט".

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְזַכְּנוּ לְתַפְלָה
בְּכּוֹנֵת־הַלֵּב, בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוּלָּה
בְּאַמֶּת, עַד שֶׁיִּתְּעוֹרְרוּ יְדֵינוּ לְהַמְּחִאת כַּף
אֶל כַּף בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה.

בְּאַפֵּן שֶׁנִּזְכָּה לְהַבִּיט בְּתַמּוּנַת יְהוָה,
וּלְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר רַק
בְּשִׁבִיל זֶה נּוֹצְרָנוּ, כְּדֵי לְדַעַת וּלְהַפִּיר
אוֹתְךָ בְּאַמֶּת.

